

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์)

ปริญญา

พัฒนสังคมศาสตร์

โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

The Professional Soccer Players' Opinion on The Professional Soccer in Thailand

نامผู้วิจัย นายวรภัทร เมฆขจร

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรรอง เงินดี, กศ.ม.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สากล สถิตวิทยานันท์, วท.ด.)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์รัชนิกร เศรษฐ์, M.S.)

ประธานสาขาวิชา

(รองศาสตราจารย์สากล สถิตวิทยานันท์, วท.ด.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อัจฉกหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

The Professional Soccer Players' Opinion on The Professional Soccer in Thailand

โดย

นายวรภัทร เมฆขจร

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์)

พ.ศ. 2550

วรภัทร เมฆขจร 2550: ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนสังคมศาสตร์) สาขาวิชาพัฒนสังคมศาสตร์ โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา ปรธานกรรมการที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์จํารอง เงินดี, กศ.ม. 146 หน้า

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยตามปัจจัยส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักฟุตบอลอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2007 จำนวน 200 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test (ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี Scheffe's Test และวิธี LSD Test โดยใช้ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักฟุตบอลอาชีพมีอายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.00 มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.00 เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 63.50 มีรายได้ 9,001 – 18,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 36.00 และสังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน คิดเป็นร้อยละ 36.00 2) นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง 3) นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุและรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบอาชีพ และรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลายมือชื่อนิติ

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

Worapat Mekkhachorn 2007: The Professional Soccer Players' Opinion on The Professional Soccer in Thailand. Master of Arts (Development Social Sciences), Major Field: Development Social Sciences, Interdisciplinary Graduate Program. Thesis Advisor: Assistant Professor Jumrong Ngerndee, M.Ed. 146 pages.

The objectives of this research were 1) To study about the professional soccer player's opinion level on the professional soccer in Thailand 2) To compare the professional soccer player's opinion level on the professional soccer in Thailand.

The samples were 200 professional soccer players from the competition of Thailand Premier League 2007. The statistics used for analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test (ANOVA), Scheffe's test and LSD test by setting the level of significance at .01 and .05.

The results of this research indicated that professional soccer players who were 21-25 years old had 52.00%, the professional soccer players who were a bachelor's degree or upper a bachelor's degree had 55.00%, the professional soccer players who were professional soccer players only had 63.00% and the professional soccer players who to be under the private football club had 36.00%. The professional soccer players had a medium level of opinion on professional soccer in Thailand. The professional soccer players of different ages and different a type of football club had different opinions on the professional soccer in Thailand, at .01 level of significantce. But the professional soccer players who had different educational levels, occupational characteristics and incomes from playing soccer, had no difference in opinion on professional soccer in Thailand.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ดีด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์จำรอง เงินดี ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สากุล สถิตวิทยานันท์ กรรมการวิชาเอก รองศาสตราจารย์รัชนิกร เศรษฐ์ กรรมการวิชาเอก และอาจารย์พรรคพงศ์ วุฒิวงศ์ ผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัย ที่ท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และแก้ไขข้อบกพร่องของการทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนิ ขวัญบุญจันทร์ ที่ท่านได้กรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวเมฆขจร ที่ให้ความช่วยเหลือด้านทุนการวิจัย และเป็นกำลังใจที่สำคัญอย่างมากมาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อนๆ พัฒนสังคมศาสตร์รุ่นที่ 2 ที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่ขาดตกบกพร่องจนทำให้การทำวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับฟุตบอลอาชีพทุกคนที่ให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณนักฟุตบอลอาชีพทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

วรภัทร เมฆขจร

กันยายน 2550

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	9
ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอลและกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย	9
วิวัฒนาการการเป็นกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย	16
แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ	25
แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาอาชีพและการพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทย	32
แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพและการพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย	41
แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	56
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	63
กรอบแนวคิดในการวิจัย	67
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	68
สมมติฐานในการวิจัย	68
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	70
วิธีการเก็บข้อมูล	70
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	70

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	71
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	72
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	72
การเก็บรวบรวมข้อมูล	73
การวิเคราะห์ข้อมูล	73
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	75
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	77
ผลการวิจัย	77
ข้อวิจารณ์	117
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	126
สรุปผลการวิจัย	126
ข้อเสนอแนะ	129
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	132
ภาคผนวก	141
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	146

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	78
2	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดย แยกเป็นรายด้าน	80
3	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย แยกเป็นรายข้อ	81
4	แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามอายุ	86
5	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามอายุ	86
6	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยภาพรวมเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ	89
7	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ	90
8	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
9	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ	92
10	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์เป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ	92
11	แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา	93
12	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา	94
13	แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามลักษณะการประกอบอาชีพ	96
14	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะการประกอบอาชีพ	97
15	แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ	99
16	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ	100

สารบัญญัตราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
17	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ	103
18	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ	104
19	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ	105
20	แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	106
21	เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	107
22	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยภาพรวมเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	110
23	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	111

สารบัญญัตินำ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
24	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	112
25	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสถานที่และอุปกรณ์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	113
26	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	114
27	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสิทธิประโยชน์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	115
28	เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	116
29	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	128

สารบัญญภาพ

ภาพที่

หน้า

1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

67

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบัน เป็นสังคมที่ผู้คนต้องแข่งขันกันเพื่อหารายได้มาเลี้ยงตนเองและครอบครัว แต่จากปัญหาเศรษฐกิจและโครงสร้างทางสังคม ได้ก่อให้เกิดช่องว่างของการกระจายรายได้ หลายคนมีรายได้เพียงพอต่อความต้องการ แต่อีกหลายคนมีรายได้น้อยมาก สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการประกอบอาชีพที่ให้ผลตอบแทนต่ำ ไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงตนเองและครอบครัว

การเป็นนักกีฬาอาชีพถือเป็นการประกอบอาชีพประเภทหนึ่ง กีฬาทุกประเภทเป็นกีฬาอาชีพหรือสามารถพัฒนาให้เป็นกีฬาอาชีพได้ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นประเภทเดี่ยวหรือทีม เช่น มวยสากล กอล์ฟ เทนนิส และฟุตบอล เป็นต้น มีนักกีฬาอาชีพระดับโลกหลายคนที่มีรายได้สูง อาทิ ไทเกอร์ วูดส์ (นักกอล์ฟ), มาเรีย ชาราโปว่า (นักเทนนิส), และเดวิด เบคแคม (นักฟุตบอล) เป็นต้น ส่วนคนไทยที่เป็นนักกีฬาอาชีพที่มีรายได้สูงและสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติ เช่น ภราดร ศรีชาพันธุ์ (นักเทนนิส), รัชพล ผู้โอบอ้อม (นักสนุกเกอร์) และธงชัย ใจดี (นักกอล์ฟ) เป็นต้น

การประกอบอาชีพนักกีฬานี้มีมานานแล้วในสังคมสากล แต่ในสังคมไทยยังถือว่าเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ และคนไทยยังไม่เปิดรับและให้ความสำคัญต่อกีฬาอาชีพเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ปกครองไม่ค่อยนิยมที่จะส่งเสริมบุตรหลานให้เป็นนักกีฬาอาชีพเท่าใดนัก เพราะเห็นว่าอาชีพอื่นมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี และมีความมั่นคงมากกว่า

ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยนั้น การพัฒนากีฬาอาชีพนับได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์หนึ่งที่สำคัญ ซึ่งนอกจากผลโดยตรงในเรื่องของรายได้แล้ว ยังเป็นการทำให้คนในประเทศหันมาให้ความสำคัญกับการออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา อันจะนำมาซึ่งผลดีมากมาย เช่น การมีร่างกายแข็งแรง สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ เด็กและเยาวชนได้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และขจัดปัญหาสังคมหลายอย่างได้ เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาการมั่วสุม เป็นต้น

กีฬาฟุตบอลถือเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมสูงสุดในประเทศไทย มีคนทุกเพศ ทุกวัย ทุกชนชั้น ที่นิยมทั้งเล่นฟุตบอลและชมฟุตบอลเป็นจำนวนมาก ในแต่ละปีมีการจัดการแข่งขันหลายรายการ ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงระดับประเทศ โดยเฉพาะการแข่งขันในระดับสโมสรรายการที่สำคัญ เช่น ฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก, ฟุตบอลไทยแลนด์ โปรวินเชียลลีก และฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ เป็นต้น มีนักฟุตบอลอาชีพที่มีชื่อเสียงและมีรายได้สูงหลายคน เช่น พิชิตพงษ์ เฉยฉิว ผู้เล่นของสโมสรธนาคารกรุงไทย, ตะวัน ศรีปาน และธีระเทพ วิโนทัย สองผู้เล่นของสโมสรบีอีซี เทโรศาสน นอกจากนี้ยังมีนักฟุตบอลชาวไทยที่ไปเล่นฟุตบอลอาชีพในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น สิงคโปร์และเวียดนาม มีชื่อเสียงโด่งดังและมีรายได้มหาศาล เช่น สุทธิ สุขสมกิจ, นิรุจ สุระเสียง และคัสกร ทองเหลา โดยในอดีตมีนักฟุตบอลชื่อดัง เช่น วิทยา เลากุล ได้ไปเล่นฟุตบอลอาชีพที่ประเทศญี่ปุ่นและเยอรมนี, ปิยะพงษ์ ผิวอ่อน ได้ไปเล่นฟุตบอลอาชีพที่ประเทศมาเลเซียและเกาหลีใต้ และเกียรติศักดิ์ เสนาเมือง ได้ไปเล่นฟุตบอลอาชีพที่ประเทศสิงคโปร์และเวียดนามมาแล้ว (สมาคมประวัติศาสตร์ฟุตบอลแห่งประเทศไทย, 2549)

แม้ว่ารายการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยจะมีหลายรายการ มีทีมฟุตบอลและนักฟุตบอลเป็นจำนวนมาก แต่ยังไม่สามารถจัดให้เป็นกีฬาอาชีพที่มีรูปแบบและระบบที่ชัดเจนได้ เพราะมีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญหลายประการ เช่น งบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนไม่เพียงพอ การขาดความเป็นมืออาชีพในการบริหารจัดการของคณะผู้ดำเนินการ การขาดความจริงจังและความต่อเนื่องในการพัฒนา และการไม่มีทิศทางของการพัฒนาที่แน่นอน เป็นต้น ส่วนปัญหาและอุปสรรคอื่นๆ เช่น นักฟุตบอลยังไม่มีจิตใจของความเป็นนักกีฬาอาชีพที่เพียงพอ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านอื่นๆ เช่น สื่อมวลชน ยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการแข่งขันกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเท่าที่ควร เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการศึกษากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เพื่อให้ทราบถึงสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นการศึกษาไปที่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพซึ่งเป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพโดยตรง โดยมุ่งหวังให้กีฬาฟุตบอลอาชีพได้รับการพัฒนาอย่างมีระบบ มีการจัดการและการวางแผนที่ดี เหมือนกับหลายประเทศที่มีการแข่งขันฟุตบอลอาชีพที่โด่งดัง เช่น อังกฤษ อิตาลี บราซิล และญี่ปุ่น เป็นต้น ทั้งนี้ สิ่งใดที่เป็นโอกาส จะต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น สิ่งใดที่เป็นปัญหาและอุปสรรค จะต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข โดยจะต้องได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากภาครัฐและภาคเอกชนอย่างมีระบบ ด้วยความมั่นคงและจริงจัง เพราะถ้าเกิดระบบฟุตบอลอาชีพที่สมบูรณ์ในประเทศไทยแล้ว นอกจากนักกีฬาฟุตบอลและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะได้รับรายได้จากกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นหลักแล้ว ยังส่งผลให้วงการฟุตบอลของไทยพัฒนาขึ้นอีกมาก ดังเช่น

การพัฒนาวงการฟุตบอลอาชีพในญี่ปุ่น ที่เริ่มจัดการแข่งขันฟุตบอล “เจ-ลีก” (J. League) ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2536 และในระยะเวลาเพียงแค่ 5 ปี ทีมชาติญี่ปุ่นก็สามารถพัฒนาขึ้นจนเข้าแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายได้สำเร็จในปี พ.ศ. 2541 (Matsushima, 2006)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย มีจุดประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยตามปัจจัยส่วนบุคคล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย มีดังนี้

1. การได้ทราบความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนทางการพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
2. ผลการวิจัยนี้สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการทำวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากีฬาฟุตบอลอาชีพ หรือกีฬาอาชีพประเภทอื่นในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยศึกษาระดับความคิดเห็น และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพ

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรในการศึกษานี้เป็นนักฟุตบอลอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2007 จำนวน 400 คน จาก 16 สโมสร

3. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษาและการทำวิจัย ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 ถึงเดือน กันยายน พ.ศ. 2550

นิยามศัพท์

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงความรู้สึกของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับใด ซึ่งแบ่งเกณฑ์การวัดความคิดเห็นได้แก่ ความคิดเห็นในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ความคิดเห็นในระดับสูง หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับน้อย

ความคิดเห็นในระดับปานกลาง หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง

ความคิดเห็นในระดับต่ำ หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับมาก

กีฬาฟุตบอลอาชีพ หมายถึง กีฬาฟุตบอลที่เล่นเพื่อการอาชีพ บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด เช่น นักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้บริหารองค์กร ได้รับเงินเป็นค่าตอบแทนซึ่งเป็นรายได้หลักในการประกอบอาชีพ และต้องเสียภาษีจากรายได้นั้น

ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย หมายถึง การแสดงความรู้สึกรู้สึกของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ซึ่งมีองค์ประกอบ 11 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ ว่ามีปัญหามากและข้อบกพร่องในระดับใด ซึ่งแบ่งเกณฑ์การวัดความคิดเห็นได้แก่ความคิดเห็นในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ การฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบเพื่อพัฒนาความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการกีฬามาใช้พัฒนาความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ และจำนวนนักฟุตบอลที่มีความสามารถระดับโลก ระดับเอเชีย ระดับอาเซียน และระดับประเทศ ในประเทศไทย

ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ จำนวนผู้เล่นกีฬาฟุตบอลในระดับอาชีพ จำนวนผู้ชมการแข่งขันในสนามและชมการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ การจัดตั้งแฟนคลับในแต่ละสโมสร และจำนวนสมาชิกแฟนคลับในแต่ละสโมสร

ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ บทบาทของรัฐบาล การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ และสโมสรฟุตบอล ในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ บทบาทของรัฐบาล การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ สโมสรฟุตบอล และภาคเอกชนในด้านการสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ บทบาทของนักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหารสโมสร และผู้บริหารองค์กรกีฬาฟุตบอลอาชีพ ในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ รายได้ของสโมสรฟุตบอลอาชีพ การกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ และรายได้นักฟุตบอลอาชีพ ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหารสโมสร และผู้บริหารองค์กรกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ สวัสดิการสำหรับนักฟุตบอลอาชีพ กองทุนหรือมูลนิธิสำหรับนักฟุตบอลอาชีพ และการช่วยเหลือนักฟุตบอลอาชีพหลังจากที่เลิกประกอบอาชีพเล่นฟุตบอลแล้ว

ด้านสถานที่และอุปกรณ์ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ สนามแข่งขันที่ได้มาตรฐาน อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันครบถ้วนและมีมาตรฐาน สนามฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมครบถ้วนและมีมาตรฐาน และสถานที่อื่นๆ เช่น ที่ทำการสโมสรฟุตบอลที่พักนักฟุตบอล เป็นต้น

ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ กฎหมายที่รองรับกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยเฉพาะ การจดทะเบียนสโมสรฟุตบอลอาชีพให้เป็นนิติบุคคล และการจดทะเบียนบุคลากรด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ด้านการจัดการแข่งขัน หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ รูปแบบการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ มาตรฐานในการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ และประสิทธิภาพในการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ

ด้านสิทธิประโยชน์ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ บทบาทของผู้สนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนในการส่งเสริมและสนับสนุนการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ และบทบาทของผู้สนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนในการส่งเสริมและสนับสนุนสโมสรฟุตบอลอาชีพ

ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ หมายถึง องค์ประกอบของกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ บทบาทของสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ในการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ และบทบาทขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในการประชาสัมพันธ์เรื่องเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ

นักฟุตบอลอาชีพ หมายถึง นักกีฬาฟุตบอลที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักกีฬาอาชีพ เล่นฟุตบอลให้กับสโมสรต้นสังกัด โดยได้รับเงินค่าตอบแทนเป็นรายได้หลักในการประกอบอาชีพ และต้องเสียภาษีจากรายได้นั้น ซึ่งในการวิจัยนี้หมายถึง นักฟุตบอลอาชีพที่เล่นฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2007

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะส่วนบุคคลของนักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบอาชีพ รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ และรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

อายุ หมายถึง อายุของนักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ อายุไม่เกิน 20 ปี อายุ 21-25 ปี และอายุ 26 ปีขึ้นไป

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของนักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ การศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี

ลักษณะการประกอบอาชีพ หมายถึง รูปแบบในการประกอบอาชีพของนักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นด้วย และเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่นด้วย

รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ หมายถึง เงินที่นักฟุตบอลอาชีพได้รับจากการเล่นฟุตบอลให้กับสโมสรต้นสังกัด ในรูปแบบต่างๆ เช่น เงินเดือน หรือเบี้ยเลี้ยง เป็นต้น ได้แก่ รายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน รายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน และรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน

สโมสรฟุตบอล หมายถึง ทีมฟุตบอลที่ขึ้นทะเบียนเป็นสมาชิกของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ และเข้าแข่งขันในรายการ การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2007

รูปแบบของสโมสรฟุตบอล หมายถึง สโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบแตกต่างกัน โดยเป็น สโมสรประจำหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ สโมสรฟุตบอลภาคราชการ สโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ สโมสรฟุตบอลภาคเอกชน และสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น

สโมสรฟุตบอลภาคราชการ หมายถึง สโมสรฟุตบอลดังต่อไปนี้ สโมสรฟุตบอลทหารบก สโมสรตำรวจ และราชนาวีสโมสร

สโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ หมายถึง สโมสรฟุตบอลดังต่อไปนี้ สโมสรพนักงานยาสูบ สโมสรฟุตบอลการทำเรือแห่งประเทศไทย สโมสรธนาคารกรุงไทย และสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

สโมสรฟุตบอลภาคเอกชน หมายถึง สโมสรฟุตบอลดังต่อไปนี้ สโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยกรุงเทพ สโมสรฟุตบอลโอสถสภา M-150 สโมสรฟุตบอล บีอีซี เทโรศาสน สโมสรธนาคารกรุงเทพ สโมสรฟุตบอลขอนแก่น และสโมสรฟุตบอล TOT

สโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น หมายถึง สโมสรฟุตบอลดังต่อไปนี้ สโมสรฟุตบอลชลบุรี สโมสรฟุตบอลสุพรรณบุรี และสโมสรฟุตบอลจังหวัดนครปฐม

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการตรวจเอกสารประกอบด้วยการศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย มีรายละเอียดดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอลและกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย
2. วิวัฒนาการการเป็นกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
3. แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ
4. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาอาชีพและการพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทย
5. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพและการพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
6. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอลและกีฬาฟุตบอลในประเทศไทย

1.ประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอล สามารถแบ่งประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอลได้เป็น 2 ยุค ได้แก่ กีฬาฟุตบอลสมัยโบราณ และกีฬาฟุตบอลสมัยใหม่

กีฬาฟุตบอลสมัยโบราณ กีฬาฟุตบอล (Football) หรือซอกเกอร์ (Soccer) เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมและแพร่หลายไปทั่วโลก มีผู้สนใจที่จะเข้าร่วมเล่นและชมการแข่งขันมากที่สุดในโลก แต่กีฬาชนิดนี้มีการเริ่มต้นเล่นกันในชนชาติใดนั้น ไม่มีหลักฐานที่ยืนยันได้แน่ชัด เพราะในสมัยโบราณนั้น ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกมีการเล่นที่คล้ายกับฟุตบอลหลายที่ เช่น ในทวีปเอเชีย ที่ประเทศจีนเมื่อ 200 ปีก่อนคริสต์ศักราชมีหลักฐานการบันทึกว่า ชาวจีนมีการเล่นชนิดหนึ่งเรียกว่า “ทลีชู” (Tsu Chu) ทลี หมายถึง การเตะ และ ชู หมายถึง ลูกบอล อุปกรณ์ในการเล่นชนิดอื่น คือ ประตูซึ่งทำจากไม้ไผ่ที่ขึงด้วยเชือกตาข่าย มีทหารจีนเป็นผู้เล่น และที่ประเทศญี่ปุ่นในช่วงเวลาใกล้เคียงกันนี้ ก็มีการเล่นที่คล้ายกันคือ “เกมาริ” (Kemari) (นิรนาม, 2545: 8)

จากหลักฐานของชาวกรีกโบราณและโรมันโบราณพบว่ามีการเล่นที่มีลักษณะคล้ายฟุตบอล ในประเทศกรีซเรียกว่า “อีพิสไครอส” (Episkyros) และในกรุงโรมเรียกว่า “ฮาร์พาสตัม” (Harpastum) ซึ่งแปลว่า การเหวี่ยงไปข้างหน้า (สกายบุ๊ก, 2545: 8) การเล่นทั้งสองชนิดนี้มีวิธีการเล่นที่เหมือนกันคือ มีประตูคนละข้าง แล้วเตะลูกบอลไปยังจุดหมายที่ต้องการ เช่นจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง การเล่นจะเป็นการเตะ การพุ่มหรือการขว้างไปข้างหน้า ในขณะที่ชาวเมืองฟลอเรนซ์ในประเทศอิตาลีก็มีการเล่นที่เรียกว่า “คาลซิโอ” (Calcio) และที่ประเทศฝรั่งเศสมี “ซูลอ” (Soule) การเล่นทั้งสองชนิดมีลักษณะคล้ายการเล่นฟุตบอลเช่นกัน (รังสฤษฎ์ บุญชลอ, 2545: 40)

ต่อมาชาวโรมันได้นำ “ฮาร์พาสตัม” เข้ามาเผยแพร่ในช่วงที่ยึดครองอังกฤษ ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เช่นที่เมืองเซสเตอร์ มีการเล่นเกมนี้เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองในงานพิธีต่างๆ เช่นวันโชรฟ ทิวส์เดย์ (Shrove Tuesday) ซึ่งเป็นวันเฉลิมฉลองก่อนพิธีอดอาหารในคริสต์ศาสนา (สุรพล คงลาภ, 2547: 3) ซึ่งมีตำนานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้คือ คนงานขุดคูมืองค์ในอังกฤษได้ขุดไปพบกะโหลกศีรษะที่เชื่อกันว่าเป็นของพวกเคนส์เชื้อสายโรมันที่เคยเข้ามารุกรานและยึดครองอังกฤษ คนงานคนหนึ่งที่เกิดอารมณ์แค้นพวกเคนส์จึงนำกะโหลกศีรษะนั้นมาเตะ คนงานคนอื่นที่อยู่บริเวณนั้นก็เตะต่อกันไปมา เป็นการระบายความแค้น และต่อมาเมื่อได้มีการขุดพบกะโหลกศีรษะที่เชื่อกันว่าเป็นของพวกเคนส์ก็มีการเตะเล่นกันจนเป็นที่สนุกสนาน ซึ่งนอกจากพวกคนงานแล้ว พวกเด็กหนุ่มที่อยู่ในบริเวณนั้นก็กระทำเช่นเดียวกัน จนกระทั่งเมื่อหกะโหลกศีรษะมาเล่นไม่ได้แล้ว เด็กหนุ่มเหล่านั้นจึงได้ลองใช้ลูกกลมของวัวมาทำเป็นลูกกลมแล้วนำมาเตะแทนกะโหลกศีรษะ ปรากฏว่าเป็นที่สนุกสนานกันมาก (รังสฤษฎ์ บุญชลอ, 2545: 42-43)

ฟุตบอลสมัยโบราณที่เล่นกันตามท้องถื่นและในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศอังกฤษ การเล่นแต่ละข้างจะมีผู้เล่นนับร้อยคน พยายามนำลูกบอลไปทำประตูอีกข้างหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลกันมาก ใช้เวลาเล่นแต่ละครั้งนานมาก และเล่นกันด้วยความรุนแรง จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1314 พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 2 ทรงออกพระราชบัญญัติห้ามเล่นฟุตบอลเพื่อป้องกันการโกลาหล และเกรงว่าบรรดาเด็กหนุ่มจะสนใจแต่เล่นฟุตบอลจนไม่ยอมฝึกทหาร คำสั่งห้ามเล่นฟุตบอลนี้ได้ใช้ในรัชสมัยต่อๆ มา แต่ก็ไม่ได้มีผลในระยะยาว เพราะปรากฏว่าการเล่นฟุตบอลยังคงมีอยู่ (สุรพล คงลาภ, 2547: 4)

กีฬาฟุตบอลสมัยใหม่ กีฬาฟุตบอลสมัยใหม่ได้เริ่มขึ้นพร้อมกับการขยายตัวของโรงเรียนราษฎร์หรือโรงเรียนกึ่งนอนในประเทศอังกฤษ ในศตวรรษที่ 19 โดยให้ถือว่าเป็นหลักสูตรหนึ่งในการเล่นกีฬา เพื่อเน้นระเบียบวินัยและการทำงานร่วมกัน (สุรพล คงลาภ, 2547: 4) โดยที่กีฬาฟุตบอลได้มีการปรับปรุงกฎ กติกาการเล่นให้ดีขึ้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1801 มีการกำหนดตัวผู้เล่นให้เท่ากันทั้งสองข้าง ขนาดสนามอยู่ระหว่าง 80 ถึง 100 หลา (73-91 เมตร) มีประตูทั้งสองข้างตั้งอยู่ที่ริมสุดของสนาม ในปี ค.ศ. 1850 ได้มีการออกกฎระเบียบไปยังดินแดนต่างๆ ให้ปฏิบัติเป็นมาตรฐานเดียวกัน คือ มีผู้เล่นข้างละ 11 คน โดยเป็นผู้รักษาประตู 2 คน แต่ต้องใช้เท้าเหมือนผู้เล่นอีก 9 คน จนถึงปี ค.ศ. 1880 ให้เหลือผู้รักษาประตู 1 คน และสามารถใช้มือจับลูกบอลได้ (นิรนาม, 2545: 10)

ในปี ค.ศ. 1855 ได้มีการก่อตั้งสโมสรฟุตบอลขึ้นเป็นครั้งแรก คือ เซฟฟีลด์ เอฟซี (Sheffield FC) ในประเทศอังกฤษ (สุรพล คงลาภ, 2547: 5) สมาคมฟุตบอลแห่งแรกคือสมาคมฟุตบอลแห่งลอนดอน เกิดจากการประชุมร่วมกันของสโมสร 11 แห่ง ในวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ. 1863 ทำให้ฟุตบอลแพร่หลายไปทั่วประเทศรวมถึงประเทศอาณานิคมของประเทศอังกฤษด้วย สมาคมฟุตบอลแห่งลอนดอนนี้ได้พัฒนาเป็นสมาคมฟุตบอลแห่งอังกฤษในเวลาต่อมา (นิรนาม, 2545: 10)

ที่ประเทศออสเตรเลีย มีการก่อตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งนิวเซาท์เวลส์ขึ้นในปี ค.ศ. 1882 ส่วนในทวีปเอเชีย ประเทศอินเดียเป็นประเทศแรกที่เริ่มเล่นกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1883 ในทวีปอเมริกาใต้ ที่เมืองบัวโนสไอเรสในประเทศอาร์เจนตินาได้มีการก่อตั้งสโมสรฟุตบอลสโมสรแรกในปี ค.ศ. 1884 ต่อมาในทวีปแอฟริกา สมาคมฟุตบอลระดับชาติแห่งแรกของทวีปได้ก่อตั้งขึ้นที่ประเทศอียิปต์ในปี ค.ศ. 1921 (รังสฤษฎ์ บุญชลอ, 2545: 42-44)

สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (Federation International Football Association) หรือ FIFA ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1904 โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศฝรั่งเศสก่อตั้งร่วมกับอีก 6 ประเทศ ได้แก่ เบลเยียม เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สเปน สวีเดน และสวีตเซอร์แลนด์ (รังสฤษฎ์ บุญชลอ, 2545: 44-45)

สหพันธ์ฟุตบอลในระดับทวีปที่ได้รับการรับรองจากสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ ได้แก่ สมาพันธ์ฟุตบอลแห่งอเมริกาใต้ หรือ Conmebol ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1917, สหภาพสมาคมฟุตบอลยุโรป หรือ U.E.F.A ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1954, สหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย หรือ A.F.C ก่อตั้ง

เมื่อปี ค.ศ. 1954, สหพันธ์ฟุตบอลแห่งแอฟริกา หรือ C.A.F ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1961, สหพันธ์ฟุตบอลแห่งอเมริกากลาง อเมริกาเหนือ และแคริบเบียน หรือ Concacaf ก่อตั้ง เมื่อปี ค.ศ. 1961 และ สหพันธ์ฟุตบอลแห่งโอเชียเนีย หรือ O.F.C. ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1966 (Federation International Football Association [FIFA], 2006)

การแข่งขันกีฬาฟุตบอลในปัจจุบันได้มีความก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับจนกลายเป็นกีฬาอาชีพ นักฟุตบอลในทวีปยุโรปและอเมริกาใต้ที่สังกัดตามสโมสรต่างๆ มีรายได้และค่าตัวที่สูงมาก มีการแข่งขันระดับใหญ่ที่สุดคือ การแข่งขันฟุตบอลโลก (World Cup) ซึ่งเป็นการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่เป็นตัวแทนของแต่ละทวีป การแข่งขันนี้จัดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอูรุกวัย เมื่อปี ค.ศ. 1930 และจะจัดการแข่งขันในทุกๆ 4 ปี

2. กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย เริ่มมีประวัติความเป็นมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เนื่องจากพระองค์ได้ส่งพระราชโอรสและข้าราชการบริพารไปศึกษาวิชาการด้านต่างๆ ยังประเทศอังกฤษ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา) คือผู้ที่นำกีฬาฟุตบอลเข้ามาเล่นในประเทศไทยเป็นครั้งแรก โดยนำไปใช้เป็นการแข่งขันในโรงเรียน ก่อน ซึ่งในระยะแรกได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมว่าเป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันในประเทศที่มีอากาศหนาว และเป็นการเล่นที่อันตราย (นิรนาม, 2545: 10-11) แต่กีฬาฟุตบอลได้เป็นที่ยอมรับและได้รับความนิยมจากประชาชนในเวลาต่อมา สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการสนับสนุนให้ชาวต่างประเทศที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยได้เข้าร่วมฝึกซ้อมและแข่งขันด้วย (สุพิตร สมาหิโต, ชัย นิมากร, และ นนชัย สานติบุตรกุล, 2547: 19)

วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2443 กระทรวงธรรมการได้จัดการแข่งขันกรีฑานักเรียน ณ ท้องสนามหลวง ได้มีการจัดแข่งขันฟุตบอลประชาชนอย่างเป็นทางการขึ้นเป็นครั้งแรก ท่ามกลางผู้ชมทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่มุ่งให้ความสนใจ ฟุตบอลคู่ประวัติศาสตร์เป็นการแข่งขันระหว่างทีม “ชุดบางกอก” ซึ่งมีผู้เล่นเป็นชาวอังกฤษที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร กับทีม “ชุดกรมศึกษาธิการ” ซึ่งมีผู้เล่นเป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษ ผลการแข่งขันเสมอกัน 2 – 2 ประตูกการแข่งขันครั้งนี้ กระทรวงธรรมการได้ใช้กติกาการเล่นที่เรียกว่า “กติกาฟุตบอล 119” ซึ่งเป็นการแข่งขันฟุตบอลตามข้อบังคับแบบเดียวกับประเทศอังกฤษ (Association Football) อย่างเป็นทางการครั้งแรกในประเทศไทย ต่อมาในปี พ.ศ. 2444 กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้จัดให้มีการแข่งขันฟุตบอลระหว่างนักเรียนขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีโรงเรียน

เข้าร่วมการแข่งขัน 9 โรงเรียน จัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออก ซึ่งโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ได้ตำแหน่งชนะเลิศ (สวัสดี เลขยานนท์, 2520 อ้างใน สิทธิ รัตนราษี, 2540: 10-12)

ในปี พ.ศ. 2458 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดการแข่งขันฟุตบอลระหว่างทหาร ตำรวจ และเสือป่า เรียกการแข่งขันครั้งนี้ว่า “การแข่งขันฟุตบอลสำหรับพระราชทานถ้วยทองของหลวง” (ฟุตบอลถ้วยนักรบ) โดยทรงรับเป็นประธานคณะกรรมการเพื่อจัดแข่งขัน รูปแบบของการแข่งขันฟุตบอลครั้งนี้เป็นการแข่งขันระหว่างสโมสรหรือเป็นรูปแบบทัวร์นาเมนต์ (Tournament) ซึ่งถือเป็นครั้งแรกของประเทศไทย มีทีมเข้าร่วมการแข่งขัน 12 ทีม จัดการแข่งขันที่สนามเสือป่า ถนนหน้าพระลาน มีหนังสือระเบียบการแข่งขัน จัดให้มีการเก็บค่าผ่านประตูเป็นครั้งแรก จัดการแข่งขันระหว่างวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2458 ถึงวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2458 ซึ่งทีมนักเรียนนายเรือได้ตำแหน่งชนะเลิศ (สวัสดี เลขยานนท์, 2520 อ้างใน สิทธิ รัตนราษี, 2540: 21)

จิรัฏฐ์ จันทะเสน (2548) ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยในช่วงต่อมา ดังนี้ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ทรงพระราชดำริจัดตั้ง “กรรมการคณะฟุตบอลแห่งประเทศไทย” เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 เพื่อคัดเลือกผู้เล่นจากรายการชิงโล่ของกระทรวงธรรมการและถ้วยทองของหลวง เป็นตัวแทนของชาติในนาม “คณะฟุตบอลสำหรับชาติสยาม” ซึ่งถือว่าเป็นทีมชาติไทยชุดแรก โดยในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 ได้มีการแข่งขันฟุตบอลระหว่างทีมชาติสยามกับทีมราชกรีฑาสโมสร (สปอร์ตคลับ) ซึ่งมีผู้เล่นเป็นชาวต่างประเทศ ที่สนามราชกรีฑาสโมสร (สนามม้าปทุมวัน) ผลปรากฏว่า ทีมชาติสยามชนะ 2-1 ประตู

ในวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2459 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ทรงตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้น โดยทรงมีวัตถุประสงค์ของการก่อตั้ง ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้ผู้เล่นฟุตบอลมีพลานามัยที่สมบูรณ์
2. เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี
3. เพื่อก่อให้เกิดไหวพริบ และเป็นนักกีฬาที่ประพฤติดี
4. เพื่อเป็นการศึกษากลยุทธ์ในการรุกและการรับเช่นเดียวกับกองทัพทหารหาญ

ในเวลาต่อมาได้เป็นสมาชิกฟุตบอลระหว่างชาติ หรือ ฟิฟ่า เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2468 และได้ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกรรมการอำนวยการขึ้น มีการตราข้อบังคับใช้ และมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับยุคสมัย ในปี พ.ศ. 2499 ได้เปลี่ยนชื่อสมาคมเป็น “สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์” (The Football Association of Thailand under The Patronage of His Majesty The King) ใช้อักษรย่อว่า F.A.T. (สกายบุ๊ก, 2545: 11) และได้สิทธิเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 16 ณ เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ในปี พ.ศ. 2499

ในปี พ.ศ. 2500 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ได้สมัครเป็นสมาชิกของสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (Asian Football Confederation) หรือ A.F.C. จนถึงปี พ.ศ. 2508 ในกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 3 ณ ประเทศมาเลเซีย ทีมชาติไทยได้รับตำแหน่งชนะเลิศฟุตบอลในระดับชาติเป็นครั้งแรก โดยได้ครองเหรียญทองร่วมกับทีมชาติพม่า หลังจากเสมอกันในรอบชิงชนะเลิศ 2-2 ประตู และในปี พ.ศ. 2511 ทีมชาติไทยสามารถผ่านรอบคัดเลือก ฟุตบอลปริ-โอลิมปิก ได้เป็นตัวแทนของทวีปเอเชียอีกครั้งในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 19 ณ นครเม็กซิโกซิตี ประเทศเม็กซิโก ถึงแม้ว่าทีมไทยจะตกรอบแรก แต่ก็นำมาซึ่งความภูมิใจของชาวไทยทั่วประเทศ

สำหรับการแข่งขันในระดับฟุตบอลเยาวชนนานาชาติ ทีมฟุตบอลเยาวชนชาติไทย อายุ 17 ปี ได้สิทธิ์เป็นตัวแทนทวีปเอเชียเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลเยาวชน ชิงชนะเลิศโลก อายุ 17 ปี สองครั้ง คือ ที่ประเทศอียิปต์ ในปี พ.ศ. 2540 และที่ประเทศนิวซีแลนด์ ในปี พ.ศ. 2542 (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ [ส.ฟ.ท.], 2549)

องอาจ ก่อสินคำ (2548 อ้างใน สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549: 47) ได้อธิบายถึงคุณค่าและประโยชน์ของกีฬาฟุตบอลว่า ในปัจจุบันกีฬาฟุตบอลมีบทบาทในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมเป็นอย่างมาก และเป็นกีฬาที่ยอมรับในสังคมทุกระดับชั้น ที่เห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเล่นกีฬาประเภทนี้เพื่อสุขภาพและพลานามัยของร่างกาย การเล่นกีฬาฟุตบอลก่อให้เกิดคุณค่าและประโยชน์หลายอย่างทั้งทางด้านตนเอง สังคม และประเทศชาติ ซึ่งสามารถแบ่งประโยชน์ของกีฬาฟุตบอลเป็นด้านต่างๆ ได้ดังนี้

1. ประโยชน์ทางร่างกาย ได้แก่ ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง มีความสามารถในการทำงาน ทำให้การไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น ทำให้เซลล์ต่างๆ ของร่างกายแข็งแรงขึ้น ทำให้ปอดและหัวใจทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เหงื่อออกและรูเหงื่อเปิดมากขึ้น ทำให้การขับถ่าย และการรักษาอุณหภูมิของร่างกายดีขึ้น และเป็นกิจกรรมที่รวบรวมการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติเกือบทุกชนิด

2. ประโยชน์ทางจิตใจ ได้แก่ ทำให้จิตใจสบาย อารมณ์สดชื่น แจ่มใส ทำให้เกิดความพึงพอใจในความสามารถของตนเอง เป็นกิจกรรมนันทนาการที่ก่อให้เกิดประโยชน์ เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด และการระบายออกของอารมณ์ที่ดีทางหนึ่ง ทำให้รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และช่วยส่งเสริมให้มีไหวพริบ และก่อให้เกิดความมีน้ำใจนักกีฬา

3. ประโยชน์ทางทัศนคติ ได้แก่ กฎ กติกาการเล่นต่างๆ ช่วยสอนให้ผู้เล่นรู้จักความยุติธรรม ปฏิบัติตนในขอบเขตที่สมควร รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น และการที่จะเป็นภัยหรือปัญหาสังคมมีแนวโน้มลดน้อยลง

4. ประโยชน์อื่นๆ ได้แก่ เป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดมิตรภาพและความสามัคคี ผู้ที่มีความสามารถและทักษะสูงย่อมมีโอกาสสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง วงศ์ตระกูล สถาบันของตนและประเทศชาติ และอนาคตของกีฬาฟุตบอล จะเกี่ยวข้องกับวงการธุรกิจมากขึ้น ฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยอาจเกิดขึ้นแบบเต็มรูปแบบเช่นเดียวกับประเทศในยุโรปหรือบางประเทศในเอเชีย เช่น ญี่ปุ่นและสิงคโปร์ การมีอาชีพเป็นนักฟุตบอลย่อมสามารถพัฒนาตนเองขึ้นสู่ระดับเอเชียและระดับโลกได้ ทำให้นักฟุตบอลมีรายได้มากขึ้น

การเล่นกีฬาฟุตบอลได้ก่อให้เกิดประโยชน์มากมายทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ทัศนคติ สังคม และเกิดผลพลอยได้ด้านอื่นๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว การเล่นกีฬาฟุตบอลมีบทบาทสำคัญในการแก้ไขปัญหาดังคม ให้ประชาชนโดยเฉพาะเยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและนำมาซึ่งชื่อเสียงของประเทศชาติ

วิวัฒนาการการเป็นกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

1. จุดเริ่มต้นของการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย พ.ศ. 2459 คณะฟุตบอลแห่งสยามได้จัด “การแข่งขันฟุตบอลสำหรับถ้วยของคณะฟุตบอลสยาม” แต่มีทีมเข้าร่วมสมัครจำนวนมาก ทางฝ่ายจัดการแข่งขันเห็นว่าแต่ละทีมมีความสามารถที่แตกต่างกัน เพราะบางทีมเป็นทีมที่เพิ่งเริ่มฝึกหัด ความสามารถจะด้อยกว่าทีมที่มีอยู่เดิมมาก จึงได้ทำการคัดเลือกทีมที่จะเข้าร่วมการแข่งขัน แล้วแบ่งเป็นสองระดับ คือทีมที่มีความสามารถและมีประสบการณ์มากได้เข้าร่วม “การแข่งขันฟุตบอลถ้วยใหญ่” และทีมที่มีความสามารถด้อยกว่าได้เข้าร่วม “การแข่งขันฟุตบอลถ้วยน้อย” ซึ่งในภายหลังได้เรียกการแข่งขันนี้ว่า “การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ประเภท ก และ ประเภท ข” (สุพิตร สมานิติ และคณะ, 2547: 20) โดยสโมสรกรมมหรสพ ได้รับรางวัลชนะเลิศถ้วยพระราชทาน ประเภท ก และสโมสรทหารบกราชวัลลภ ได้รับรางวัลชนะเลิศถ้วยพระราชทาน ประเภท ข เป็นครั้งแรก (ส.พ.ท., 2539ก)

พ.ศ. 2505 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ประเภท ค และ ประเภท ง เพิ่มขึ้น เพื่อรองรับจำนวนสโมสรที่มากขึ้น ซึ่งได้จัดให้มีการตกชั้นและเลื่อนชั้นกันระหว่างถ้วยพระราชทาน ประเภท ก ข ค และ ง นับได้ว่าประเทศไทยมีการจัดการแข่งขัน โดยแบ่งเป็นประเภท ซึ่งแบ่งจากมาตรฐานของทีมที่เข้าแข่งขัน เช่นเดียวกับการแข่งขันแบบดิวิชัน (Division) ของประเทศอังกฤษ (จิรัฏฐ์ จันทะเสน, 2548) โดยสโมสรกรมพลศึกษา ได้รับรางวัลชนะเลิศถ้วยพระราชทาน ประเภท ค และสโมสรรถไฟ กับสโมสรพลานามัย ได้รับรางวัลชนะเลิศถ้วยพระราชทาน ประเภท ง ร่วมกันเป็นครั้งแรก (ส.พ.ท., 2539ก)

พ.ศ. 2513 สโมสรธนาคารกรุงเทพ ได้ร่วมกับสโมสรชั้นนำในประเทศไทยจัดการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ หรือฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน “ควีนส์คัพ” (Queen’s Cup) โดยในครั้งแรกนี้สโมสรธนาคารกรุงเทพ และสโมสรทหารอากาศ ได้รับรางวัลชนะเลิศร่วมกัน หลังจากนั้นการแข่งขันรายการนี้ได้จัดขึ้นเป็นประจำโดยมีทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน ได้แก่ ทีมที่เป็นสมาชิกสโมสรภาคีควีนส์คัพ และทีมจากต่างประเทศที่ได้รับเชิญ (ส.พ.ท., 2549)

พ.ศ. 2527 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับบริษัท สยามสปอร์ตพับลิชชิง จำกัด ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล “ไทยซอคเกอร์ลีก” เป็นครั้งแรก โดยจัดการแข่งขันเป็นระบบเดียวกับการแข่งขันฟุตบอลลีกของประเทศอังกฤษ มีการแข่งขันในระบบเหย้า-เยือน แบบพบกัน

หมด จากนั้นนำทีมที่ได้คะแนนอันดับ 1-4 มาแข่งขันกันอีกครั้งเพื่อหาทีมชนะเลิศ ในการแข่งขันครั้งนี้มีทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 20 ทีม โดยเป็นสโมสรทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ผลปรากฏว่า จังหวัดชัยภูมิได้รับรางวัลชนะเลิศ และในปี พ.ศ. 2528 ได้มีการจัดการแข่งขันเป็นครั้งที่สอง หลังจากนั้นก็ไม่มีการจัดการแข่งขันอีก เนื่องจากประสบปัญหาหลายประการ เช่น ปัญหางบประมาณ โดยเฉพาะงบประมาณที่จะต้องใช้ในการเดินทางไปแข่งขันยังต่างจังหวัด เป็นต้น (นิรนาม, 2528)

พ.ศ. 2527 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับชมรมฟุตบอลประจำจังหวัดต่างๆ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์คัพ” (Thailand Cup) เป็นครั้งแรก โดยให้แต่ละจังหวัดแข่งขันกันในภาคของตนทั้ง 5 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคใต้ เพื่อหาทีมที่ได้ตำแหน่งชนะเลิศและรองชนะเลิศมาแข่งขันในรอบสุดท้ายที่กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า จังหวัดลพบุรีได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันครั้งแรก และได้มีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องทุกปี ในปี พ.ศ. 2530 บริษัท ยามาฮ่า จำกัด ได้เป็นผู้สนับสนุนงบประมาณทั้งหมดในการจัดการแข่งขัน และได้ใช้ชื่อการแข่งขันนี้ว่า “ยามาฮ่า ไทยแลนด์คัพ” (Yamaha Thailand Cup) (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอล ยามาฮ่า ไทยแลนด์คัพ, 2540) นับได้ว่าเป็นการแข่งขันที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยเป็นอย่างมาก เพราะนักฟุตบอลต่างจังหวัดได้มีโอกาสเข้าร่วมในการแข่งขันฟุตบอลระดับประเทศอย่างรายการนี้ อีกทั้งเป็นการสร้างความนิยมในกีฬาฟุตบอลให้เกิดขึ้นตามจังหวัดในภูมิภาคต่างๆ ที่มีทีมจังหวัดของตนเข้าร่วมการแข่งขันด้วย จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2544 บริษัท อดีดาส (ประเทศไทย) จำกัด ได้เป็นผู้สนับสนุนหลักในการแข่งขัน โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “อดีดาส ไทยแลนด์คัพ” (Adidas Thailand Cup) ซึ่งเป็นการแข่งขันครั้งสุดท้าย (นิรนาม, 2544)

พ.ศ. 2530 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับบริษัท โตโยต้า มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด และภาคเอกชนอื่นๆ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล “โตโยต้าคัพ” (Toyota Cup) เป็นครั้งแรก ซึ่งคณะกรรมการจัดการแข่งขันมีแนวคิดที่จะให้ทีมฟุตบอลประจำจังหวัดที่แข่งขันในรายการไทยแลนด์คัพได้มีโอกาสแข่งขันกับสโมสรชั้นนำของประเทศไทย โดยมีทีมที่เข้าแข่งขันจำนวน 12 ทีม ประกอบด้วย สโมสรชั้นนำจากการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก 6 ทีม และทีมที่ชนะเลิศของแต่ละภาคในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์คัพ 5 ภาค รวมกับทีมที่ชนะเลิศในการแข่งขันรอบสุดท้ายด้วย รวมเป็น 6 ทีม ผลปรากฏว่า สโมสรทหารอากาศได้รับตำแหน่งชนะเลิศเป็นครั้งแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2532 ได้มีการเปลี่ยนแปลงระเบียบการแข่งขัน โดยได้อนุญาตให้ผู้เล่นชาวต่างชาติเข้าร่วมการแข่งขันได้ไม่เกินทีมละ 2 คน (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ,

2532) นับเป็นการปรับปรุงให้การแข่งขันฟุตบอลในประเทศไทยเข้าสู่ระบบสากลมากยิ่งขึ้น แต่การแข่งขันรายการนี้ได้จัดขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. 2536 เนื่องจากสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลรายการอื่นๆ ขึ้นมาอีกหลายรายการ (นิรนาม, 2537ก)

พ.ศ. 2534 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับบริษัทในเครือของฐานเศรษฐกิจ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์ เซมิโปรลีก” ซึ่งเป็นการแข่งขันฟุตบอลกึ่งอาชีพครั้งแรก โดยกำหนดให้สโมสรที่เข้าร่วมการแข่งขันจะต้องมีนักฟุตบอลที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักฟุตบอลอาชีพกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ทีมละ 3 คน ซึ่งจะได้รับค่าจ้างตอบแทนเดือนละ 5,000 บาท เป็นอย่างต่ำ โดยนักฟุตบอลที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักฟุตบอลอาชีพจะต้องเสียภาษีจากรายได้ด้วย และแต่ละสโมสรสามารถนำผู้เล่นชาวต่างประเทศเข้ามาเล่นได้ การแข่งขันรายการนี้จัดระบบเป็นการแข่งขันแบบเหย้า-เยือน แบบพบกันหมดและเก็บคะแนน ในการแข่งขันครั้งแรกมีทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 6 ทีม และสโมสรการทำเรือแห่งประเทศไทยได้รับรางวัลชนะเลิศเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2535 ได้มีการจัดการแข่งขันครั้งที่สอง ยังคงใช้รูปแบบเดิม แต่กำหนดให้นักฟุตบอลอาชีพเพิ่มขึ้นเป็นทีมละ 6 คน โดยการแข่งขันครั้งนี้มีทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 8 ทีม (ส.ฟ.ท., 2535)

พ.ศ. 2536 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับกลุ่มบริษัทยูคอม และสถานีโทรทัศน์สีทองทัพบกช่อง 7 ได้จัดการแข่งขันฟุตบอล “ยูคอม เอฟ.เอ.คัพ” (Ucom F.A. Cup) ซึ่งเป็นการแข่งขันฟุตบอลแบบแพ้คัดออกหรือน็อกเอาต์ มี 32 ทีมเข้าร่วมการแข่งขันในครั้งแรก โดยสโมสรรองชนะเลิศการโทรทัศน์แห่งประเทศไทยได้รับรางวัลชนะเลิศในครั้งนี้ (นิรนาม, 2537ข) หลังจากนั้นฟุตบอลรายการนี้ได้มีการจัดการแข่งขันเรื่อยมา แต่ไม่เป็นประจำทุกปี โดยมีภาคเอกชนเป็นผู้สนับสนุนหลัก เช่น บริษัท เบียร์สิงห์ จำกัด และ บริษัท ฮอนด้า ออโตโมบิล (ประเทศไทย) จำกัด โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “สิงห์ เอฟ.เอ.คัพ” และ “ฮอนด้า เอฟ.เอ.คัพ” เป็นต้น การแข่งขันฟุตบอลรายการนี้จัดขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. 2544 สาเหตุหลักที่ไม่สามารถจัดการแข่งขันรายการนี้ต่อไปได้ คือ ปัญหาการขาดผู้สนับสนุนหลัก (King, 2006)

2. การแข่งขันฟุตบอลอาชีพยุคใหม่ในประเทศไทย ได้แก่ การจัดการแข่งขันโดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ การจัดการแข่งขันโดยการกีฬาแห่งประเทศไทย และการจัดการแข่งขันร่วมกันระหว่างการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (รวมลีก) ดังต่อไปนี้

2.1 การจัดการแข่งขันโดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

พ.ศ. 2539 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับบริษัท ริชมอนด์ (บางกอก) จำกัด และบริษัท ไอ เอ็ม จี ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการจัดการแข่งขันกีฬาระดับอาชีพ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย โดยใช้ชื่อการแข่งขันรายการนี้ว่า “การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ ลีก พ.ศ. 2539” (จอห์นนี่วอลส์เกอร์ ไทยแลนด์ลีก) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ (ส.พ.ท., 2539ก)

1. เพื่อพัฒนาและยกระดับสโมสร ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา ให้ขึ้นสู่ระดับฟุตบอลลีก
2. เพื่อพัฒนามาตรฐานการจัดการแข่งขันฟุตบอลของประเทศไทยให้สามารถเทียบเคียงนานาอารยประเทศได้
3. เพื่อสร้างความศรัทธาของผู้ชมและผู้สนับสนุนกีฬาฟุตบอลให้มีความรักและนิยมมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อสร้างโอกาสให้นักฟุตบอลได้มีการแข่งขันมากขึ้น ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะของนักฟุตบอล

การแข่งขันครั้งนี้มีสโมสรฟุตบอลจากการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทาน ประเภท ก ในปีที่ผ่านมา เข้าร่วมการแข่งขัน 18 สโมสร ใช้การแข่งขันในระบบเหย้า-เยือน แบบพบกันหมด จากนั้นนำทีมที่ได้คะแนนอันดับ 1-4 มาแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ผลคือ สโมสรธนาคารกรุงเทพได้รับรางวัลชนะเลิศ (Bobrowsky and King, 2004)

อนึ่ง เนื่องจากการปรับเปลี่ยนระบบการแข่งขันจากการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทาน ประเภท ก มาเป็นการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก ทางสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย จึงจัดให้มีการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก เป็นการแข่งขั้ระหว่างทีมที่ได้ตำแหน่งชนะเลิศจากการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก กับทีมที่ได้ตำแหน่งชนะเลิศจากการแข่งขันฟุตบอล เอฟ.เอ.คัพ ต่อมาภายหลัง การแข่งขันฟุตบอล เอฟ.เอ.คัพ ได้ยกเลิกไป จึงเป็นการแข่งขันระหว่างทีมที่ได้ตำแหน่งชนะเลิศ กับทีมที่ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศจากการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก

พ.ศ. 2540 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับภาคเอกชนต่างๆ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีกขึ้นเป็นครั้งที่สอง โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “จอห์นนี่ วอล์กเกอร์ ไทยแลนด์ลีก” เหมือนครั้งที่ผ่านมา โดยลดจำนวนทีมจากการแข่งขันครั้งที่แล้ว 18 ทีม เป็น 12 ทีม ใช้ระบบการแข่งขันแบบเหย้า-เยือน ทีมที่ได้รับคะแนนสูงสุดคือทีมที่ชนะเลิศ และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลรายการ “ดิวิชัน 1” ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยให้ 6 ทีมที่อยู่อันดับสุดท้ายจากการแข่งขันไทยแลนด์ลีกครั้งที่แล้วร่วมกับ 4 ทีมที่ได้เข้ารอบรองชนะเลิศฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ข รวมเป็นจำนวน 10 ทีม เข้าแข่งขันในดิวิชัน 1 นี้ และจัดให้มีการตกชั้น-เลื่อนชั้น ระหว่างทีมในไทยแลนด์ลีกและดิวิชัน 1 ตลอดมา (ส.พ.ท., 2540)

พ.ศ. 2541 พ.ศ. 2542 และพ.ศ. 2543 บริษัท คาลเท็กซ์ (ประเทศไทย) จำกัด ได้เป็นผู้สนับสนุนหลักในการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “คาลเท็กซ์ พรีเมียร์ลีก” มีจำนวนทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 12 ทีมเท่าเดิม และทำการแข่งขันในระบบเดิม (ส.พ.ท., 2543)

พ.ศ. 2544 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ร่วมกับ บริษัท สยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน) ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีกขึ้น โดยได้ปรับปรุงรูปแบบการแข่งขันให้ดีขึ้นและมีมาตรฐานมากขึ้น โดยลดจำนวนทีมจาก 12 ทีม เป็น 10 ทีม แต่เพิ่มเงินรางวัลให้มากขึ้น โดยมี บริษัท แอดวานซ์ อิน โฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน) ร่วมเป็นผู้สนับสนุนหลักในการแข่งขันครั้งนี้ โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “จี เอส เอ็ม ไทยลีก” ต่อมาในปี พ.ศ. 2545 พ.ศ. 2546 พ.ศ. 2547 และพ.ศ. 2548 ใช้ชื่อการแข่งขันว่า “ไทยลีก” โดยมีระบบการแข่งขันแบบเดิม สนามแข่งขันใช้สนามกลางที่ฝ่ายจัดการแข่งขันจัดหาให้ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และบางครั้งได้ใช้สนามแข่งขันในต่างจังหวัด เช่น จังหวัดชลบุรี จังหวัดราชบุรี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นต้น เพื่อให้ประชาชนในต่างจังหวัดได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันรายการนี้ (นิรนาม, 2548)

พ.ศ. 2549 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติเป็นหลักในการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2006” ซึ่งได้เพิ่มจำนวนทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันจากเดิม 10 ทีม เป็น 12 ทีม และทุกทีมต้องมีสนามที่ใช้ในการแข่งขันเป็นของตนเอง ไม่ใช้สนามกลางที่ฝ่ายจัดการแข่งขันจัดหาให้เหมือนที่ผ่านมา เพื่อความเป็นสากลมากขึ้น โดยมีเงินรางวัลสำหรับทีมที่ได้รับตำแหน่งชนะเลิศสูงถึง 10 ล้านบาท ซึ่งในการแข่งขันครั้งนี้ได้เชิญทีมชนะเลิศและทีมรองชนะเลิศในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ โปรวินเชียลลีก ประจำปี พ.ศ. 2548 ได้แก่ สโมสรฟุตบอลชลบุรี

และสโมสรฟุตบอลสุพรรณบุรี เข้าร่วมการแข่งขันด้วย และผลคือ สโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้รับตำแหน่งชนะเลิศ และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลรายการ “ฟุตบอลลีก ดิวิชัน 2” ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยใช้ระบบการแข่งขันแบบเดียวกับการแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก” และ “ฟุตบอลลีก ดิวิชัน 1” เพื่อให้กีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยมีความเป็นสากลมากขึ้น (ส.พ.ท., 2549)

2.2 การจัดการแข่งขันโดยกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2542 รัฐบาลโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำโครงการการแข่งขันฟุตบอลลีกเพื่อเป็นกีฬานำร่องในการเป็นกีฬาอาชีพ ใช้ระยะเวลา 5 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 ถึงปี พ.ศ. 2546 โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “ไทยแลนด์ โปรวินเชียลลีก” ประจำปี พ.ศ. 2542/2543 ให้กีฬาแห่งประเทศไทยเป็นฝ่ายควบคุม ดูแลการแข่งขัน ในการแข่งขันครั้งแรกมีทีมสมาคมกีฬาจังหวัดที่มีความพร้อมจำนวน 12 ทีมเข้าร่วมการแข่งขัน โดยใช้ระบบการแข่งขันแบบเหย้า-เยือน แข่งแบบพบกันหมด โดยทีมสมาคมกีฬาจังหวัดศรีสะเกษได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขันครั้งแรก (นิพนธ์ พนมกาญจน์, 2546ก: 21)

พ.ศ. 2544 และ พ.ศ. 2545 ยังคงใช้ชื่อการแข่งขันว่า “ไทยแลนด์ โปรวินเชียลลีก” ประจำปี พ.ศ. 2544 และ พ.ศ. 2545 ตามลำดับ ถือได้ว่าเป็นการจัดการแข่งขันที่ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะมีจำนวนผู้ชมในต่างจังหวัดเป็นจำนวนมากที่เข้ามาชมทีมประจำจังหวัดของตนแข่งขัน และได้มีการจัดตั้งแฟนคลับประจำแต่ละจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันด้วย นับว่าเป็นการพัฒนาในอีกรูปแบบหนึ่งของการเป็นกีฬาฟุตบอลอาชีพ (นิพนธ์ พนมกาญจน์, 2546ก: 21)

พ.ศ. 2546 ใช้ชื่อการแข่งขันว่า “ไทยแลนด์ โปรวินเชียล ฟุตบอลลีก (โปรลีก)” ได้มีการจัดรูปแบบการแข่งขันใหม่ โดยให้ 2 ทีมที่มีคะแนนเป็นอันดับสุดท้ายและรองสุดท้ายของตารางการแข่งขันตกชั้น ไปเล่นในระดับดิวิชัน 2 ในการแข่งขันครั้งต่อไปต่อไป (นิพนธ์ พนมกาญจน์, 2546ก: 22)

พ.ศ. 2547 ได้กำหนดการแข่งขันออกเป็น “โปรลีก 1” และ “โปรลีก 2” หรือ ดิวิชัน 1 และดิวิชัน 2 ซึ่งการแข่งขันในระดับโปรลีก 1 ประกอบด้วยทีมจากการแข่งขันในครั้งที่แล้วจำนวน 10 ทีม แข่งขันในระบบเดิม และโปรลีก 2 ประกอบด้วยทีมสมาคมกีฬาจังหวัดที่เหลือรวมกับ 2 ทีมที่ตกชั้นจากการแข่งขันครั้งที่แล้ว โดยการแข่งขันจัดเป็นการคัดเลือกทีมตัวแทนจาก 5

ภาค เข้าร่วมการแข่งขันในรอบสุดท้าย โดยทีมที่ได้รับตำแหน่งชนะเลิศและรองชนะเลิศจะได้เลื่อน
 ชั้นขึ้นไปแข่งขันโปรลีก 1 ในครั้งต่อไป (นิพนธ์ พนมกาญจน์, 2546ข: 15-16)

พ.ศ. 2548 การแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์ โปรวินเชียล ฟุตบอลลีก (โปรลีก)”
 ใช้การแข่งขันในระบบเดิม โดยทีมที่ได้รับตำแหน่งชนะเลิศและรองชนะเลิศจากการแข่งขันครั้งนี้
 ได้สิทธิ์เข้าร่วม “การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2006” ในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งได้แก่ ทีม
 สมาคมกีฬาจังหวัดชลบุรี และทีมสมาคมกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี (ส.พ.ท., 2549)

พ.ศ. 2549 การกีฬาแห่งประเทศไทย ได้ปรับปรุงการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้
 โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก” ประจำปี 2549 (Professional League
 “Proleague”) วัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขัน (นิรนาม, 2549) ได้แก่

1. เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันและพัฒนากีฬาที่ยั่งยืนของประเทศ โดยเฉพาะ
 กีฬาฟุตบอลให้มีการส่งเสริมความเป็นเลิศและระดับอาชีพให้มีมาตรฐานและมีความเข้มแข็ง
2. เพื่อให้เป็นไปตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2545-2549) และมติ
 คณะรัฐมนตรียุทธศาสตร์ 4 ปี สร้างกีฬาชาติ (พ.ศ. 2549-2551) การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ
3. เพื่อใช้กีฬาฟุตบอลเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในภาพรวมของ
 ประเทศ ให้ได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึงและแพร่หลาย
4. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนของแต่ละจังหวัดหันมาสนใจการเล่น
 กีฬา ฟุตบอล กีฬาและแข่งขันกีฬาฟุตบอลเป็นประจำและอย่างต่อเนื่อง
5. เพื่อเป็นการพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาและระบบการแข่งขันทุกระดับ
 อาชีพ
6. เพื่อพัฒนาระบบการแข่งขันฟุตบอลให้ได้มาตรฐาน

ในการแข่งขันครั้งนี้ ได้จัดให้มีทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด 16 ทีม โดยเป็นทีมจากการแข่งขันโปรลีก 1 เมื่อครั้งที่แล้ว 8 ทีม ทีมจากการแข่งขัน โปรลีก 2 เมื่อครั้งที่แล้ว 6 ทีม และทีมที่ทางฝ่ายจัดการการแข่งขันเชิญมาอีก 2 ทีม ได้แก่ ทีมการทำเรือแห่งประเทศไทย 2 และทีมฟุตบอลทีโอที (T.O.T FC) ใช้ระบบการแข่งขันแบบเหย้า-เยือน โดยมีเงินรางวัลสำหรับทีมที่ได้รับตำแหน่งชนะเลิศ 10,000,000 บาท ผลคือ ทีมฟุตบอลทีโอที ได้รับตำแหน่งชนะเลิศ ซึ่งในการแข่งขันครั้งนี้ได้รับความสนใจจากประชาชนมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เช่น มีการรวมกลุ่มแฟนคลับในจังหวัดที่มีทีมเข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มขึ้น (วรุณี ภู่วัฒนเมือง, 2549: 23-24)

2.3 การจัดการแข่งขันร่วมกันระหว่างการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (รวมลีก) พ.ศ. 2550 การกีฬาแห่งประเทศไทย ร่วมกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ จัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ 4 รายการ ได้แก่ “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก” “ฟุตบอลลีก ดิวิชัน 1” “ฟุตบอลลีก ดิวิชัน 2” และ “ฟุตบอลไทยแลนด์ โปรวินเชียล ลีก” ประจำปี พ.ศ. 2550 ขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นการรวมการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยรายการที่สำคัญ คือ ฟุตบอล-ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก และฟุตบอลไทยแลนด์ โปรวินเชียลลีก รวมถึงการแข่งขันระดับรองลงมาที่จัดโดยการกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ เข้าด้วยกัน (รวมลีก) หลังจากที่โครงการนี้เกิดขึ้นมาแล้วหลายปี แต่กระทำไม่สำเร็จ เนื่องจากเกิดปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะเรื่องความพร้อมของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ และความพร้อมของทีมฟุตบอลในเรื่องของงบประมาณในการจัดการแข่งขันและการเตรียมทีม (คมชัดลึก, 2549) โดยมีการตกลงให้การกีฬาแห่งประเทศไทยรับผิดชอบในการสนับสนุนด้านการอุดหนุนทีมฟุตบอล และงบประมาณในการดำเนินการจัดการแข่งขัน และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ 4 รายการ ดังกล่าว โดยใช้การจัดโครงสร้างระบบการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแบบใหม่เป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อให้จำนวนทีมในการแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก”, “ลีก ดิวิชัน 1” และ “ลีก ดิวิชัน 2” เท่ากันรายการละ 16 ทีม โดยเริ่มในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งมีโครงสร้างระบบการแข่งขัน ดังนี้ (ส.พ.ท., 2550)

2.3.1 การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก” ประจำปี พ.ศ. 2550 ประกอบด้วยทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 16 ทีม มาจากการแข่งขันไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก ครั้งที่แล้ว 12 ทีม ทีมที่ขึ้นชั้นมาจาก “ลีก ดิวิชัน 1” ครั้งที่แล้ว 2 ทีม และทีมที่มาจากการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก 1” ครั้งที่แล้ว 2 ทีม ใช้การแข่งขันในระบบ เหย้า-เยือน แบบพบกันหมด และเก็บคะแนนเพื่อหาทีมชนะเลิศ และจะมีทีมที่ตกชั้นจำนวน 4 ทีม

2.3.2 การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ลีก ดิวิชัน 1” ประจำปี พ.ศ. 2550 ประกอบด้วยทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 24 ทีม มาจากการแข่งขันลีก ดิวิชัน 1 ครั้งที่แล้ว 7 ทีม ทีมที่ขึ้นชั้นมาจากลีก ดิวิชัน 2 ครั้งที่แล้ว 2 ทีม ทีมที่มาจากการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก 1” ครั้งที่แล้ว 11 ทีม ทีมที่ขึ้นชั้นมาจากการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก 2” ครั้งที่แล้ว 2 ทีม และทีมที่ขึ้นชั้นมาจากการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ข ครั้งที่แล้ว 2 ทีม การแข่งขันแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 12 ทีม ใช้การแข่งขันในระบบเหย้า-เยือน แบบพบกันหมดในแต่ละกลุ่ม ทีมที่ได้คะแนนอันดับ 1 และอันดับ 2 ของแต่ละกลุ่ม รวมเป็นจำนวน 4 ทีม จะได้ผ่านเข้าไปแข่งขันอีกครั้งเพื่อหาทีมชนะเลิศและสิทธิ์ได้เลื่อนชั้นไปแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก” ในครั้งต่อไป และจะมีทีมที่ตกชั้นกลุ่มละ 5 ทีม รวมเป็นจำนวน 10 ทีม

2.3.3 การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ลีก ดิวิชัน 2” ประจำปี พ.ศ. 2550 ประกอบด้วยทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน 12 ทีม มาจากการแข่งขัน “ลีก ดิวิชัน 2” ครั้งที่แล้ว 8 ทีม ทีมที่ตกชั้นมาจากการแข่งขันลีก ดิวิชัน 1 ครั้งที่แล้ว 2 ทีม และทีมที่ตกชั้นมาจากการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก 1” ครั้งที่แล้ว 2 ทีม ใช้การแข่งขันในระบบเหย้า-เยือน แบบพบกันหมด และเก็บคะแนนเพื่อหาทีมชนะเลิศและทีมรองชนะเลิศ เพื่อจะได้เลื่อนชั้นขึ้นไปแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ลีก ดิวิชัน 1” ในครั้งต่อไป และจะมีทีมที่ตกชั้นจำนวน 4 ทีม

2.3.4 การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ รายการฟุตบอลท้องถิ่น “โปรวินเชียล ลีก” ประจำปี พ.ศ. 2550 ประกอบด้วยทีมสมาคมกีฬาจังหวัดที่ไม่ได้เข้าแข่งขันใน 3 รายการข้างต้นจำนวน 58 ทีม ทำการแข่งขันโดยแบ่งเป็น 5 ภาคในรอบคัดเลือก เพื่อหาตัวแทนทีมเข้าแข่งขันในรอบสุดท้ายจำนวน 10 ทีม ทีมชนะเลิศและรองชนะเลิศจะได้เลื่อนชั้นขึ้นไปแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ลีก ดิวิชัน 2” ในครั้งต่อไป

อนึ่ง ฝ่ายจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก” ได้จัดให้มีการทำสัญญาระหว่างนักฟุตบอลกับสโมสรต้นสังกัดให้เป็นรูปแบบที่ชัดเจน โดยการแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก” รวมถึง “ลีก ดิวิชัน 1” และ “ลีก ดิวิชัน 2” นักฟุตบอลทุกคนจะต้องมีสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อหมดสัญญาแล้วนักฟุตบอลจะสามารถย้ายไปเล่นให้กับสโมสรใดก็ได้ เป็นการป้องกันการเกิดปัญหาระหว่างนักฟุตบอลกับสโมสรเหมือนที่ผ่านมา ซึ่งถือเป็นการยกระดับการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยอีกด้านหนึ่ง (ไทยรัฐ, 2550)

แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ

Holland (1973: 2-5, อ้างใน ทวีศักดิ์ สุททวาทิน, 2546) ได้สร้างทฤษฎีการเลือกอาชีพขึ้น โดยมีแนวคิดพื้นฐาน 4 ประการ ดังนี้

1. บุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปแบ่งได้เป็น 6 ลักษณะตามความสนใจอาชีพประเภท คือ งานช่างฝีมือและกลางแจ้ง งานวิทยาศาสตร์และเทคนิค งานบริการการศึกษาและสังคม งานสำนักงานและเสมียน งานจัดการและค้าขาย และงานศิลปะดนตรีและวรรณกรรม บุคลิกภาพแต่ละลักษณะเป็นผลจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมต่างๆ กับแรงผลักดันส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วยศักดิ์ตระกูล บิคารมาดา ระดับชั้นทางสังคม และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ประสบการณ์เหล่านี้จะก่อให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบนี้จะกลายเป็นความสนใจ จากความสนใจจะนำไปสู่ความสามารถเฉพาะตัว และในที่สุด ความสนใจและความสามารถเฉพาะตัวจะกำหนดให้บุคคลคิด รับรู้ และแสดงเอกลักษณ์ของตน

2. สิ่งแวดล้อมของบุคคลแบ่งได้เป็น 6 อย่าง เช่นเดียวกับความสนใจอาชีพประเภทต่างๆ สิ่งแวดล้อมแต่ละอย่างนี้ถูกรอบงำโดยบุคลิกภาพ และเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาและความกดดันบางประการ และโดยเหตุที่บุคลิกภาพต่างกัน ทำให้ความสนใจและความถนัดต่างกันด้วย บุคคลจึงมีแนวโน้มที่จะหันเข้าหาบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ที่สอดคล้องกับบุคลิกภาพของตนเอง ดังนั้น บุคคลในกลุ่มเดียวกันจึงมักจะมียะไรที่คล้ายๆ กัน

3. บุคคลจะค้นหาสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้ตนเองได้ฝึกทักษะและใช้ความสามารถ ทั้งยังเปิดโอกาสให้ได้แสดงทัศนคติ ค่านิยม และบทบาทของตนเอง

4. พฤติกรรมของบุคคลถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อม ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้ทราบบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมบุคคลก็จะทำให้ทราบถึงผลที่จะติดตามมาด้วย ซึ่งได้แก่การเลือกอาชีพ การเปลี่ยนงาน ความสำเร็จในอาชีพ ความสามารถเฉพาะตัว พฤติกรรมทางการศึกษาและสังคม

นอกจากความคิดพื้นฐาน 4 ประการข้างต้นแล้ว Holland ยังมีแนวคิดเพิ่มเติมอีก 4 ประการ ดังนี้

1. ความสอดคล้องต้องการ (Consistency) บุคลิกภาพบางลักษณะมีความสอดคล้องต้องการ เช่น บุคลิกภาพของผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานช่างฝีมือและกลางแจ้งกับบุคลิกภาพของผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานวิทยาศาสตร์และเทคนิค หรือบุคลิกภาพของผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานสำนักงานและเสมียนกับบุคลิกภาพของผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานศิลปะ ดนตรี และวรรณกรรม

2. ความแตกต่างกัน (Differentiation) โดยปกติ บุคคลจะมีบุคลิกภาพเด่นชัดอยู่ลักษณะหนึ่ง ในบุคลิกภาพลักษณะอื่นๆ ที่มีอยู่ แต่บางคนอาจจะมีบุคลิกภาพลักษณะต่างๆ อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ไม่มีบุคลิกภาพใดที่เด่นชัด ทำให้ไม่สามารถชี้ชัดลงไปว่า บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพลักษณะใด

3. ความเหมาะสมกัน (Congruence) บุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมต้องมีความเหมาะสมกัน เช่น สิ่งแวดล้อมของผู้มีความสนใจประเภทงานช่างฝีมือและกลางแจ้ง ย่อมเหมาะสมกับบุคลิกภาพของผู้มีความสนใจอาชีพประเภทนี้มากกว่าบุคลิกภาพของผู้มีความสนใจประเภทอื่น

4. การคาดคะเน (Calculus) บุคลิกภาพแต่ละลักษณะ และสิ่งแวดล้อมแต่ละอย่างมิได้แยกจากกัน โดยเด็ดขาด และต่างก็มีความสัมพันธ์ภายในกันอยู่ ดังนั้น เมื่อบุคคลมีบุคลิกภาพลักษณะหนึ่งก็ทำให้สามารถคาดคะเนถึงบุคลิกภาพลักษณะอื่น ได้ด้วย

ที่มาของทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ ทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Holland เป็นผลจากการสังเกตของเขาและของคนอื่นๆ เกี่ยวกับความสนใจ ลักษณะ และพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับทฤษฎีของ Guilford (1954) ซึ่งได้วิเคราะห์บุคลิกภาพและความสนใจของบุคคลออกเป็น 6 ประเภท คือ ด้านจักรกล ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านบริการสังคม ด้านสารบรรณ ด้านธุรกิจ และด้านศิลปะ นอกจากนี้ ทฤษฎีของ Holland ยังมีส่วนคล้ายคลึงกันกับทฤษฎีของ Spranger (1928) ของ Jung (1933) ของ Adler (1939) ของ Fromm (1947) และของ Sheldon (1954) โดยเฉพาะการประเมินสิ่งแวดล้อมเพื่อช่วยจำแนกลักษณะของบุคคลมีแนวความคิดมาจาก Linton (1945) ซึ่งกล่าวว่า “แรงผลักดันจากสิ่งแวดล้อมจะถูกถ่ายทอดไปยังบุคคล” รวมถึงทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องความต้องการและแรงกดดัน ของ Murray (1938) ก็เป็นทฤษฎีที่มีอิทธิพลอีกทฤษฎีหนึ่งที่ทำให้ Holland คิดทฤษฎีของเขาขึ้น

แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเลือกอาชีพ มีดังนี้

1. การเลือกอาชีพเป็นการแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพ
2. แบบสำรวจความสนใจคือแบบสำรวจบุคลิกภาพ

Holland ได้กล่าวถึงการเลือกอาชีพไว้ว่า “การเลือกอาชีพคือ การกระทำที่สะท้อนให้เห็นถึงแรงจูงใจ ความรู้ บุคลิกภาพ และความสามารถของบุคคล อาชีพเป็นวิถีชีวิต ส่วนสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นงานและทักษะ”

การกำหนดลักษณะบุคลิกภาพ Holland ได้จำแนกลักษณะบุคลิกภาพตามความสนใจอาชีพต่าง ๆ ซึ่งมีเป้าหมายดังนี้ 1) เพื่อชี้แนะประสบการณ์ที่จะนำไปสู่ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคล 2) เพื่ออธิบายให้ทราบว่า ประสบการณ์นำไปสู่ลักษณะเฉพาะตัวได้อย่างไร และลักษณะเฉพาะตัวนำไปสู่พฤติกรรมได้อย่างไร และ 3) เพื่อแยกแยะความเหมาะสมระหว่างบุคลิกภาพแต่ละลักษณะกับเหตุการณ์ทั้งเก่าและใหม่ โดยจำแนกได้ 6 ประเภท ได้แก่

1. บุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานช่างฝีมือและกลางแจ้ง (Realistic)

พันธุกรรมและประสบการณ์ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ชอบประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของ เครื่องมือ จักรกล และสัตว์เลี้ยง แต่ไม่ชอบกิจกรรมด้านการศึกษาและการแพทย์ ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีความสามารถทางการช่าง เครื่องยนต์ การเกษตร ไฟฟ้า และเทคนิค แต่ด้อยความสามารถทางด้านสังคมและการศึกษา สรุปแล้ว บุคคลกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมดังนี้

1.1 ชอบอาชีพประเภทงานช่างฝีมือและกลางแจ้ง แต่ไม่ชอบอาชีพประเภทงานบริการ การศึกษาและสังคม

1.2 จะใช้ความสามารถที่มีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการงานและเรื่องอื่นๆ

1.3 จะรับรู้ตัวเองในฐานะผู้มีความสามารถทางด้านเครื่องยนต์ และกีฬา แต่ขาดความสามารถทางการเข้าสังคม

1.4 จะนิยามสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนิยามลักษณะภายนอกของบุคคล เช่น เงิน อำนาจ สถานภาพ

โดยเหตุที่มีความสนใจ ความสามารถและค่านิยมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีลักษณะต่อไปนี้คือ ขี้อาย หัวอ่อน เปิดเผย จริงจัง แข็งแรง วัตถุประสงค์ ไม่คิดลึก ไม่หมกมุ่น อาชีพที่บุคคลกลุ่มนี้สนใจ ได้แก่ ช่างไฟฟ้า ช่างประปา ช่างวิทยุ ช่างทำบล็อกรถยนต์ คนขับรถบรรทุก เป็นต้น

2. บุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

(Investigative) พันธุกรรมและประสบการณ์ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ชอบประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตสัญลักษณ์ การจัดระบบ การทดลองด้านกายภาพ ชีวภาพ และปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม เพื่อจะได้เข้าใจและควบคุมปรากฏการณ์นั้นๆ แต่ไม่ชอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการชักชวน การเข้าสังคม และการเลียนแบบ ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และการคำนวณ แต่ด้อยความสามารถทางการโน้มน้าวชักชวน สรุปแล้ว บุคคลกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมดังนี้

2.1 ชอบอาชีพประเภทงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และไม่ชอบอาชีพประเภทงานจัดการและค้าขาย

2.2 จะใช้ความสามารถที่เขามีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการทำงานและเรื่องอื่นๆ

2.3 จะรับรู้ตัวเองในฐานะนักวิชาการ เชื่อมั่นในความคิดของตนเอง มีความสามารถทางด้าน การคำนวณและวิทยาศาสตร์ แต่ขาดความสามารถทางการเป็นผู้นำ

2.4 จะมีค่านิยมทางด้านวิทยาศาสตร์

โดยเหตุที่มีความสนใจ ความสามารถ การรับรู้ตนเอง และค่านิยมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีลักษณะต่อไปนี้คือ ชอบวิเคราะห์ รอบคอบ เป็นนักวิจารณ์ ใฝ่รู้ รักอิสระ ฉลาด เกือบตัว มีหลักการ อดทน เฉียบขาด มีเหตุผล ใฝ่ตัว อาชีพที่บุคคลกลุ่มนี้สนใจ ได้แก่ นักอุทุนิยมวิทยา นักชีววิทยา นักเคมี นักฟิสิกส์ นักเขียนบทความทางวิชาการ เป็นต้น

3. บุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานบริการการศึกษาและสังคม (Social)

พันธกรรมและประสบการณ์ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ชอบประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้ การฝึกหัด การพัฒนา การอนุรักษ์ และการสั่งสอน แต่ไม่ชอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัตถุเครื่องมือ เครื่องยนต์ ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ เช่นงานประชาสัมพันธ์ งานบริการวิชาการ แต่ด้วยความสามารถด้านการช่างและเทคนิค สรุปลแล้ว บุคคลกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมดังนี้

3.1 ชอบอาชีพประเภทงานบริการการศึกษาและสังคม แต่ไม่ชอบอาชีพประเภทงานช่างฝีมือและกลางแจ้ง

3.2 จะใช้ความสามารถที่เขามีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการทำงานและเรื่องอื่นๆ

3.3 จะรับรู้ตัวเองในฐานะคนที่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น เข้าใจผู้อื่น มีความสามารถทางการสอน แต่ขาดความสามารถทางด้านเครื่องยนต์และวิทยาศาสตร์

3.4 จะมีความนิยมเกี่ยวกับปัญหาและกิจกรรมด้านสังคมและการกีฬา

โดยเหตุที่มีความสนใจ ความสามารถ การรับรู้ตนเอง และค่านิยมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีลักษณะต่อไปนี้เป็นคือ มีอำนาจ ให้ความร่วมมือ มีความเป็นหญิง มีไมตรีจิต กว้างขวาง ชอบบำเพ็ญประโยชน์ มีอุดมคติ มีความคิดลึกซึ้ง เมตตากรุณา จูงใจคนเก่ง มีความรับผิดชอบ ชอบเข้าสังคม รู้จักกาลเทศะ มีความเข้าใจเพื่อนมนุษย์ อาชีพที่บุคคลกลุ่มนี้สนใจ ได้แก่ ครู นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ ที่ปรึกษาปัญหาส่วนตัว เป็นต้น

4. บุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานสำนักงานและเสมียน (Conventional)

พันธกรรมและประสบการณ์ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ชอบกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เป็นการจัดระบบหรือระเบียบ เช่น เก็บรายงาน จัดข้อมูล คัดลอกข้อมูล จัดหมวดหมู่รายงาน และข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลข แต่ไม่ชอบกิจกรรมที่เป็นนามธรรม มีอิสระ ต้องค้นคว้า ไม่เป็นระบบแบบแผน ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีความสามารถทางด้านงานสารบรรณ การคำนวณ งานธุรกิจ แต่ด้วยความสามารถทางด้านศิลปะ สรุปลแล้ว บุคคลกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมดังนี้

4.1 ชอบอาชีพประเภทงานสำนักงานและเสมียน แต่ไม่ชอบอาชีพประเภทงานศิลปะ คนตรี และวรรณกรรม

4.2 จะใช้ความสามารถที่เขามีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการทำงานและเรื่องอื่นๆ

4.3 จะรับรู้ตัวเองในฐานะผู้ชอบเลียนแบบ ชอบขี้ระเบียบ มีความสามารถทางด้านงานสารบรรณและตัวเลข แต่ขาดความสามารถทางด้านศิลปะ

4.4 จะนิยมผู้ประสบความสำเร็จด้านงานธุรกิจและเศรษฐกิจ

โดยเหตุที่มีความสนใจ ความสามารถ การรับรู้ตนเอง และค่านิยมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีลักษณะต่อไปนี้คือ ชอบเลียนแบบ ยุติธรรม วางท่า มีสมรรถภาพ ไม่ยึดหยุ่น มีหิริ โอดีปะยะ อ่อนน้อม เรียบร้อย พากเพียร คล่องแคล่ว เจ้าระเบียบ เข้มแข็ง ไม่มีจินตนาการ อาชีพที่บุคคลกลุ่มนี้สนใจ ได้แก่ นักบัญชี ผู้ดูแลสินค้าในสต็อก ผู้ควบคุมเครื่องคอมพิวเตอร์ เสมียนจ่ายเงิน พนักงานจดคำให้การในศาล เป็นต้น

5. บุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานจัดการและค้าขาย (Enterprising)

พันธุกรรมและประสบการณ์ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ชอบประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน หรือผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ แต่ไม่ชอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต เป็นสัญลักษณ์ หรือเป็นระเบียบแบบแผน ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีความสามารถทางการเป็นผู้นำ การประชาสัมพันธ์ การชักชวน แต่ด้อยความสามารถด้านวิทยาศาสตร์ สรุปแล้ว บุคคลกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมดังนี้

5.1 ชอบอาชีพประเภทงานจัดการและค้าขาย แต่ไม่ชอบอาชีพประเภทงานวิทยาศาสตร์ และเทคนิค

5.2 จะใช้ความสามารถที่เขามีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการทำงานและเรื่องอื่นๆ

5.3 จะรับรู้ตัวเองในฐานะผู้กว้างขวาง มีความเชื่อมั่นในตนเอง เข้าสังคมเก่ง มีความสามารถทางการเป็นผู้นำ การพูด แต่ด้อยความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์

5.4 จะนิยมผู้มีความสามารถทางการเมืองและเศรษฐกิจ

โดยเหตุที่มีความสนใจ ความสามารถ การรับรู้ตนเอง และค่านิยมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีลักษณะต่อไปนี้คือ ชอบเสี่ยงภัย ทะเยอทะยาน กล้าได้แย่ง นำเชือถือ กระปรีกระเปร่า เปิดเผย ใจร้อน มองโลกในแง่ดี สนุกสนาน เชื่อมั่นในตนเอง เข้าสังคมง่าย ช่างพูด อาชีพที่บุคคลกลุ่มนี้สนใจ ได้แก่ นักธุรกิจ พ่อค้า แอร์โฮสเตส นายหน้า นักจัดรายการ โทรทัศน์ เป็นต้น

6. บุคลิกภาพของผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานศิลปะ ดนตรี และวรรณกรรม

(Artistic) พันธุกรรมและประสบการณ์ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ชอบประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับนามธรรม เป็นอิสระ ไม่เป็นระเบียบแบบแผน แต่ไม่ชอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับรูปธรรม เป็นระเบียบแบบแผน ดังนั้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีความสามารถทางด้านศิลปะ ภาษา ดนตรี การละคร การเขียน แต่ด้อยความสามารถด้านธุรกิจ งานสารบรรณ สรุปแล้ว บุคคลกลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมดังนี้

6.1 ชอบอาชีพประเภทงานศิลปะ ดนตรี และวรรณกรรม แต่ไม่ชอบอาชีพประเภทงานสำนักงานและเสมียน

6.2 จะใช้ความสามารถที่เขามีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการทำงานและเรื่องอื่นๆ

6.3 จะรับรู้ตัวเองในฐานะคนที่ชอบแสดงออก มีความคิดริเริ่ม มีพรสวรรค์ มีความเป็นหญิง ไม่ชอบเลียนแบบ รักอิสระ มีความสามารถทางด้านศิลปะและดนตรี การแสดง การเขียน การพูด

6.4 จะนิยมผู้มีความสามารถทางการศึกษา

โดยเหตุที่มีความสนใจ ความสามารถ การรับรู้ตนเอง และค่านิยมต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลกลุ่มนี้จึงมีลักษณะต่อไปนี้คือ จุกจิก ไม่มีระเบียบ เจ้าอารมณ์ มีความเป็นหญิง มีอุดมคติ เพื่อฝัน ไม่จริงจัง ใจร้อน รักอิสระ ช่างคิด ไม่ชอบเลียนแบบ มีความคิดริเริ่ม อาชีพที่บุคคลกลุ่มนี้สนใจ ได้แก่ นักดนตรี นักประพันธ์ นักโฆษณา นักร้อง ผู้ค้าศิลปวัตถุ เป็นต้น

จากทฤษฎีการเลือกอาชีพของ Holland ซึ่งนำบุคลิกภาพ หรือลักษณะส่วนบุคคลมาใช้แบ่งความสนใจในการประกอบอาชีพ 6 ประเภท ดังกล่าว สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการที่บุคคลจะตัดสินใจเลือกเป็นนักกีฬาอาชีพได้ว่า ผู้ที่สนใจจะเป็นนักกีฬาอาชีพ น่าจะมีลักษณะบุคลิกภาพในประเภทที่ 1 คือ บุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานช่างฝีมือและกลางแจ้ง (Realistic) ซึ่งอาจเป็นบุคคลที่อาจมีพฤติกรรมดังนี้ คือ ชอบอาชีพประเภทงานช่างฝีมือ และทำงานกลางแจ้ง แต่ไม่ชอบประเภทงานบริการสังคม โดยจะใช้ความสามารถที่ตนเองมีแก้ปัญหาเกี่ยวกับการงาน และเรื่องอื่นๆ และจะรับรู้ว่าเป็นผู้มีความสามารถทางด้านเครื่องยนต์และกีฬา แต่ขาดความสามารถทางการเข้าสังคม

นั่นคือ ผู้ที่สนใจจะเป็นนักกีฬาอาชีพ จะต้องรับรู้ว่าคุณสมบัติทักษะและความสามารถด้านการกีฬาในระดับที่เล่นเพื่อการอาชีพได้ ซึ่งทักษะและความสามารถนี้ เป็นพรสวรรค์หรือเป็นความชำนาญที่ติดตัวมาตั้งแต่แรก หรือเป็นทักษะและความสามารถที่พัฒนาขึ้นมาจากการฝึกฝนก็ได้ นอกจากนี้ปัจจัยด้านทักษะและความสามารถด้านการกีฬาแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบด้วยอีก เช่น ผู้ที่สนใจต้องมีความรักในการเป็นนักกีฬาอาชีพ สามารถปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬาอาชีพได้ และครอบครัว สถาบันการศึกษา หรือสถาบันต้นสังกัดต้องให้การสนับสนุนด้วย เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาอาชีพและการพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทย

1. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาอาชีพ

จุฑา ดิงศภัทย์ (2540: 11) ได้กล่าวถึงสภาพการณ์ของกีฬาอาชีพในประเทศไทยว่า นับตั้งแต่มีการใช้แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพในแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติใน พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา ถือว่ายังไม่ประสบความสำเร็จ เพราะมีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ซึ่งได้แก่ มาตรฐานความสามารถของนักกีฬายังต่ำกว่าระดับสากล การเล่นกีฬาที่จะนำไปสู่การเล่นเพื่อการอาชีพยังอยู่ในวงจำกัด การบริหารกีฬา บุคลากรกีฬา สถานที่ กฎหมายกีฬา รายได้นักกีฬา การจัดการแข่งขัน การประชาสัมพันธ์ และการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการกีฬา ค่อนข้างต่ำกว่ามาตรฐาน รวมทั้งภาคเอกชนยังไม่ได้เข้ามาให้การสนับสนุนและส่งเสริมเท่าที่ควร

วีระ มนัสวานิช (2543: 1-9 อ้างใน สุพิตร สมานิต และคณะ, 2547: 27) กล่าวว่า การเล่นกีฬาเพื่อการอาชีพ (Professional Sport) ถือเป็นระดับสุดยอดในการเล่นกีฬา เพราะเป็นการเชื่อมต่อระหว่างการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขัน กับการพัฒนากีฬาของสถาบันและของชาติ นอกจากนี้

การส่งเสริมให้ประชาชนได้ออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา การจัดให้มีการแข่งขันที่เป็นระบบและต่อเนื่องอย่างจริงจังแล้ว ยังเป็นแนวทางให้มีความพยายามในการพัฒนาทักษะ ความรู้ ความสามารถ และได้ทดสอบความสามารถของตนเองอย่างสม่ำเสมอด้วยการแข่งขันกีฬาสัมครเล่น เพื่อเป็นแนวทางไปสู่กีฬาเพื่อการอาชีพต่อไป ซึ่งนอกจากมุ่งเน้นพัฒนาผู้เล่นแล้ว ยังต้องพัฒนาบุคลากรหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา เป็นต้น เพื่อให้แผนพัฒนาการเล่นกีฬาเพื่อการอาชีพเป็นจริง และสามารถเป็นกีฬาอาชีพได้อย่างจริงจัง

ศุภพร มาพึ่งพงศ์ (2546 อ้างใน สุพิตร สมาหิโต และคณะ, 2547: 22-23) กล่าวถึงกีฬาอาชีพว่า ถึงแม้คนไทยส่วนใหญ่จะมีความสับสนในความหมายของคำว่า “กีฬาอาชีพ” และ “นักกีฬาอาชีพ” ก็ตาม แต่โดยทั่วไป กีฬาอาชีพได้เกิดขึ้นมาในประเทศไทยเป็นเวลานานแล้ว หากแต่ไม่ได้มีการบริหารจัดการให้เป็นระบบ จึงทำให้สภาพกีฬาอาชีพในประเทศไทยอยู่ในลักษณะต่างคนต่างทำ กีฬาชนิดใดที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เช่น กีฬามวยสากล และมวยไทย ก็จะมีผู้ที่เข้าไปดำเนินการและลงทุนมาก ซึ่งตามธรรมชาติของกีฬามวยสากลและมวยไทยแล้ว นับว่าเป็นกีฬาอาชีพในตัวเอง เพราะบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการ และผู้จัดการแข่งขัน จะมิรายได้เป็นค่าตอบแทนจากการแข่งขันทุกครั้ง ซึ่งตรงข้ามกับกีฬาที่ไม่ค่อยได้รับความนิยม ก็จะไม่ค่อยมีการสนับสนุน ส่งผลให้ไม่มีการเล่นกีฬาอาชีพในกีฬาชนิดนั้น

โดยทั่วไป หลายคนเข้าใจผิดว่า กีฬาอาชีพ คือ นักกีฬาอาชีพที่เข้าแข่งขันโดยได้รายได้ และเงินรางวัลจากการแข่งขันนั้น แต่แท้จริงแล้ว กีฬาอาชีพ หมายถึงทั้ง นักกีฬาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพทั้งหมด ทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้น บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ จึงมีดังต่อไปนี้ นักกีฬาทั้งหมดทั้งที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ และมีได้รับรางวัลชนะเลิศ แต่ได้ค่าตอบแทนในการแข่งขันนั้น, ผู้ฝึกสอน, ผู้จัดการนักกีฬาหรือผู้จัดการทีม, ผู้จัดการแข่งขัน และบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงิน

2. การพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทย

จุฑา ดิงศักดิ์ (2540: 11) ได้อธิบายถึงการพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพไว้ว่า ควรจะใช้หลักการตลาดการกีฬา (Sport Marketing) มาประยุกต์ใช้โดยอาศัยหลักการที่ว่า การจัดกิจกรรมกีฬาต่างๆ จะต้องตรงกับความต้องการของผู้ชม ตลอดจนผู้สนับสนุนต่างๆ การจะพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพได้นั้น จะต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากผู้ชมและผู้สนับสนุน ซึ่งจะต้องคำนึงอยู่เสมอว่า จะต้องทำกีฬาให้เป็นธุรกิจบันเทิง เมื่อเป็นธุรกิจบันเทิงแล้วก็ต้องคำนึงถึงความพอใจของลูกค้า นั่นคือ

ความพอใจ = สินค้าต้องมีคุณภาพดี + เงินที่ต้องเสียไปเพื่อเข้าชม

ดังนั้น สิ่งสำคัญที่สุดในการพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ คือ คุณภาพของกีฬาที่เปรียบเสมือนสินค้านั้นจะต้องดี เพื่อจะได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากผู้ชมและผู้สนับสนุน เมื่อกีฬามีคุณภาพดีแล้ว ก็สามารถจัดให้เป็นธุรกิจบันเทิงได้ ซึ่งคุณภาพของกีฬาจะดีได้นั้น ต้องขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ผู้บริหารทีม และผู้บริหารของสมาคมกีฬานั้นๆ และกีฬาเพื่อการอาชีพจะต้องพัฒนาต่อเนื่องมาจากกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

จูฑา ดิงศกัทธิย์ (2540: 32) กล่าวถึง องค์ประกอบที่เป็นตัวบ่งชี้การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพว่า ประกอบด้วย 10 ด้าน และมีลักษณะสำคัญ 43 รายการ ดังนี้

2.1 ด้านระดับความสามารถของนักกีฬา มีลักษณะสำคัญ 5 รายการ ได้แก่ ระดับโลก ระดับโอลิมปิก ระดับเอเชีย ระดับอาเซียน และระดับประเทศ

2.2 ด้านความนิยม มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ ได้แก่ ความนิยมของผู้ชม และความนิยมของนักกีฬา

2.3 ด้านองค์กรกีฬา มีลักษณะสำคัญ 6 รายการ ได้แก่ สมาคมกีฬาอาชีพ สโมสรสมาชิก สถาบันฝึกนักกีฬาอาชีพ สถาบันผลิตผู้ตัดสินอาชีพ สถาบันผลิตผู้ฝึกสอนอาชีพ และสถาบันผลิตผู้บริหารกีฬาอาชีพ

2.4 ด้านบุคลากร มีลักษณะสำคัญ 10 รายการ ได้แก่ นักกีฬาอาชีพ นักกีฬากึ่งอาชีพ ผู้ฝึกสอนอาชีพ ผู้ฝึกสอนกึ่งอาชีพ ผู้ตัดสินอาชีพ ผู้ตัดสินกึ่งอาชีพ ผู้บริหารองค์กรที่ถือเป็นอาชีพ ผู้บริหารองค์กรที่ถือเป็นกึ่งอาชีพ ผู้บริหารทีมที่ถือเป็นอาชีพ และผู้บริหารทีมที่ถือเป็นกึ่งอาชีพ

2.5 ด้านรายได้ มีลักษณะสำคัญ 7 รายการ ได้แก่ รายได้ของนักกีฬา รายได้ของผู้ฝึกสอน รายได้ของผู้ตัดสิน รายได้ของผู้บริหารองค์กรกีฬา รายได้ของผู้บริหารทีมกีฬา รายได้ของสโมสรกีฬาอาชีพ และรายได้ขององค์กรกีฬาอาชีพ

2.6 ด้านสถานกีฬา มีลักษณะสำคัญ 3 รายการ ได้แก่ สนามแข่งขัน สนามฝึกซ้อม และที่ทำการขององค์กรกีฬาอาชีพ

2.7 ด้านกฎหมายกีฬา มีลักษณะสำคัญ 4 รายการ ได้แก่ พระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ ระเบียบข้อบังคับ มติคณะรัฐมนตรีหรือกฎกระทรวงว่าด้วยกีฬาอาชีพ และการจดทะเบียนสมาคมกีฬาอาชีพและบุคลากรอาชีพ

2.8 ด้านการจัดการแข่งขัน มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ ได้แก่ ระดับอาชีพ และระดับกึ่งอาชีพ

2.9 ด้านการประชาสัมพันธ์ มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ ได้แก่ สื่อต่างๆ และการเผยแพร่การแข่งขันกีฬาอาชีพผ่านสื่อประชาสัมพันธ์

2.10 ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ ได้แก่ กองทุนหรือมูลนิธิสวัสดิการ และกองทุนหรือมูลนิธิสงเคราะห์เมื่อทุพพลภาพ

สำนักนายกรัฐมนตรี (2544: 17-19) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนากีฬาอาชีพไว้ใน “แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2545-2549)” ในส่วนยุทธศาสตร์การพัฒนา ที่แบ่งออกเป็น 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่

1. การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน
2. การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน
3. การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ
5. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. การพัฒนาการบริหารการกีฬา

ยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพ และกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างมีมาตรฐาน โดยการพัฒนานักกีฬาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีมาตรฐานสากล จัดให้ถูกกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬา และสร้างแรงจูงใจให้ภาคเอกชนร่วมส่งเสริมกิจการกีฬาเพื่อการอาชีพ

เป้าหมายการพัฒนา ได้แก่

1. มีการพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพ ได้แก่ มวยสากล ฟุตบอล เซปักตะกร้อ กอล์ฟ เทนนิส สกูเอร์ การแข่งขันรถยนต์และจักรยานยนต์ เป็นต้น ให้เป็นกีฬาอาชีพที่ได้มาตรฐาน
2. มีการพัฒนากีฬาไทย ได้แก่ มวยไทยและตะกร้อ ให้เป็นกีฬาที่ได้มาตรฐาน
3. มีการพัฒนานักกีฬาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ ได้แก่ ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหาร และผู้จัดการแข่งขันให้มีมาตรฐานสากลและมีจำนวนเพิ่มขึ้น
4. มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับที่เหมาะสมทันสมัยรองรับการดำเนินการกีฬา เพื่อการอาชีพ
5. มีชมรม สมาคม และองค์กรกีฬาอาชีพ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน บริหารจัดการการแข่งขันกีฬาอาชีพมากยิ่งขึ้น ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
6. ภาคเอกชนมีส่วนร่วมและให้การสนับสนุนมากยิ่งขึ้น
7. ตั้งกองทุนพัฒนากีฬาอาชีพและสวัสดิการแก่นักกีฬาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพเพิ่มมากขึ้น

แนวทางการพัฒนา ได้แก่

1. พัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพให้เป็นกีฬาอาชีพที่ได้มาตรฐาน เช่น ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสมาคมกีฬาอาชีพที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ จัดตั้งสโมสรกีฬาอาชีพที่เป็นสมาชิก จัดแข่งขันกีฬาอาชีพต่างๆ เป็นประจำและต่อเนื่อง และประชาสัมพันธ์กีฬาอาชีพผ่านสื่อทุกรูปแบบให้เป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไป เป็นต้น

2. พัฒนากีฬามวยไทยและตะกร้อให้เป็นกีฬาอาชีพที่ได้มาตรฐาน เช่น สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยและตะกร้อเป็นประจำและต่อเนื่อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ กำหนดระเบียบการแข่งขันให้เป็นมาตรฐานสากล และส่งเสริมการจัดตั้งสมาคมและชมรมกีฬามวยไทยและตะกร้อของภาคเอกชน เป็นต้น

3. กำหนดกฎหมาย ระเบียบและข้อปฏิบัติรองรับการกีฬาเพื่อการอาชีพ เช่น กำหนดพระราชบัญญัติการกีฬาอาชีพเพื่อใช้เป็นแนวทางคู่มือในการบริหารจัดการเรื่องการกีฬาอาชีพ เป็นต้น

4. พัฒน่านักกีฬาอาชีพและบุคลากรทางการกีฬาอาชีพ เช่น ส่งเสริมให้มีการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาใช้ในการพัฒนาความสามารถของนักกีฬา และจัดฝึกอบรมผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหาร และผู้จัดการกีฬาอาชีพ เป็นต้น

5. จัดตั้งกองทุนพัฒนากีฬาและสวัสดิการนักกีฬาอาชีพและบุคลากรทางการกีฬาอาชีพ เช่น สนับสนุนในองค์กรกีฬาอาชีพตั้งกองทุนเพื่อจัดสวัสดิการสงเคราะห์ รวมทั้งดูแลในเรื่องรายได้ ค่าตอบแทน และความเป็นอยู่ของนักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬาของตน เป็นต้น

ศุภพร มาพึ่งพงศ์ (2546 อ้างใน สุพิตร สมานิติ และคณะ, 2547: 23-27) ได้อธิบายถึงการพัฒนากีฬาอาชีพว่า

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น คือ นักกีฬาที่มีความสามารถ หรือมีความสนใจในกีฬาที่ตนเองเล่น ต้องพึ่งตนเองเป็นหลัก เพราะไม่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากภาครัฐหรือภาคเอกชนอย่างเป็นระบบและเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะในประเทศไทยนั้น ยังไม่มีทิศทางในการดำเนินการที่แน่นอน ขาดการวางแผนและการสนับสนุนขั้นพื้นฐานอย่างเป็นระบบและจริงจัง ส่งผลให้ไม่มีการพัฒนาที่ต่อเนื่อง

จากสภาพปัญหาดังกล่าว แนวนโยบายและวิธีการแก้ไขปัญหานั้น จะต้องสอดคล้องกับสภาพที่เกิดขึ้น แนวทางการพัฒนากีฬาอาชีพในประเทศไทยจึงควรดำเนินการสนับสนุนและส่งเสริมอย่างเป็นระบบและเป็นรูปธรรม ดังนี้

1. ระดับพื้นฐาน ในระดับพื้นฐานนั้นถือว่าเป็นส่วนสำคัญ เพราะเป็นจุดเริ่มต้นที่จะสร้างหรือดึงประชากร โดยเฉพาะเยาวชน ให้เข้ามาเล่นกีฬาให้มากที่สุด ในการแก้ปัญหานั้น จะต้องไปที่จุดพื้นฐานของเยาวชน คือ

1.1 ระดับครอบครัว รัฐจะต้องรณรงค์และประชาสัมพันธ์ให้ครอบครัวของเยาวชนได้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกีฬา โดยเฉพาะประโยชน์ของกีฬาอาชีพ ที่สามารถสร้างรายได้และชื่อเสียงให้กับนักกีฬาและวงศ์ตระกูล

1.2 ระดับชุมชน รัฐจะต้องมีนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมให้แต่ละชุมชนจัดกิจกรรมการเล่นกีฬาหรือการแข่งขันกีฬาอย่างกว้างขวาง พร้อมทั้งจัดหาปัจจัยพื้นฐานในการสนับสนุนและส่งเสริมด้วย เช่น สนามกีฬาและอุปกรณ์การแข่งขัน เป็นต้น

1.3 ระดับสถานศึกษา ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา จะต้องจัดให้มีหลักสูตรวิชาที่เกี่ยวกับการเล่นกีฬาเป็นวิชาบังคับไว้ทุกระดับชั้น สถานศึกษาจะต้องสนับสนุนและส่งเสริมนักเรียนหรือนิสิต นักศึกษา ที่มีความสามารถหรือความสนใจในกีฬาที่ตนเองถนัดและชื่นชอบ ให้สามารถพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาจนเป็นนักกีฬาในระดับชาติและระดับอาชีพได้

1.4 ระดับรัฐ เป็นระดับสุดท้าย รัฐควรมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนนักกีฬาอาชีพที่ประสบความสำเร็จและเลิกเล่นกีฬาแล้ว ให้ประกอบอาชีพหรือรับราชการเป็นผู้ฝึกสอนในระดับต่างๆ ตั้งแต่สถานศึกษาจนถึงระดับทีมชาติ หรือรัฐจะต้องหาอาชีพอย่างอื่นรองรับให้กับนักกีฬาอาชีพที่เลิกเล่นกีฬาแล้ว เพื่อให้ให้นักกีฬาอาชีพมีความมั่นใจในอนาคตของตนหลังจากเลิกเล่นกีฬาอาชีพแล้ว

2. ระดับการบริหารจัดการ แนวทางการบริหารจัดการที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงนั้น รัฐจะต้องเป็นผู้สนับสนุนและส่งเสริมที่ดี โดยให้องค์กรกีฬาหรือภาคเอกชนทำหน้าที่ในการบริหารจัดการ เช่น การจัดการแข่งขัน การควบคุมมาตรฐานการเล่น และการจัดการด้านนโยบายการตลาด เป็นต้น ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

2.1 รัฐควรทำหน้าที่เป็นเพียงผู้สนับสนุน โดยให้ภาคเอกชนเข้ามาบริหารจัดการเกี่ยวกับกีฬาอาชีพได้อย่างอิสระ คล่องตัว และรัฐควรเปิดกว้างให้ทุกฝ่ายได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาอาชีพ โดยต้องให้มีการแข่งขันอย่างเสรี ไม่มีการผูกขาด

2.2 ควรออกกฎหรือข้อบังคับที่มีลักษณะยืดหยุ่น สามารถปรับใช้กับสายอาชีพได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

2.3 กระบวนการสร้างนักกีฬาอาชีพเป็นกระบวนการระยะยาว ที่ต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 10 ปี ดังนั้น จึงควรเริ่มต้นตั้งแต่บัดนี้

2.4 การเข้าสู่ความเป็นนักกีฬาอาชีพในระยะต้น จะต้องมีการพัฒนาความพร้อมของนักกีฬาในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านร่างกาย เพื่อมิให้เสียเปรียบนักกีฬาต่างชาติ

2.5 กีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทยในปัจจุบันมีโครงสร้างการบริหารที่ไม่ได้มาตรฐานและเป็นระบบ จึงควรมีการกำหนดระบบการบริหารจัดการใหม่ โดยศึกษาจากประเทศในเอเชียที่ดำเนินการประสบความสำเร็จแล้ว เช่น ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และจีน เป็นต้น

ปัจจัยความสำเร็จของการพัฒนานักกีฬาอาชีพในประเทศไทยให้เกิดผลสัมฤทธิ์นั้น อยู่ที่ผู้บริหารและการจัดการเปลี่ยนถ่ายสถานภาพปัจจุบันของวงการกีฬา ซึ่งมีแนวทางคือ

1. กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ต้องเปลี่ยนเป้าหมายเป็น กีฬาอาชีพ
2. กีฬาเพื่อชื่อเสียงของประเทศ ต้องเปลี่ยนวัตถุประสงค์เป็น กีฬาเพื่อผลกำไรเชิงธุรกิจ
3. บริหารโดยมือสมัครเล่น ต้องเปลี่ยนกลุ่มผู้บริหารเป็น บริหารโดยมืออาชีพ

แนวคิดทั้งหมดนี้เป็นเรื่องระดับนโยบายของประเทศ โดยมีผู้บริหารภาครัฐ ได้แก่ นายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจเป็นแกนนำ และรัฐมนตรีกระทรวงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นคณะกรรมการ ส่วนในภาคเอกชน สมาคมกีฬาต่างๆ จะต้องพัฒนาความเป็นมืออาชีพให้มากขึ้น และควรรับสมาคมกีฬาจังหวัดเข้าเป็นสมาชิกตามกฎหมายด้วย

ในวันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2550 คณะรัฐมนตรี โดยนายโฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์ รองนายกรัฐมนตรี ประธานการประชุมคณะรัฐมนตรี ได้มีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ พ.ศ. ... ซึ่งมีหลักการคือ ให้มีกฎหมายว่าด้วยกีฬาอาชีพ เนื่องจากกีฬาอาชีพเป็นกิจกรรมกีฬาที่นานาชาติให้ความสำคัญ ใช้เป็นมาตรฐานในการสร้างเสริมรายได้และการอาชีพให้แก่นักกีฬา

และเป็นปัจจัยในการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเผยแพร่ชื่อเสียงเกียรติภูมิของประเทศ แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ควบคุม ส่งเสริม และสนับสนุนการกีฬาอาชีพในประเทศไทยให้มีมาตรฐาน ทั้งที่กิจกรรมกีฬาอาชีพเป็นธุรกรรมที่ดำเนินการทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ อีกทั้งมีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องในธุรกิจทุกระดับ ดังนั้น จึงสมควรให้มีกฎหมายเพื่อควบคุม กิจการดังกล่าว และเพื่อจัดระบบการประกอบกีฬาอาชีพ และเพื่อการอาชีพของนักกีฬาที่เหมาะสม (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2550)

ร่างพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพ พ.ศ. ... มีสาระที่สำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2550) เช่น

1. กำหนดให้บุคคลที่ประสงค์จะเป็นนักกีฬาอาชีพหรือนักแสดงที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ ต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด และต้องมีบัตรประจำตัวนักกีฬาอาชีพหรือนักแสดงที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอย่างเป็นทางการ

2. บุคคลหรือนิติบุคคลที่มีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด จะประกอบธุรกิจกีฬาอาชีพ หรือการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพแต่ละรายการได้นั้น ต้องได้รับการอนุญาตอย่างเป็นทางการเสียก่อน และในการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพแต่ละรายการ ให้ผู้ประกอบธุรกิจกีฬาอาชีพจัดให้มีมาตรฐานความปลอดภัยและมาตรฐานการแข่งขันสำหรับนักกีฬาอาชีพและนักแสดงที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพตามที่กฎหมายกำหนด โดยต้องกำหนดหลักประกันขั้นพื้นฐานไว้ด้วย

3. จัดให้มีกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพเป็นกองทุนหมุนเวียน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเพื่อการวิจัย การพัฒนา การฟื้นฟู การศึกษา การเผยแพร่ และการพัฒนากีฬาอาชีพ โดยกองทุนประกอบด้วย เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้ เงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือที่ได้รับจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามความจำเป็น ค่าธรรมเนียม ค่าบริการ หรือค่าตอบแทนอื่น สิทธิประโยชน์ที่ได้จากการจัดการลิขสิทธิ์ และเงินหรือทรัพย์สินที่ได้จากการบริจาค เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพและการพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

1. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ

กฤษณะ ท้วมเพ็ง (2546: 56-57) ได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เฉพาะการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกตั้งแต่ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 6 ได้แก่ กลุ่มผู้บริหารสโมสร กลุ่มผู้ฝึกสอน กลุ่มนักฟุตบอลอาชีพ กลุ่มผู้ชมการแข่งขัน และกลุ่มสื่อมวลชน โดยเฉพาะกลุ่มนักฟุตบอลอาชีพได้มีความคิดเห็นแยกเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านเงิน นักฟุตบอลอาชีพส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า เงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงที่ตนได้รับเพียงพอ แต่อยากได้รับเพิ่มขึ้นเพื่อให้คุ้มค่ากับการทุ่มเท ส่วนเงินรางวัลในการแข่งขันยังน้อยไป

1.2 ด้านการจัดการแข่งขัน นักฟุตบอลอาชีพส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า รูปแบบของการจัดการแข่งขันเหมาะสมดีแล้ว

1.3 ด้านการประชาสัมพันธ์ นักฟุตบอลอาชีพส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การประชาสัมพันธ์มีความเหมาะสมดีแล้ว

1.4 ด้านอื่นๆ นักฟุตบอลอาชีพส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในด้านอื่นๆ ดังนี้

1.4.1 ผู้ฝึกสอนมีความสามารถดีเพียงพอ และมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาโดยการอบรมหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

1.4.2 สนามฝึกซ้อมอยู่ไม่ไกลจากที่ทำงาน และสภาพสนามดีเพียงพอ

1.4.3 อุปกรณ์การฝึกซ้อมดีเพียงพอ และเป็นอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐาน

1.4.4 สถานที่พักอยู่ไม่ห่างไกลจากสนามฝึกซ้อมและที่ทำงาน ทำให้ได้รับความสะดวก

1.4.5 นักฟุตบอลอาชีพที่กำลังศึกษาอยู่จะมีผลกระทบต่อการศึกษาอย่างมากในเรื่องของการแบ่งเวลา และความเหนื่อยล้า

1.4.6 ฝ่ายจัดการแข่งขันควรเพิ่มเงินรางวัลและเงินบำรุงสโมสรให้มากขึ้น เพื่อให้ให้นักฟุตบอลเกิดความรู้สึกว่าคุ้มค่ากับการทุ่มเทให้กับการแข่งขัน

สุพิตร สมาหิโต และคณะ (2547: 178-183) ได้อธิบายถึงสภาพความเป็นจริงของการพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย สรุปได้ดังนี้

1. ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในประเทศไทย มีการเล่นและการจัดการแข่งขันในทุกๆ ระดับ โดยมีสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ เป็นแกนกลางในการจัดการแข่งขันหลายระดับ ได้มีการส่งเสริมและพัฒนาักฟุตบอลตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงระดับประเทศ

2. นักฟุตบอลไทยถือว่ามีความสามารถในระดับชั้นนำของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีความสามารถในระดับปานกลางของทวีปเอเชีย โดยมีนักฟุตบอลไทยที่ไปเป็นนักฟุตบอลอาชีพในต่างประเทศหลายคน ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ เวียดนาม และมาเลเซีย ซึ่งจุดสูงสุดของการเป็นนักฟุตบอลไทยในขณะนี้เป็นที่เพียงทีมชาติ และเป็นนักฟุตบอลอาชีพในประเทศเพื่อนบ้านเท่านั้น และโดยทั่วไป มาตรฐานการเล่นของนักฟุตบอลไทยยังแตกต่างกับมาตรฐานในระดับโลกหรือมาตรฐานของประเทศชั้นนำในเอเชียอยู่มาก

3. ประเทศไทยจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ 2 รายการสำคัญคือ ฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก และฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก 1” โดยทางสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ มีความพยายามอย่างมากที่จะพัฒนากีฬาฟุตบอลให้ไปสู่ความเป็น “ฟุตบอลอาชีพ” แต่ก็ต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย

4. รัฐบาลมีความพยายามในการสนับสนุนให้ฟุตบอลไทยได้พัฒนาโดยมีเป้าหมายคือการเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย โดยมีโครงการหลายอย่าง เช่น การจัดตั้งศูนย์ฝึกฟุตบอลแห่งชาติ เพื่อยกระดับฟุตบอลไทยให้เป็นฟุตบอลอาชีพ

5. ในการเป็นสโมสรฟุตบอลอาชีพนั้น จะต้องมีการฝึกสอนอย่างน้อย 3 คน โดยมีอัตราเงินเดือนสำหรับผู้ฝึกสอนชาวไทยระหว่าง 10,000-30,000 บาท และสำหรับผู้ฝึกสอนชาวต่างประเทศระหว่าง 80,000-150,000 บาท สำหรับนักกีฬาจะมีเงินเดือนประมาณ 30,000 บาท

6. การจัดการแข่งขันในแต่ละครั้ง ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากประชาชน ทำให้เก็บค่าผ่านประตูไม่ได้มาก หรือไม่สามารจัดการเก็บค่าผ่านประตูได้เลย การบริหารจัดการขาดความเป็นระบบ ทำให้ขาดรายได้ ซึ่งถือเป็นฐานที่สำคัญที่สุดของการเป็นฟุตบอลอาชีพ

7. การทำทีมส่วนใหญ่ทำเพื่อการประชาสัมพันธ์องค์กรเท่านั้น ไม่มีเป้าหมายเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ จึงบริหารทีมแบบสมัครเล่น ภายใต้ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและการสนับสนุน โดยมีทีมที่พร้อมพัฒนาเป็นทีมฟุตบอลอาชีพ ที่มีการบริหารจัดการอย่างมืออาชีพเพียงไม่กี่ทีมเท่านั้น เช่น สโมสรฟุตบอลบีอีซี เทโรศาสน ซึ่งได้รองชนะเลิศฟุตบอลชิงแชมป์สโมสรเอเชีย (AFC Champions League) ในปี พ.ศ. 2546 นับว่าเป็นภาคเอกชนที่เริ่มพัฒนาตนเองขึ้น ซึ่งประเทศไทยควรจะมีทีมเช่นนี้จำนวนหลายๆ ทีม ให้มากกว่าในปัจจุบัน

8. เนื่องจากเป็นกีฬานักกีฬา ทำให้การสร้างนักกีฬาอาชีพมีความยากกว่าการสร้างนักกีฬาอาชีพประเภทบุคคล เช่น เทนนิสอาชีพ เพราะการสร้างนักกีฬาฟุตบอลต้องมีการลงทุนครั้งละหลายคน ต้องทำทุกอย่างในรูปแบบของทีม จึงต้องใช้ค่าใช้จ่ายที่สูงกว่ากันมาก และเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้การพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งที่เป็นกีฬายอดนิยม มีผู้นิยมเล่นนับล้านคน

9. ทีมฟุตบอลในประเทศไทยยังไม่มีการบริหารจัดการเหมือนในยุโรป หรือบางประเทศในเอเชีย เช่น ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ที่ทีมฟุตบอลต่างๆ เป็นบริษัทมหาชน จัดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ มีรายได้จากลิขสิทธิ์โทรทัศน์ ค่าผ่านประตู และสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

10. การบริหารจัดการฟุตบอลของไทยส่วนใหญ่เป็นการบริหาร โดยกลุ่มบุคคลที่มีแนวคิดในเชิงสมัครเล่นเท่านั้น ไม่มีเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ไม่มีแผนการพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงกว่าเป็นการทำงานเฉพาะในวงจำกัดแก่กลุ่มบุคคล ไม่มีความเป็นมืออาชีพ

11. ปัญหาที่ตัวนักกีฬาฟุตบอล ที่เป็นเพียงนักกีฬากึ่งอาชีพ ทำให้ไม่มีวินัยของนักกีฬาอาชีพ ขาดความรับผิดชอบ เช่น ไม่ชอบฝึกซ้อม หรือเที่ยวเตร่เตร่และเสเพลสังสรรค์ เป็นต้น

ไม่มีแรงบันดาลใจให้ก้าวระดับที่สูงกว่า เพราะมักคิดว่าเป็นไปไม่ได้ และขาดผู้เชื่อมต่อระหว่างสถานภาพปัจจุบันไปสู่ความเป็นนักกีฬาอาชีพระดับเอเชียและระดับโลก

สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549: 29-31) ได้ศึกษาถึงสภาพความเป็นจริงของการแข่งขันฟุตบอลอาชีพที่จัดโดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (ไทยแลนด์ลีก) ว่าจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ทุกครั้งที่ผ่านมา พบว่ามีปัญหาที่เกิดขึ้น ดังนี้

1. ด้านภาครัฐ รัฐบาลไม่ได้ให้การสนับสนุนและช่วยเหลืออย่างจริงจัง

2. ด้านสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ

2.1 การเตรียมความพร้อมในการจัดการแข่งขันยังไม่ดีพอ ไม่มีการวางแผนระยะยาว ไม่มีรายละเอียดต่างๆ ที่ชัดเจน เช่น การกำหนดจำนวนทีมที่ขึ้นชั้นและตกชั้น มีการวางโปรแกรมการแข่งขันที่ไม่ดี มักเกิดความซับซ้อนกับรายการแข่งขันของทีมชาติไทยหรือรายการแข่งขันที่สำคัญอื่นๆ ทำให้แต่ละทีมมีปัญหาเรื่องเวลาการเตรียมทีม และการขอตัวนักฟุตบอลไปเล่นทีมชาติไทย

2.2 กฎระเบียบ กติกา และการลงโทษ ยังไม่มีความเด็ดขาด ก่อให้เกิดปัญหาตามมาหลายครั้ง

2.3 เงินรางวัลในการแข่งขันไม่ค่อยมีการกระจายให้แก่ทีมที่มีลำดับลดหลั่นลงไป อาจก่อให้เกิดปัญหาการล้มบอลหรือสมยอมกันได้

2.4 เวลาในการแข่งขันเร็วเกินไป ส่งผลให้แฟนบอลที่ยังไม่เลิกงานมาชมการแข่งขันไม่ทัน

3. ด้านสโมสร

3.1 หลายทีมยังไม่มีสนามที่ได้มาตรฐานเป็นของตนเอง ส่งผลให้ความเป็นมาตรฐานสากลเกิดขึ้นได้ยาก และแฟนบอลไม่สนใจการเข้าชมการแข่งขัน ไม่สามารถเก็บค่าผ่านประตูเพื่อเป็นรายได้ของทีมได้เต็มที่ เพราะจะต้องแบ่งรายได้กับส่วนอื่นๆ เนื่องจากใช้สนามกลาง

3.2 แต่ละทีมไม่มีการจัดตั้งแฟนคลับของตนเอง ทำให้ไม่มีกิจกรรมที่จะดึงดูดและสร้างความผูกพันกับแฟนบอล

3.3 การบริหารการเงินของแต่ละทีมยังไม่มีความเป็นมืออาชีพ ก่อให้เกิดปัญหาภายในทีม

3.4 หลายทีมขาดนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียง ทำให้ไม่มีจุดขายที่สามารถดึงดูดผู้ชมได้

3.5 ไม่ค่อยมีการประชุมร่วมกันของทีมต่างๆ ทำให้ขาดความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดี และแต่ละทีม ไม่ค่อยให้ความร่วมมือกัน

3.6 หลายทีมไม่มีการเตรียมทีมระดับเยาวชนของตนเอง ทำให้ไม่มีผู้เล่นสำหรับอนาคตซึ่งควรจะจัดให้มีทีมระดับเยาวชนประจำสโมสรและมีการจัดการแข่งขันในระดับนี้ด้วย

4. ด้านนักฟุตบอล

4.1 นักฟุตบอลไม่มีความเป็นนักกีฬาอาชีพ ขาดวินัยและความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง เล่นฟุตบอลไม่เต็มที่และไม่น่าสนใจ แต่ละทีมเล่นแบบขอไปที ทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย และนักฟุตบอลไม่มีสมรรถภาพที่ดีพอสำหรับการเป็นนักกีฬาอาชีพ

4.2 เกิดปัญหาการชกต่อยกันเป็นประจำ สร้างความเบื่อหน่ายให้แก่ผู้ชม

4.3 ไม่มีการขึ้นทะเบียนนักฟุตบอลอย่างเป็นระบบ

5. ด้านผู้ตัดสิน มาตรฐานการตัดสินของผู้ตัดสินยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร มีการตัดสินผิดพลาดเป็นประจำ เพราะไม่ค่อยมีการอบรมผู้ตัดสินให้ได้มาตรฐานและไม่ได้กำหนดคุณสมบัติผู้ตัดสินให้ชัดเจน

6. ด้านผู้ชม

6.1 ผู้ชมให้ความสนใจเข้าชมการแข่งขันน้อย เพราะขาดความศรัทธาในทีม

6.2 ไม่ค่อยมีผู้ชมที่เป็นแฟนบอลประจำทีม

6.3 ผู้ชมให้ความสนใจฟุตบอลต่างประเทศมากกว่า เพราะได้รับการประชาสัมพันธ์จากสื่อมวลชน และมีกิจกรรมให้ร่วมสนุก

6.4 ไม่ค่อยมีกิจกรรมให้ผู้ชมได้ร่วมสนุกในขณะที่เข้าชมการแข่งขัน เช่น การจับหางบัตรเพื่อมอบของรางวัล เป็นต้น

7. ด้านสื่อมวลชน

7.1 ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี เพราะไม่ค่อยให้ความสนใจกับการแข่งขันฟุตบอลในประเทศ

7.2 ไม่ค่อยมีการถ่ายทอดสดการแข่งขัน และควรจะกระจายการถ่ายทอดสดให้ครบทุกทีม

สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549: 21-22) ได้กล่าวถึงสภาพความเป็นจริงของการแข่งขันฟุตบอลอาชีพที่จัดโดยการกีฬาแห่งประเทศไทย (ฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก 1”) ว่าจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ทุกครั้งที่ผ่านมา พบว่ามีปัญหาที่เกิดขึ้น ดังนี้

1. ขาดงบประมาณสำหรับการจัดการแข่งขัน
2. การบริหารจัดการของแต่ละทีมในการเตรียมความพร้อมเพื่อการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ไม่ดีเท่าที่ควร
3. รางวัลสำหรับการแข่งขันไม่น่าสนใจสำหรับให้เข้าร่วมการแข่งขัน
4. คุณภาพของบุคลากรกีฬา ได้แก่ ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินฟุตบอลอาชีพ ยังไม่ได้มาตรฐาน และขาดความเป็นอาชีพ

5. สักยภาพของนักฟุตบอลยังไม่ได้มาตรฐานระดับอาชีพ
6. ระบบการจัดการแข่งขันยังไม่ได้มาตรฐาน กฎ ระเบียบในการแข่งขันยังขาดความชัดเจน
7. สนามแข่งขันและสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่ได้มาตรฐาน
8. รายได้และสวัสดิการของนักฟุตบอลไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพ และไม่มีมาตรฐานกำหนดที่แน่นอน
9. รายได้จากการจำหน่ายบัตรผ่านประตูน้อยมาก เนื่องจากหลายสนามไม่มีการเก็บค่าผ่านประตู
10. ขาดการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง และไม่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ตลอดจน ไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านนี้โดยตรง
11. การสร้างกระแสความนิยมให้กับผู้ชมยังมีน้อย
12. ผู้สนับสนุนและสิทธิประโยชน์มีน้อย
13. ยังไม่มีกฎหมายรองรับการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

2. การพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2542 อ้างใน สุพิตร สมานิติ และคณะ, 2547: 20-21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ว่ามีองค์ประกอบดังนี้

1. รัฐบาลเป็นองค์กรหลักในการพัฒนา โดยมีกระทรวงต่างๆ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการดำเนินการโดยตรง กระทรวงแรงงาน มีหน้าที่ด้านการควบคุมการจ้าง กระทรวงการคลัง มีหน้าที่ด้านการจัดการเรื่องภาษี

กระทรวงพาณิชย์ มีหน้าที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ และกระทรวงการต่างประเทศ มีหน้าที่ด้านการประสานงานการจ้างผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่เดินทางเข้าและออกระหว่างประเทศ เป็นต้น

2. การกีฬาแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่ด้านการสนับสนุนปัจจัยพื้นฐาน เช่น สนามกีฬา การจัดอบรมผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอน เป็นต้น

3. สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ทำหน้าที่ด้านการดำเนินการจัดการแข่งขัน และกำหนดกฎระเบียบต่างๆ

4. ทีมต่างๆ ต้องจัดตั้งเป็นนิติบุคคล และต้องขึ้นทะเบียนกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ

5. สื่อมวลชนแขนงต่างๆ ร่วมสนับสนุนการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับรู้

6. ผู้สนับสนุนรายได้หลักของกีฬาอาชีพ เช่น ผู้สนับสนุนต่างๆ ผู้ชม และแฟนคลับของสโมสร เป็นต้น

7. นักฟุตบอล มีรายได้ที่มั่นคง สามารถยึดกีฬาฟุตบอลเป็นอาชีพหลักได้

8. มีการจัดตั้งสหพันธ์นักฟุตบอล เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมตามสัญญาว่าจ้าง

สุพิตร สมหาโต และคณะ (2547: 183-184) ได้อธิบายถึงแนวทางการพัฒนานักฟุตบอลอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมจากภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ สรุปได้ดังนี้

1. เนื่องจากเป็นกีฬาที่เล่นเป็นทีม จึงต้องมีค่าใช้จ่ายในการทำทีมสูง ภาครัฐจึงควรให้การสนับสนุนในระยะแรก เมื่อนักกีฬาได้พัฒนาเป็นนักฟุตบอลอาชีพเต็มตัวแล้ว สามารถเสียภาษีรายได้ให้กับรัฐได้ จึงเท่ากับเป็นการลงทุนเพื่อสร้างอาชีพให้กับคนไทย

2. ภาครัฐต้องจัดให้มีศูนย์กลางในการส่งเสริมเพื่อกระตุ้น ให้แรงเสริม และจัดการเนะการบริหารกับภาคเอกชนที่มีศักยภาพ มีความรู้ความเข้าใจและมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล สามารถลงทุนทำธุรกิจในการพัฒนาทีมฟุตบอลแบบมืออาชีพ

3. เร่งพัฒนาศักยภาพของนักฟุตบอลไทยให้ก้าวสู่ความเป็นนักฟุตบอลอาชีพระดับเอเชีย และระดับโลกให้ได้โดยเร็วที่สุด เพราะการเป็นนักฟุตบอลอาชีพในระดับอาเชียนย่อมไม่เพียงพอแล้ว การได้ขึ้นเป็นนักฟุตบอลอาชีพในระดับที่สูงขึ้นจะทำให้ค่าตัวและรายได้ของนักฟุตบอลสูงขึ้นด้วย

4. ส่งเสริมการนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในวงกว้าง เพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกาย ความมั่นคงของจิตใจ และเป็นการเพิ่มทักษะความสามารถของนักฟุตบอล

5. ปรับเปลี่ยนแนวคิดของผู้บริหารทีมฟุตบอล หรือสมาคมฟุตบอลเสียใหม่ ให้เป็นแนวคิดการบริหารจัดการแบบอาชีพ โดยจะต้องมีการศึกษาและลงทุน เพราะจะทำให้มีเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนขึ้น นักฟุตบอลและผู้เกี่ยวข้องมีความเป็นอาชีพและมีระเบียบวินัยมากขึ้น และการทำทีมจะง่ายขึ้น

6. เนื่องจากในสภาพปัจจุบัน การเป็นนักฟุตบอลอาชีพยังไม่มี การเชื่อมโยงระหว่างสถานภาพปัจจุบันกับการไปสู่ระดับเอเชียและระดับโลก เพราะบุคลากรยังไม่มี ความรู้มากพอ ไม่ทันต่อเหตุการณ์ และขาดเครือข่ายเชื่อมโยง ภาครัฐและภาคเอกชนจึงควรเข้ามาแก้ปัญหาในเรื่องนี้ด้วย

7. เร่งดำเนินการให้ภาครัฐและภาคเอกชนมีความรู้ความเข้าใจ มีประสบการณ์ด้านการบริหารจัดการ ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านสิทธิประโยชน์ของนักกีฬา และการสร้างผู้จัดการมืออาชีพ ที่จะต้องมีการฝึกเกี่ยวกับฟุตบอลอาชีพทั้งหมด ซึ่งองค์ประกอบทั้งหมดจะต้องดำเนินการไปพร้อมๆ กันอย่างเป็นระบบ และเป็นไปแบบบูรณาการ

สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549: 40-41) ได้จัดทำยุทธศาสตร์ การพัฒนาฟุตบอลอาชีพ เพื่อเสนอต่อการศึกษาแห่งประเทศไทย โดยสรุปได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาฟุตบอลเพื่อความเป็นเลิศและเพื่ออาชีพ มีแนวทาง ดังนี้

1. จัดตั้งสถาบันพัฒนานักกีฬาฟุตบอลแห่งชาติ สถาบันผู้ฝึกสอนฟุตบอลแห่งชาติ และสถาบันผู้ตัดสินฟุตบอลแห่งชาติ

2. จัดตั้งศูนย์พัฒนาฟุตบอลแห่งชาติและศูนย์พัฒนาฟุตบอลภูมิภาค
3. จัดทำหลักสูตรและเปิดอบรมเพื่อพัฒนานักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬา โดยแยกเป็นระดับต่างๆ และให้มีจำนวนตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละปี
4. ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ
5. จัดการแข่งขันฟุตบอลรายการต่างๆ ทั้งฟุตบอลลีกและฟุตบอลชิงถ้วย โดยเริ่มจากท้องถิ่นจนถึงการแข่งขันระดับแห่งประเทศไทย โดยให้มีความต่อเนื่องเป็นประจำ
6. จัดกลไกในการสรรหา คัดเลือก และพัฒนานักฟุตบอลที่มีความรู้ความสามารถเพื่อเป็นตัวแทนทีมชาติไทย
7. คัดเลือกนักฟุตบอลดาวรุ่ง เก็บตัวทำการฝึกซ้อม เพื่อส่งเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ และเพื่อการแข่งขันในระยะยาว
8. ศึกษาและนำหลักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการกีฬามาใช้อย่างเป็นระบบ
9. สรรหาผู้ฝึกสอนระดับโลกมาพัฒนาผู้ฝึกสอนชาวไทยและนักฟุตบอลให้มีประสิทธิภาพ
10. ประสานความร่วมมือทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อพัฒนานักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาการบริหารจัดการกีฬาฟุตบอล และกระบวนการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัยแบบมืออาชีพ มีแนวทางดังนี้

1. พัฒนาโครงสร้างการบริหารของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ให้กระจายครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ ปรับปรุงระเบียบ ข้อบังคับ ให้มีความเหมาะสมและทันสมัย นำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการกิจการของสมาคม และสรรหา พัฒนาบุคลากรของสมาคมให้มีความรู้ ความสามารถ ทันสมัย และเหมาะสมกับแต่ละภารกิจ

2. พัฒนารูปแบบการประสานความร่วมมือ และความรับผิดชอบกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง
 3. ส่งเสริมความเข้มแข็งให้แก่สโมสรฟุตบอลสมาชิก และส่งเสริมให้สโมสรฟุตบอลสมาชิกพัฒนาสนามกีฬาของตนให้มีมาตรฐาน เหมาะสำหรับการแข่งขันกีฬาฟุตบอลอาชีพ
 4. จัดทำทะเบียนนักเตะและบุคลากรที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบ และสามารถตรวจสอบได้
 5. จัดระบบ พัฒนารูปแบบ และกำหนดระเบียบการแข่งขันกีฬาฟุตบอลอาชีพให้เป็นมาตรฐานสากล โดยเฉพาะการแข่งขันฟุตบอลลีก
 6. พัฒนาศูนย์กีฬาอาชีพ
 7. ประชาสัมพันธ์อย่างเป็นระบบเพื่อสร้างแฟนคลับ และสร้างกระแสความนิยม
 8. ขอบประมาณอุดหนุนจากภาครัฐ และหารายได้จากธุรกิจสิทธิประโยชน์กีฬา สรรหาประโยชน์ตอบแทนนักเตะและบุคลากรที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสม จัดตั้งกองทุนหมุนเวียนแบบออกเงินสมทบ (Matching Fund)
 9. จัดทำแผนการกำกับติดตามและประเมินผล
- สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549: 19) ได้กล่าวถึงแนวทางการดำเนินงานของการเป็นสโมสรฟุตบอลอาชีพอย่างยั่งยืนไว้ดังนี้
1. ภาครัฐให้การสนับสนุน โดยสร้างกฎระเบียบ จัดหาสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกให้สโมสรฟุตบอลดูแล และประเมินผล 3-5 ปี และจัดหาผู้ฝึกสอนระดับนานาชาติ
 2. พัฒนาคุณภาพบุคลากร ได้แก่ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และฝ่ายเทคนิคที่มีคุณภาพ
 3. บริหารจัดการอย่างมืออาชีพ

4. มีรายได้จากผู้สนับสนุนและค่าผ่านประตู
5. การจัดการแข่งขันที่ได้มาตรฐาน
6. มีสนามแข่งขันและสนามฝึกซ้อมที่ดี
7. สร้างแฟนคลับและสมาชิกให้มากขึ้น โดยสร้างความผูกพันกับสโมสร
8. จัดกิจกรรมร่วมกับชุมชน เช่น ฝึกทักษะและจัดการแข่งขันให้กับชุมชน เป็นต้น

ชยุต วิทย์พโลทัย (2550: 3) ได้อธิบายถึงแนวทางการพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยเน้นที่สโมสรฟุตบอลอาชีพว่า การมุ่งสู่ความเป็นอาชีพนั้น ต้องผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การสร้างทีมฟุตบอลที่แข็งแกร่ง, การสร้างกลุ่มแฟนคลับที่เหนียวแน่น และการวางแผนประชาสัมพันธ์ เป็นต้น โดยได้อ้างถึงแนวคิดของ กิตติรัตน์ ณ ระนอง ผู้จัดการทีมชาติไทย ว่าต้องใช้หลัก 4 P ในการประเมินความเป็นอาชีพของสโมสรฟุตบอล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

Product หรือ สินค้า หมายถึง สโมสรฟุตบอลและนักฟุตบอล ต้องมีคุณภาพ สร้างศรัทธาให้กับลูกค้าหรือแฟนบอลได้

Place หรือ ที่ตั้ง หมายถึง ทำเลที่ตั้งของสนามฟุตบอล ต้องสามารถสร้างบรรยากาศที่ดี และสร้างความสุขให้กับลูกค้าหรือแฟนบอลได้ เช่น สนามไม่ห่างไกลจากตัวเมือง และเดินทางสะดวก เป็นต้น

Price หรือ ราคา หมายถึง ราคาที่ลูกค้าหรือแฟนบอลต้องจ่าย เช่น บัตรเข้าชม หรือสินค้าที่ระลึก ต้องมีความเหมาะสมและคุ้มค่า

Promotion หรือ การส่งเสริมการขาย หมายถึง สโมสรฟุตบอลต้องจัดทำ การส่งเสริมการขาย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ลูกค้าหรือแฟนบอล เช่น การบริการรถรับ-ส่งแฟนบอลในการแข่งขันนัดเยือน และการจับรางวัลจากทางบัตร เป็นต้น

ซึ่งในปัจจุบัน ยังไม่มีสโมสรฟุตบอลใดที่มีองค์ประกอบดังกล่าวครบถ้วน

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับกีฬาอาชีพและกีฬาฟุตบอลอาชีพทั้งหมด สามารถอธิบายได้ว่า องค์ประกอบต่างๆ ของกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยมีดังนี้

1. ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่

1.1 การฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบเพื่อพัฒนาความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ

1.2 การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการกีฬามาใช้พัฒนาความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ

1.3 จำนวนนักฟุตบอลที่มีความสามารถระดับโลก ระดับเอเชีย ระดับอาเซียน และระดับประเทศ ในประเทศไทย

2. ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่

2.1 จำนวนผู้เล่นกีฬาฟุตบอลในระดับอาชีพ

2.2 จำนวนผู้ชมการแข่งขันในสนามและชมการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์

2.3 การจัดตั้งแฟนคลับในแต่ละสโมสร

2.4 จำนวนสมาชิกแฟนคลับในแต่ละสโมสร

3. ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่

3.1 บทบาทของรัฐบาล การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ สโมสรฟุตบอล ในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ

3.2 บทบาทของรัฐบาล การกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ สโมสรฟุตบอล และภาคเอกชนในด้านการสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพ

4. ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ บทบาทของนักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหารสโมสร และผู้บริหารองค์กรกีฬาฟุตบอลอาชีพ ในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ

5. ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่

5.1 รายได้ของสโมสรฟุตบอลอาชีพ การกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ

5.2 รายได้ของนักฟุตบอลอาชีพ ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้บริหารสโมสร และผู้บริหารองค์กรกีฬาฟุตบอลอาชีพ

6. ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่

6.1 สวัสดิการสำหรับนักฟุตบอลอาชีพ เช่น การรักษาพยาบาล ที่พัก และรถรับส่ง เป็นต้น

6.2 กองทุนหรือมูลนิธิสำหรับนักฟุตบอลอาชีพ เช่น กรณีเมื่อทุพพลภาพ เป็นต้น

6.3 การช่วยเหลือนักฟุตบอลอาชีพหลังจากที่เลิกประกอบอาชีพเล่นฟุตบอลแล้ว

7. ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ได้แก่

7.1 สนามแข่งขันที่ได้มาตรฐาน

7.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันครบถ้วนและมีมาตรฐาน

7.3 สนามฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน

7.4 อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมครบถ้วนและมีมาตรฐาน

7.5 สถานที่อื่นๆ เช่น ที่ทำการสโมสรฟุตบอล ที่พักนักฟุตบอล เป็นต้น

8. ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่

8.1 กฎหมายที่รองรับกีฬาฟุตบอลอาชีพโดยเฉพาะ

8.2 การจดทะเบียนสโมสรฟุตบอลอาชีพให้เป็นนิติบุคคล

8.3 การจดทะเบียนบุคลากรด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ เช่น นักฟุตบอล เป็นต้น

9. ด้านการจัดการแข่งขัน ได้แก่

9.1 รูปแบบการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ

9.2 มาตรฐานในการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ

9.3 ประสิทธิภาพในการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ

10. ด้านสิทธิประโยชน์ ได้แก่

10.1 บทบาทของผู้สนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนในการส่งเสริมและสนับสนุนการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ

10.2 บทบาทของผู้สนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนในการส่งเสริมและสนับสนุนสโมสรฟุตบอลอาชีพ

11. ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ ได้แก่

11.1 บทบาทของสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ในการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ เช่น รายงานผลการแข่งขัน เป็นต้น

11.2 บทบาทขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในการประชาสัมพันธ์ เรื่องที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ เช่น ประชาสัมพันธ์การแข่งขัน เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น ได้แก่ ความหมายของความคิดเห็น ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น และวิธีวัดความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ไว้ดังนี้

รัชนีกร เศรษฐโชติ (2528: 55) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นเป็นความรู้สึกนึกคิดที่ประเมินผลมาเป็นทัศนะของความพอใจหรือไม่พอใจของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง โดยเฉพาะ ถ้าจะวัดทัศนะก็มักจะวัดความคิดเห็นของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นๆ

โยธิน ศันสนียุทธ และ จุมพล พุทธิทรชีวิน (2529: 36) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของทัศนคติ โดยมีลักษณะไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ดังนั้น ในตัวของความคิดเห็นจึงไม่จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทางอารมณ์หรือทัศนคติ

ราชบัณฑิตยสถาน (2532: 246-247) ได้ให้ความหมายในพจนานุกรมสังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ไว้ว่า เป็นข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญาความคิดประกอบ เป็นทัศนะหรือประมาณการเกี่ยวกับปัญหาหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง หรือเป็นคำแถลงของผู้ที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในหัวข้อที่มีผู้นำมาขอปรึกษา คำว่าความคิดเห็นมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า เจตคติ ซึ่งมีคำอธิบายไว้ว่า แนวโน้มที่บุคคลได้รับหรือเรียนรู้มา และกลายเป็นแบบอย่างในการแสดงปฏิกิริยาสันับสนุน หรือเป็นปฏิกิริยาต่อบางอย่างหรือต่อบุคคลบางคน

นพมาศ ชีรเวทิน (2542: 99) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นส่วนหนึ่งที่มนุษย์ได้แสดงออกโดยการพูดหรือโดยการเขียน ซึ่งอาจจะพูดจากใจจริง พูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อได้พูดหรือเขียนไปแล้ว ย่อมทำให้เกิดผลได้ผลเสียกับคนส่วนใหญ่ โดยถือว่าสิ่งที่ได้แสดงออกมานั้น เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความในใจ การจัดให้มีการสำรวจประชามติ เพื่อหยั่งรู้

ล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องที่เราสนใจอยากจะรู้ เป็นการชี้ให้เห็นว่า วิธีการหยั่งเสียงหรือหยั่งรู้ ได้พัฒนาถึงจุดที่มีความเชื่อถือสูง การสำรวจประชามติหรือการสำรวจความคิดเห็นเป็นที่นิยมอย่างมากทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยในปัจจุบัน

วิทยากร เชียงกุล (2543: 173) ได้อธิบายความหมายของความคิดเห็นจากคำว่า opinion ไว้ดังนี้ ประการแรก คือ ทศนะ ความเห็น ความเชื่อ ทศนะทั่วไปของประชาชนทั่วไปที่มีต่อสิ่งต่างๆ และประการที่สอง คือ ความเห็นหรือคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2544: 69) กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมีความรู้สึกเป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ จิตสำนึกเป็นองค์ประกอบทางด้านปัญญา และท่าทีเป็นองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2547: 75) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นเพียงการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่างๆ แต่ความคิดเห็นจะเป็นพฤติกรรมภายนอกที่บุคคลอื่นสามารถสังเกตหรือทราบได้อย่างชัดเจน

โดยสรุปแล้ว ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ที่ได้ประเมินค่าด้วยความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคล ก่อนที่จะตัดสินใจแสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้นๆ ทางคำพูด การเขียน หรือพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งอาจจะถูกต้องหรือไม่ก็ได้ และอาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นก็ได้ และความคิดเห็นอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา

2. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น

Foster (1952 อ้างใน พจนานุกรม ชุมเดือน, 2539: 19) ได้กล่าวถึง แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นว่า มีสาเหตุ 2 ประการ คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หมู่คณะ เรื่องราว หรือสถานการณ์ต่างๆ ความคิดเห็นจะเกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็น คู่สนทนา ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ตรง ส่วนประสบการณ์ทางอ้อม คือ ไม่ได้พบเห็นจากของจริง แต่ได้ยิน ได้ฟัง หรือได้เห็นจากแหล่งอื่นอีกที่หนึ่ง เช่น จากการอ่านหนังสือ เป็นต้น

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากในแต่ละสังคมมีค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยมที่แตกต่างกัน คนในสังคมนั้นๆ จึงมีความคิดเห็นต่อสิ่งๆ เดียวกันที่แตกต่างกัน

Oskamp (1977: 119-113, อ้างใน ทิพย์ลาวัลย์ หลานไทย, 2545) ได้สรุปปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น 5 ประการ ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Gene and Physiological Factors) โดยมีการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางพันธุกรรมจะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะมีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลนั้น ส่วนปัจจัยทางร่างกาย เช่น อายุ สุขภาพ หรือผลจากการใช้ยาเสพติด ก็มีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลด้วยเช่นกัน

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Direct Personal Experience) เป็นการกระทำหรือการได้พบสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ก่อให้เกิดความรู้สึกและความคิดต่างๆ จากประสบการณ์โดยตรง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว (Parental Influence) เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อวัยเด็กจะได้รับ อิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูจากทางครอบครัว ทั้งในด้านความคิด การตอบสนองต่อความต้องการทางด้านร่างกาย การให้รางวัลและการลงโทษ

4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม (Group Determinants of Attitude) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลต้องอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและเจตคติต่างๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม ทำให้เกิดความคล้อยตามเป็นไปตามกลุ่มได้

5. สื่อมวลชน (Mass Media) เป็นสื่อต่างๆ ที่บุคคลได้รับ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น จะมีผลต่อความคิดเห็น และความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับนั้น

จำเรียง ภาวจิตร (2536: 249) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นว่าขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคมซึ่งมี 3 ประการ คือ

1. ภูมิหลังทางสังคม หมายถึง กลุ่มคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน โดยทั่วไปจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นของผู้ที่มีอายุแตกต่างกัน ฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน เป็นต้น

2. กลุ่มอ้างอิง หมายถึง การที่คนเราจะคบหาสมาคมกับใคร หรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อผู้ใด หรือการกระทำที่คำนึงถึงอะไรบางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกันได้ เช่น ประกอบอาชีพเหมือนกัน การเป็นสมาชิกสมาคมเดียวกัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของแต่ละบุคคลด้วย

3. กลุ่มที่กระตือรือร้นหรือกลุ่มที่เฉื่อยชา หมายถึง ในกลุ่มที่กระตือรือร้นจะมีการกระทำที่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ส่งผลให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมา และส่งผลต่อการจูงใจให้บุคคลที่เป็นสมาชิกในกลุ่มนั้นมีความคิดเห็นคล้อยตามได้ ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ตาม ในทางตรงข้าม กลุ่มที่เฉื่อยชาจะไม่มีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มมากนัก

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น

Remmer (1954 อ้างใน พงมาลัย ชมเดือน, 2539: 25) ได้แบ่งความคิดเห็นเป็น 3 ประเภท คือ

3.1 ความคิดเห็นเชิงบวกสุดเชิงลบสุด คือ ความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และจากประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด เช่น ความรักจนหลงบูชา ทิศทางลบสุด เช่น รังเกียจมาก ความคิดเห็นประเภทนี้รุนแรง และเปลี่ยนแปลงได้ยาก

3.2 ความคิดเห็นจากความรู้ ความเข้าใจ คือ การมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดจะขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจ ที่มีต่อสิ่งนั้น แบ่งเป็น ความรู้ ความเข้าใจในทางที่ดี เช่น ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ ความเข้าใจในทางที่เป็นกลาง เช่น เฉยๆ และความรู้ ความเข้าใจในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

3.3 การแยกแยะเป็นส่วน คือ การพิจารณาความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างละเอียด ซึ่งสามารถแยกออกจากกันได้ ทำให้เกิดความคิดเห็นได้ง่ายกว่าการรับรู้แบบหยาบ

4. วิธีวัดความคิดเห็น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2521: 215-220) ได้เสนอการวัดความคิดเห็นในการทำงาน โดยใช้หลักการเดียวกันกับการวัดความคิดเห็นทั่วไป ซึ่งเครื่องมือวัดความคิดเห็นมีหลายประเภท และมีความแตกต่างในกระบวนการสร้าง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การสร้างแบบวัดความคิดเห็นตามวิธีของ Thurstone (Thurstone's Equal Appearing Interval Scale) โดยเสนอหลักการว่า ข้อความที่ใช้เป็นเครื่องวัดแต่ละข้อความจะแทนความมากน้อยของเรื่องนั้นๆ และช่วงระหว่างข้อความมีระยะห่างๆ กันตามแบบวัด โดยทฤษฎีนี้ถ้าบุคคลๆ หนึ่ง ถ้ายอมเห็นด้วยกับข้อความใดบางข้อแล้ว จะสามารถบอกได้ว่าความตั้งใจของเขาอยู่ ณ ที่ใดในแบบวัดนั้น

4.2 การสร้างแบบวัดของ Osgood (Osgood's Semantic Differential Scale) มีแนวคิดที่ว่า ความคิดรวบยอดต่างๆ มีความหมาย ความหมายของความคิดรวบยอดประกอบด้วยลักษณะสำคัญที่จะบรรยายความคิดรวบยอดนั้นๆ หลายลักษณะด้วยกัน ความคิดรวบยอดมีหลายมิติ เขาจึงสร้างแบบวัดขึ้น โดยใช้ความหมายทางภาษาที่เป็นคำคุณศัพท์ต่างๆ อธิบายความหมายของสิ่งเร้าที่มีส่วนสัมพันธ์กับบุคคล ตัวอย่างเช่น ความเข้มแข็งกับความอ่อนแอ และความซื่อสัตย์กับความโกง เป็นต้น

4.3 การสร้างแบบวัดความคิดเห็นตามวิธีของ Likert (Likert's Summated Rating Scale) มีหลักการสร้างว่า การจัดให้มีข้อความที่แสดงความตั้งใจที่หมายในทิศทางหนึ่งแล้วให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น คำตอบแต่ละข้อความจะมีให้เลือกตอบ 5 ช่วง ตั้งแต่ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ลำดับขั้นตอนการสร้างมีดังนี้

1) รวบรวมข้อความแต่ละข้อต้องมีลักษณะที่บุคคลมีความตั้งใจต่างๆ ตอบแตกต่างกันและหลีกเลี่ยงข้อความที่มี 2 ความหมาย

2) ตรวจสอบข้อความนั้นว่าเหมาะสมกับการตอบเพียงใดในลักษณะ 5 ช่วง
ดังกล่าว

3) การทดลองดูว่ามีข้อความใดไม่ชัดเจนหรือคลุมเครือ เพื่อการแก้ไข

4) การให้นำน้ำหนักคะแนนของความคิดเห็นในแต่ละระดับตามวิธีของ Likert ทำให้
มาตรวัดใช้ได้สะดวกมาก เพราะใช้การกำหนดค่าแบบจงใจ เพื่อให้เป็นค่าน้ำหนักประจำของแต่ละ
ระดับความคิดเห็นเหมือนกันทุกข้อความ

เมื่อแต่ละระดับความคิดเห็นของแต่ละข้อความวัดความตั้งใจมีค่าประจำตายตัว การที่จะ
หาว่าบุคคลใดมีความคิดเห็นอย่างไร ก็ใช้วิธีการรวมน้ำหนักหรือคะแนนจากการตอบทุกข้อความ
ของแต่ละคน ถ้าน้ำหนักรวมจากการตอบทุกข้อความมีค่าสูงหรือได้คะแนนสูง แสดงว่าระดับความ
คิดเห็นของบุคคลนั้นต่อสิ่งนั้น เป็นไปในลักษณะที่ดีหรือคล้อยตาม ย่อมแสดงว่าบุคคลนั้นมีความ
คิดเห็นที่ดีต่อสิ่งนั้น

บุญเรียง ภาวิจิตร (2539: 41) ได้อธิบายถึงวิธีวัดความคิดเห็นตามวิธี Likert' Scale ซึ่งนำ
มาปรับใช้ โดยการแบ่งความคิดเห็นเป็นมาตรวัด 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ ไม่
เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนตามลักษณะข้อความในเชิงบวกและ
เชิงลบ

เนื่องจากความคิดเห็นเป็นลักษณะของแต่ละบุคคล การวัดจึงวัดจากแรงจูงใจ และการ
รับรู้ แต่มีข้อแตกต่างของประสบการณ์และปัจจัยอื่นๆ จึงมีวิธีการวัดความคิดเห็นในลักษณะต่างๆ
กัน คือ

การฉายภาพ (Projective Technique) เป็นการวัดโดยการสร้างจินตนาการจากภาพ โดย
ภาพเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงความคิดเห็นออกมาและสามารถพิจารณาได้ว่าบุคคลมีความ
คิดเห็นหรือมีความรู้สึกอย่างไรต่อภาพที่เห็น ซึ่งจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ได้รับมาเป็นสำคัญ

การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการวัดโดยการซักถามบุคคล ช่วยให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุม
ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

การให้เล่าความรู้สึก (Self-report) เป็นการวัดโดยการให้บุคคลบอกเล่าความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งผู้เล่าจะเล่าตามความรู้สึกนึกคิดที่มาจากประสบการณ์และความสามารถของตนเอง

การใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นการวัดโดยการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มบุคคลที่ต้องการศึกษาให้ตอบกลับมา ซึ่งเป็นวิธีการที่สิ้นเปลืองเวลาและงบประมาณน้อยที่สุด แต่มีข้อจำกัดคือ ผู้ตอบแบบสอบถามต้องอ่านออกเขียนได้ ซึ่งการวัดความคิดเห็นวิธีนี้ เป็นวิธีที่นิยมใช้และมีมาตรฐาน โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบแบบสอบถามความคิดเห็นซึ่งสร้างตามแบบสอบถามของ Likert

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกวิธีวัดความคิดเห็นตามแนวของ Likert' Scale โดยมีลักษณะการสร้าง ดังนี้

1. รวบรวมข้อความที่ต้องการวัดความคิดเห็น โดยหลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นจริง ข้อความที่มีความหมายคลุมเครือ ไม่ชัดเจน
2. ตรวจสอบข้อความที่รวบรวมได้ เพื่อดูความถูกต้องเหมาะสมและรัดกุมของข้อความ
3. นำไปทดลองโดยกำหนดน้ำหนักในการตอบตัวเลือกต่างๆ วิธีที่นิยมคือการนำข้อความที่ใช้วัดความคิดเห็นไปให้ผู้ตอบลงความเห็นว่าเป็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยในกรณีที่เป็นความคิดเห็นทางบวก (Positive) ให้คะแนน 5 4 3 2 และ 1 และในกรณีที่เป็นความคิดเห็นทางลบ (Negative) ให้คะแนน 1 2 3 4 และ 5
4. นำผลที่ได้จากการทดลองวิเคราะห์เป็นรายชื่อ เพื่อหาอำนาจจำแนก แล้วคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกสูง ไว้ใช้วัดความคิดเห็นต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษารายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย มีผลการศึกษาที่สัมพันธ์กับงานที่ผู้วิจัยทำการศึกษา สามารถนำมาเสนอได้ดังนี้

จุฑา ดิงศภทิพย์ (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาตัวบ่งชี้การพัฒนากีฬาของประเทศไทย: การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ” การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาตัวบ่งชี้การพัฒนากีฬาของประเทศไทยด้านกีฬาเพื่อการอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ตัวบ่งชี้การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ ประกอบด้วย 10 ด้าน และมีลักษณะสำคัญ 43 รายการ ดังนี้ ด้านระดับความสามารถของนักกีฬา มีลักษณะสำคัญ 5 รายการ, ด้านความนิยม มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ, ด้านองค์กรกีฬา มีลักษณะสำคัญ 6 รายการ, ด้านบุคลากร มีลักษณะสำคัญ 10 รายการ, ด้านรายได้ มีลักษณะสำคัญ 7 รายการ, ด้านสถานกีฬา มีลักษณะสำคัญ 3 รายการ, ด้านกฎหมายกีฬา มีลักษณะสำคัญ 4 รายการ, ด้านการจัดการแข่งขัน มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ, ด้านการประชาสัมพันธ์ มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ มีลักษณะสำคัญ 2 รายการ

สิทธิ รัตนราณี (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย” การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาประวัติและความเป็นมาของการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยตั้งแต่อดีต จนถึงปี พ.ศ. 2539 และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักฟุตบอล เกี่ยวกับสภาพและปัญหาของการจัดการและการดำเนินงานการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539 ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันครั้งแรก ผลการวิจัยพบว่า ประเทศไทยมีการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลในระดับประชาชนอย่างเป็นทางการครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2443 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงก่อตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2459 ซึ่งต่อมาคือสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการและการดำเนินการแข่งขันฟุตบอลภายในประเทศ ในปี พ.ศ. 2539 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้ร่วมกับภาคเอกชนจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพขึ้น คือการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539 มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะพัฒนากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงสภาพและปัญหาการจัดการและการดำเนินการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539 ของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักฟุตบอล โดยส่วนรวมพบว่า 1) วัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539 บรรลุตามวัตถุประสงค์ในระดับมาก 2) สภาพการจัดการและการดำเนินการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539 ด้านการจัดดำเนินการแข่งขัน มีการประชาสัมพันธ์การแข่งขันทางหนังสือพิมพ์ ร้อยละ 95.4 ด้านสนาม รวมถึงอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการแข่งขันและการฝึกซ้อม มีสนามแข่งขันจำนวนไม่เพียงพอ ร้อยละ 92.95 และสโมสรมีสนามฝึกซ้อมที่ไม่ได้มาตรฐาน ร้อยละ 68.94 ด้านบุคลากร ผู้ตัดสินไม่สามารถควบคุมการเล่นและดำเนินการแข่งขันได้ดีเท่าที่ควร ร้อยละ 93.91 ด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีงบประมาณไม่เพียงพอในการจัดการและการดำเนินการแข่งขัน ร้อยละ 83.10 และ 3) ปัญหาในการจัดการและการดำเนินการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก พ.ศ. 2539 ด้านการจัดดำเนินการแข่งขัน พบว่า ด้านสนาม รวมถึงอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการแข่งขัน และด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีปัญหาในระดับมาก ส่วนด้านสนาม รวมถึงอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการฝึกซ้อม และด้านบุคลากร มีปัญหาในระดับน้อย

ทวีชัย ตรีเลิศวานิชย์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์โปรวินเชียลลีก ครั้งที่ 2” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์โปรวินเชียลลีก ครั้งที่ 2 และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาระหว่างคณะกรรมการจัดการแข่งขันกับผู้จัดการทีมและหัวหน้าผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์โปรวินเชียลลีก ครั้งที่ 2 โดยใช้กลุ่มประชากรจำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) การแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์โปรวินเชียลลีก ครั้งที่ 2 มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 2) ผู้จัดการทีมและหัวหน้าผู้ฝึกสอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์โปรวินเชียลลีก ครั้งที่ 2 มากกว่าคณะกรรมการจัดการแข่งขัน

กฤษณะ ท่วมเพ็ง (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษากาการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก” การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษากาการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 1 จนถึงครั้งที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า การจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกตั้งแต่ครั้งที่ 1 จนถึงครั้งที่ 6 ต้องใช้งบประมาณในการจัดการแข่งขันที่มีมูลค่าสูง ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชน โดยการเป็นผู้สนับสนุนหลักในการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 6 มีการวางแผนในการส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์ที่ชัดเจน ทำให้ผู้ชมกลับมาให้ความสนใจในการชมฟุตบอลไทยลีก ณ สนามแข่งขันอีกครั้ง ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้คือ การจัดการแข่งขันควรมีการวางแผนในทุกเรื่องให้ชัดเจน

เน้นการประชาสัมพันธ์ทุกสื่ออย่างต่อเนื่อง ต้องมีการส่งเสริมการตลาด และควรมีการศึกษาเรื่อง การรวมลีกระหว่างไทยลีกกับโปรวินเชียลลีก เพื่อการพัฒนาฟุตบอลในประเทศไทย

สุพิตร สมานิติ, ชัย นิมากร, และ นนชัย สานติบุตรกุล (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนานักกีฬาอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ: กรณีศึกษากีฬาเทนนิสอาชีพและกีฬาฟุตบอลอาชีพ” เสนอต่อสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรค ในการพัฒนานักเทนนิสและนักฟุตบอลเพื่อไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ และเพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนานักเทนนิสและนักฟุตบอลอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ

ผลการวิจัยพบว่า สภาพของปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนานักเทนนิสและนักฟุตบอลไปสู่การเป็นอาชีพนั้น จะเกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านบุคลากร เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง นักกีฬา ผู้ชม และสื่อมวลชน เป็นต้น ด้านงบประมาณ และด้านการบริหารจัดการ สำหรับการกำหนดแนวทางในการพัฒนานักเทนนิสและนักฟุตบอลอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นระบบนั้น จะต้องมีขั้นตอนของการพัฒนา 3 ระดับ คือ การพัฒนาระดับเยาวชนไปสู่ระดับท้องถิ่น การพัฒนาระดับท้องถิ่นไปสู่ระดับชาติ และการพัฒนาระดับชาติไปสู่ระดับอาชีพ ซึ่งการพัฒนาในแต่ละระดับจะต้องมีการบูรณาการกันอย่างต่อเนื่อง โดยที่รัฐจะต้องเป็นศูนย์กลางในการให้การสนับสนุนในระยะต้น โดยมีภาคเอกชนเป็นเครือข่าย โดยที่รัฐบาลจะต้องเข้าใจว่า ความเป็นนักกีฬาอาชีพของนักเทนนิสและนักฟุตบอลนั้น จะเปรียบเสมือนเป็นสินค้า นำออกที่ไปสู่ตลาดระดับสากลได้ ซึ่งองค์กรต่างๆ เช่น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และธนาคารเพื่อการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นต้น จะเข้ามามีส่วนผลักดันทำให้ การดำเนินการตามภารกิจของกระทรวงอุตสาหกรรมมีความเป็นรูปธรรมมากขึ้น ผลที่ได้รับคือ การมีรายได้เข้าสู่ประเทศ ส่วนผลพลอยได้เช่น ได้การประชาสัมพันธ์โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไปยังทั่วโลก

สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การจัดทำวิจัยและคู่มือการจัดตั้งสโมสรฟุตบอลอาชีพ” เสนอต่อการศึกษาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพของการดำเนินงานของสโมสรฟุตบอลอาชีพ และศึกษาแนวทาง รูปแบบ และวิธีการในการจัดตั้งสโมสรฟุตบอลอาชีพ รวมทั้งจัดทำคู่มือการจัดตั้งสโมสรฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาล ผลการวิจัยพบว่า สภาพการดำเนินงานของสโมสรฟุตบอลอาชีพ แบ่งเป็น สภาพการดำเนินงาน เช่น การ

บริหารการจัดการแข่งขัน สถานที่และอุปกรณ์ และผู้ตัดสิน เป็นต้น โดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ และการดำเนินการของสโมสรฟุตบอล เช่น ฐานะการเงินของสโมสร การจัดสรรรายได้ให้แก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และการส่งเสริมและสรรหาแฟนคลับ โดยรวมอยู่ในระดับพอใช้เช่นกัน ปัญหาและอุปสรรคที่พบได้แก่ งบประมาณไม่เพียงพอ ศักยภาพของนักกีฬายังไม่ได้มาตรฐานระดับมืออาชีพ ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินยังขาดความเป็นมืออาชีพและมีจำนวนไม่เพียงพอ ระบบการจัดการแข่งขัน และกฎ ระเบียบการแข่งขันยังขาดความชัดเจนและซ้ำซ้อน สนามแข่งขัน สนามฝึกซ้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกไม่ได้มาตรฐาน รายได้และสวัสดิการนักกีฬาไม่มีมาตรฐาน การสร้างแฟนคลับและสร้างกระแสความนิยมยังมีน้อย ขาดการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ผู้สนับสนุนและสิทธิประโยชน์มีน้อย และการบริหารยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญทำงานเต็มเวลา

แนวทางการแก้ไข ได้แก่ 1) จัดตั้งหน่วยงานดูแลเรื่องการค้าเงินของสโมสรฟุตบอลอาชีพ ซึ่งควรเป็นนิติบุคคล และควรกำหนดเงื่อนไขศักยภาพของสโมสรในเรื่อง ฐานะทางการเงิน ความสามารถของทีม สนามแข่งขันและฝึกซ้อม การบริหารจัดการ แฟนคลับ และการหารายได้ 2) จัดระบบการแข่งขันฟุตบอลอาชีพให้สอดคล้องกับระบบสากล โดยมีลีกอาชีพสูงสุดเพียงลีกเดียว 3) สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ควรทำหน้าที่ดูแลและควบคุมการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพให้เป็นไปตามมาตรฐานที่สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) กำหนดและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชน เยาวชน ตลอดจนพัฒนาคุณภาพและเพิ่มปริมาณผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินตามมาตรฐานสากล 4) รัฐบาลควรจัดสรรเงินอุดหนุนการค้าเงินงานสโมสรฟุตบอลอาชีพก่อนในระยะแรก 5) สนับสนุน ส่งเสริมให้สโมสรฟุตบอลอาชีพมีความเข้มแข็ง จนสามารถดำเนินการได้เอง 6) ส่งเสริมให้ประชาชนรักการเล่นและดูกีฬาฟุตบอล เพื่อเพิ่มประชากรที่เล่นและดูกีฬาฟุตบอลในทุกพื้นที่ทั่วประเทศไทย และ 7) จัดตั้งสมาคมผู้ตัดสินฟุตบอลอาชีพ เพื่อกำหนดมาตรฐานการตัดสินและคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของผู้ตัดสิน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการตรวจสอบเอกสารประกอบด้วยการศึกษาทฤษฎีแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถวางกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ผู้วิจัยจึงได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

1. อายุ
2. ระดับการศึกษา
3. ลักษณะการประกอบอาชีพ
4. รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ
5. รูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 นักฟุตบอลอาชีพที่มีลักษณะการประกอบอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 นักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความ
คิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความ
คิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการเก็บข้อมูล

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีวิจัยจากแบบสอบถาม การดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การทดสอบเครื่องมือวัด การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักฟุตบอลอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2007 (พ.ศ. 2550) จำนวน 400 คน จาก 16 สโมสรฟุตบอลอาชีพ

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักฟุตบอลอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2007 (พ.ศ. 2550) จำนวน 400 คน จาก 16 สโมสรฟุตบอลอาชีพ กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ที่มีความคาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 (บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ, 2546: 114) ดังนี้

$$n = \frac{N}{[1 + N(e)^2]}$$

เมื่อ n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N คือ จำนวนสมาชิกประชากร

e คือ ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มร้อยละ 5 (0.05)

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } n &= \frac{400}{[1 + 400(0.05)^2]} \\ &= 200 \end{aligned}$$

ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน

3) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการสุ่มจับฉลากแบบไม่มีการทดแทน (Without Replacement) กับประชากรทั้งหมดที่เป็นนักฟุตบอลอาชีพโมสรละ 13 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 208 คน แล้วเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบสอบถามได้สมบูรณ์จำนวน 200 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแจกให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเป็นการส่วนตัว แล้วส่งคืนผู้วิจัย โดยแบบสอบถามจะแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบอาชีพ รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ และรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ข้อคำถามเป็นมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของ Likert ให้เลือกตอบ 5 ระดับ เป็นคำถามเชิงบวก (Positive) จำนวน 21 ข้อ คำถามเชิงลบ (Negative) จำนวน 19 ข้อ รวมเป็นจำนวน 40 ข้อ

เป็นคำถามเชิงบวก 21 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 23, 25, 26, 27 และ 35

เป็นคำถามเชิงลบ 19 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 5, 7, 21, 22, 24, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 38, 39 และ 40

โดยแบ่งคำถามเป็นองค์ประกอบด้านต่างๆ เรียงตามข้อ ดังนี้

- ข้อ 1 - 3 ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 4 - 7 ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 8 - 14 ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 15 - 20 ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 21 - 22 ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 23 - 25 ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 26 - 30 ด้านสถานที่และอุปกรณ์
- ข้อ 31 - 33 ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ
- ข้อ 34 - 36 ด้านการจัดการแข่งขัน
- ข้อ 37 - 38 ด้านสิทธิประโยชน์
- ข้อ 39 - 40 ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ การสร้างแบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย มีดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหา แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวกับกีฬาอาชีพ กีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย และความคิดเห็น โดยรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ และได้รับการแนะนำจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
2. นำข้อมูลมาสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดตอนที่ 2 ที่สร้างขึ้นไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ โดยได้รับการแนะนำจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วจึงนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนัก

ฟุตบอลอาชีพที่มีใช้ประชากรกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน นำมาทำการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยวิธี Cronbach's Alpha ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

k คือ จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

$\sum S_i^2$ คือ ผลความแปรปรวนของแต่ละข้อ

S_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวม

จากการทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตอนที่ 2 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .891 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือตามหลักสถิติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเองจำนวน 200 ชุด โดยแนะนำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจในการทำแบบสอบถาม และเก็บแบบสอบถามคืนในวันเดียวกัน โดยได้รับแบบสอบถามคืนมา 200 ชุด คิดเป็นร้อยละร้อยของแบบสอบถามทั้งหมด และใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 ถึงวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2550

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนำมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแบ่งระดับคะแนน เพื่อประเมินระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง โดยจัดแบ่งเป็น 3 เกณฑ์ คือ มีความคิดเห็นต่อกีฬา

ฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ (บุญชม ศรีสะอาด, 2537: 153)

การตรวจแบบวัดและการให้คะแนน

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และข้อมูลด้านอื่นๆ ของกลุ่มตัวอย่างมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

2. ผู้วิจัยนำความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างมาให้คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนนคำถามทางบวก	คะแนนคำถามทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การนำคะแนนดังกล่าวไปใช้อธิบายความหมายของระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง ดังนั้น การคำนวณความกว้างของช่วงจึงคำนวณได้ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5-1}{3} = 1.33$$

ผู้วิจัยแบ่งความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 เกณฑ์ โดยวัดจากระดับคะแนนที่แบ่งออกเป็น 3 ช่วงเท่าๆ กัน ดังนี้

1.00-2.33 คะแนน แสดงว่า มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยในระดับต่ำ หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับมาก

2.34-3.67 คะแนน แสดงว่า มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยในระดับปานกลาง หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง

3.68-5.00 คะแนน แสดงว่า มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยในระดับสูง หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับน้อย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 1) ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- 2) ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้ในการแปลความหมายข้อมูลต่างๆ
- 3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ร่วมกับค่าเฉลี่ยเพื่อแสดงลักษณะของการกระจายข้อมูล
- 4) ค่า t-test ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรระหว่าง 2 กลุ่ม

5) ค่า F-test (ANOVA) ใช้ในการทดสอบสมมติฐานระหว่างตัวแปรอิสระที่มีการแบ่งมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธี Scheffe's Test และวิธี LSD Test ในกรณีที่ไม่สามารถใช้วิธี Scheffe's Test ได้

6) การทดสอบสมมติฐาน ใช้ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งผลการวิจัยเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักฟุตบอลอาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบอาชีพ รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ และรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด ดังแสดงในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

(n=200)		
ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
ไม่เกิน 20 ปี	21	10.50
21-25 ปี	104	52.00
26 ปีขึ้นไป	75	37.50
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	45.00
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	55.00
ลักษณะการประกอบอาชีพ		
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว	127	63.50
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่นด้วย	73	36.50
รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ		
ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน	59	29.50
9,001-18,000 บาท/เดือน	72	36.00
18,001 บาทขึ้นไป/เดือน	69	34.50
รูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด		
ภาคราชการ	39	19.50
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	25.50
ภาคเอกชน	72	36.00
ส่วนท้องถิ่น	38	19.00
รวม	200	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงกลุ่มตัวอย่าง 200 คน มีปัจจัยส่วนบุคคลดังต่อไปนี้

อายุ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองลงมา มีอายุ 26 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 37.50 และน้อยที่สุดมีอายุไม่เกิน 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.50

ระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.00 และมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 45.00

ลักษณะการประกอบอาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 63.50 และเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพด้วย คิดเป็นร้อยละ 36.50

รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 36.00 รองลงมา มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน คิดเป็นร้อยละ 34.50 และน้อยที่สุดมีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 29.50

รูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน คิดเป็นร้อยละ 36.00 รองลงมา สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 25.50 สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐราชการ คิดเป็นร้อยละ 19.50 และน้อยที่สุดสังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น คิดเป็นร้อยละ 19.00

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

จากการวัดความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ประเมินระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำนวน 200 คน นำมาสรุปแยกเป็นรายด้าน พบผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม และแยกเป็นรายด้าน

(n=200)

ความคิดเห็น	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความคิดเห็น
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม	2.84	0.394	ปานกลาง
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแยกเป็นรายด้าน			
1. ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ	3.31	1.835	ปานกลาง
2. ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ	3.33	2.143	ปานกลาง
3. ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ	2.94	5.602	ปานกลาง
4. ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ	3.07	3.696	ปานกลาง
5. ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ	3.46	1.754	ปานกลาง
6. ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ	3.40	1.899	ปานกลาง
7. ด้านสถานที่และอุปกรณ์	3.05	3.142	ปานกลาง
8. ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ	3.72	2.051	สูง
9. ด้านการจัดการแข่งขัน	3.48	2.064	ปานกลาง
10. ด้านสิทธิประโยชน์	3.70	1.493	สูง
11. ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์	3.91	1.842	สูง

จากตารางที่ 2 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับสูงจำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลางจำนวน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ และด้านการจัดการแข่งขัน

เมื่อแยกกล่าวถึงการวัดความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยการวัดระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำนวน 200 คน แยกเป็นรายชื่อ ผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย แยกเป็นรายชื่อ

(n=200)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ								
1. สโมสรของท่านได้ทำการฝึกซ้อมนักฟุตบอลด้วยระบบอาชีพอย่างสมบูรณ์แบบ	47 (23.5)	111 (55.5)	31 (15.5)	8 (4.0)	3 (1.5)	3.96	0.828	สูง
2. สโมสรของท่านไม่นิยมนำวิทยาศาสตร์การกีฬาใช้ในการพัฒนาความสามารถของนักฟุตบอล*	19 (9.5)	59 (29.5)	59 (29.5)	49 (24.5)	14 (7.0)	2.90	1.094	ปานกลาง
3. ในปัจจุบันนักฟุตบอลไทยมีความสามารถไม่เกินระดับอาเซียน*	9 (4.5)	70 (35.0)	35 (17.5)	71 (35.5)	15 (7.5)	3.07	1.098	ปานกลาง
รวม						3.31	1.835	ปานกลาง
ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ								
4. นักฟุตบอลอาชีพเป็นอาชีพที่คนไทยสนใจและต้องการประกอบอาชีพนี้เป็นอย่างมาก	43 (21.5)	81 (40.5)	49 (24.5)	24 (12.0)	3 (1.5)	3.69	0.990	สูง
5. คนไทยไม่นิยมติดตามชมการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศ*	10 (5.0)	32 (16.0)	26 (13.0)	91 (45.5)	41 (20.5)	3.61	1.129	ปานกลาง
6. สโมสรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดตั้งแฟนคลับ	34 (17.0)	91 (45.5)	59 (29.5)	14 (7.0)	2 (1.0)	3.71	0.867	สูง
7. คนไทยไม่นิยมเป็นแฟนคลับของสโมสรฟุตบอลในประเทศ*	6 (3.0)	28 (14.0)	55 (27.5)	91 (45.5)	20 (10.0)	3.46	0.955	ปานกลาง
รวม						3.33	2.143	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n=200)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ								
8. สมาคมฟุตบอลฯ มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ	8 (4.0)	40 (20.0)	50 (25.0)	45 (22.5)	57 (28.5)	2.49	1.211	ปานกลาง
9. การกีฬาแห่งประเทศไทย มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ	17 (8.5)	46 (23.0)	64 (32.0)	46 (23.0)	27 (13.5)	2.90	1.156	ปานกลาง
10. สโมสรของท่านมีระบบการดำเนินงานที่เหมาะสมกับการเป็นสโมสรฟุตบอลอาชีพ	24 (12.0)	88 (44.0)	65 (32.5)	14 (7.0)	9 (4.5)	3.52	0.951	ปานกลาง
11. รัฐบาลให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี	9 (4.5)	40 (20.0)	76 (38.0)	55 (27.5)	20 (10.0)	2.82	1.013	ปานกลาง
12. สมาคมฟุตบอลฯ ให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี	11 (5.5)	40 (20.0)	69 (34.5)	45 (22.5)	35 (17.5)	2.74	1.132	ปานกลาง
13. การกีฬาแห่งประเทศไทยให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี	13 (6.5)	42 (21.0)	74 (37.0)	44 (22.0)	27 (13.5)	2.85	1.102	ปานกลาง
14. ภาคเอกชนให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี	17 (8.5)	66 (33.0)	82 (41.0)	26 (13.0)	9 (4.5)	3.28	0.952	ปานกลาง
รวม						2.94	5.602	ปานกลาง
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ								
15. นักฟุตบอลโดยรวมปฏิบัติตนได้เหมาะสมกับการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ	11 (5.5)	59 (29.5)	88 (44.0)	38 (19.0)	4 (2.0)	3.18	0.871	ปานกลาง
16. ผู้ฝึกสอนชาวไทยมีความสามารถไม่ด้อยไปกว่าผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ	31 (15.5)	123 (61.5)	35 (17.5)	10 (5.0)	1 (0.5)	3.87	0.748	สูง
17. ผู้ตัดสินทำหน้าที่ตัดสินได้ดี	2 (1.0)	14 (7.0)	71 (35.5)	56 (28.0)	57 (28.5)	2.24	0.978	ต่ำ

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n=200)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
18. ผู้บริหารสโมสรของท่านบริหารงานได้ดี	27 (13.5)	93 (46.5)	57 (28.5)	15 (7.5)	8 (4.0)	3.58	0.953	ปานกลาง
19. บุคลากรของสมาคมฟุตบอลฯ บริหารงานด้านฟุตบอลอาชีพได้ดี	6 (3.0)	51 (25.5)	69 (34.5)	38 (19.0)	36 (18.0)	2.77	1.112	ปานกลาง
20. บุคลากรด้านกีฬาอาชีพของกรมกีฬาแห่งประเทศไทยบริหารงานด้านฟุตบอลอาชีพได้ดี	4 (2.0)	43 (21.5)	79 (39.5)	48 (24.0)	26 (13.0)	2.76	1.000	ปานกลาง
รวม						3.07	3.696	ปานกลาง
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ								
21. สโมสรของท่านมีรายได้ไม่น้อย*	12 (6.0)	40 (20.0)	61 (30.5)	63 (31.5)	24 (12.0)	3.24	1.089	ปานกลาง
22. นักฟุตบอลมีรายได้จากการเล่นฟุตบอลน้อย*	5 (2.5)	21 (10.5)	44 (22.0)	94 (47.0)	36 (18.0)	3.68	0.972	สูง
รวม						3.46	1.754	ปานกลาง
ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ								
23. สโมสรของท่านให้ความสำคัญกับเรื่องสวัสดิการนักฟุตบอลเป็นอย่างดี	23 (11.5)	84 (42.0)	64 (32.0)	20 (10.0)	9 (4.5)	3.46	0.976	ปานกลาง
24. ไม่มีใครเห็นความสำคัญของการมีกองทุนหรือมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือนักฟุตบอลอาชีพโดยเฉพาะ*	6 (3.0)	12 (6.0)	49 (24.5)	100 (50.0)	33 (16.5)	3.71	0.917	สูง
25. สโมสรของท่านใส่ใจต่อการช่วยเหลือนักฟุตบอลที่เลิกเล่นฟุตบอลอาชีพไปแล้วเป็นอย่างดี	11 (5.5)	64 (32.0)	62 (31.0)	47 (23.5)	16 (8.0)	3.04	1.048	ปานกลาง
รวม						3.40	1.899	ปานกลาง
ด้านสถานที่และอุปกรณ์								
26. สโมสรของท่านยอมที่จะลงทุนในการสร้างสนามเหย้าของตนเอง	32 (16.0)	68 (34.0)	62 (31.0)	25 (12.5)	13 (6.5)	3.41	1.099	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n=200)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
27. อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขัน เช่น สกอร์บอร์ด เพลสนาม และชุดปฐมพยาบาล ได้มาตรฐาน	17 (8.5)	58 (29.0)	77 (38.5)	35 (17.5)	13 (6.5)	3.16	1.023	ปานกลาง
28. สโมสรของท่านไม่สนใจที่จะปรับปรุงสภาพสนามฝึกซ้อมให้ดีกว่าเดิม*	18 (9.0)	49 (24.5)	57 (28.5)	58 (29.0)	18 (9.0)	3.05	1.122	ปานกลาง
29. สโมสรของท่านใช้อุปกรณ์การฝึกซ้อมที่ไม่ได้มาตรฐาน*	19 (9.5)	75 (37.5)	56 (28.5)	39 (19.5)	11 (5.5)	2.74	1.053	ปานกลาง
30. สโมสรของท่านไม่เห็นความสำคัญของการมีที่ทำการสโมสรแบบถาวร*	22 (11.0)	46 (23.0)	76 (38.0)	46 (23.0)	10 (5.0)	2.88	1.045	ปานกลาง
รวม						3.05	3.142	ปานกลาง
ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ								
31. กฎหมายในปัจจุบันยังไม่เอื้อต่อการรองรับกีฬาฟุตบอลอาชีพ*	3 (1.5)	5 (2.5)	47 (23.5)	90 (45.0)	55 (27.5)	3.95	0.864	สูง
32. สโมสรของท่านยังไม่เห็นประโยชน์ของการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล*	1 (0.5)	19 (9.5)	85 (42.5)	72 (36.0)	23 (11.5)	3.49	0.839	ปานกลาง
33. ไม่มีใครเห็นความสำคัญของการจดทะเบียนเป็นนักฟุตบอลอาชีพแบบจริงจัง*	2 (1.0)	18 (9.0)	57 (28.5)	81 (40.5)	42 (21.0)	3.72	0.932	สูง
รวม						3.72	2.051	สูง
ด้านการจัดการแข่งขัน								
34. ฝ่ายจัดการแข่งขันเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแข่งขันจนขาดความต่อเนื่อง*	6 (3.0)	7 (3.5)	38 (19.0)	83 (41.5)	66 (33.0)	3.98	0.967	สูง
35. ฝ่ายจัดการแข่งขันจัดการแข่งขันอย่างมีมาตรฐาน	10 (5.0)	36 (18.0)	71 (35.5)	49 (24.5)	34 (17.0)	2.70	1.104	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
36. ฝ่ายจัดการแข่งขันไม่สามารถจัดการแข่งขันให้เป็นที่สนใจของประชาชนได้*	9 (4.5)	15 (7.5)	42 (21.0)	82 (41.0)	52 (26.0)	3.77	1.061	สูง
รวม						3.48	2.064	ปานกลาง
ด้านสิทธิประโยชน์								
37. ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้ความสนใจที่จะเป็นผู้สนับสนุนการแข่งขันฟุตบอลอาชีพน้อย*	8 (4.0)	11 (5.5)	58 (29.0)	79 (39.5)	44 (22.0)	3.70	1.003	สูง
38. ผู้สนับสนุนให้การสนับสนุนสโมสรของท่านในระยะเวลาสั้นเกินไป*	0 -	19 (9.5)	64 (32.0)	78 (39.0)	39 (19.5)	3.69	0.894	สูง
รวม						3.70	1.493	สูง
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์								
39. สื่อมวลชนให้ความสนใจกับการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศน้อย*	4 (2.0)	23 (11.5)	34 (17.0)	87 (43.5)	52 (26.0)	3.80	1.017	สูง
40. การประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันยังไม่มีประสิทธิภาพ*	5 (2.5)	12 (6.0)	32 (16.0)	76 (38.0)	75 (37.5)	4.02	1.002	สูง
รวม						3.91	1.842	สูง
ความคิดเห็นโดยรวม						2.84	0.394	ปานกลาง

* เป็นคำถามด้านลบ

จากตารางที่ 3 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นทั้ง 11 ด้านแยกเป็นรายชื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับสูง (4.02) ซึ่งถือว่าสูงที่สุด รองลงมาคือ การจัดรูปแบบการแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับสูง (3.98) และการฝึกซ้อมนักฟุตบอลด้วยระบบอาชีพของสโมสรฟุตบอลในระดับสูง (3.96) และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่ของผู้ตัดสินในระดับต่ำ (2.24) ซึ่งถือว่าต่ำที่สุด รองลงมาคือ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ในระดับปานกลาง (2.49) และมาตรฐานในการจัดการแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับปานกลาง (2.70)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ไม่เกิน 20 ปี	21	3.06	0.425	ปานกลาง
21-25 ปี	104	2.88	0.354	ปานกลาง
26 ปีขึ้นไป	75	2.72	0.404	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยจำแนกตามอายุ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (3.06) ซึ่งถือว่าสูงที่สุด รองลงมาคือ นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.88) และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.72)

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	3629.019	1814.510	7.808**	.001
ภายในกลุ่ม	197	45782.180	232.397		
รวม	199	49411.190			

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	4.049	2.024	.599	.550
ภายในกลุ่ม	197	665.931	3.380		
รวม	199	669.380			
ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	6.431	3.216	.698	.499
ภายในกลุ่ม	197	907.789	4.608		
รวม	199	914.220			
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	360.804	180.402	6.040**	.003
ภายในกลุ่ม	197	5883.751	29.867		
รวม	199	6244.555			
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	163.688	81.844	6.309**	.002
ภายในกลุ่ม	197	2555.432	12.972		
รวม	199	2719.120			
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	5.216	2.608	.846	.431
ภายในกลุ่ม	197	607.164	3.082		
รวม	199	612.380			

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	9.243	4.622	1.285	.279
ภายในกลุ่ม	197	708.512	3.597		
รวม	199	717.755			
ด้านสถานที่และอุปกรณ์					
ระหว่างกลุ่ม	2	9.545	4.772	.481	.619
ภายในกลุ่ม	197	1955.250	9.925		
รวม	199	1964.795			
ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	15.801	7.901	1.896	.153
ภายในกลุ่ม	197	820.994	4.167		
รวม	199	836.795			
ด้านการจัดการแข่งขัน					
ระหว่างกลุ่ม	2	47.938	23.969	5.906**	.003
ภายในกลุ่ม	197	799.562	4.059		
รวม	199	847.500			
ด้านสิทธิประโยชน์					
ระหว่างกลุ่ม	2	11.535	5.767	2.631	.075
ภายในกลุ่ม	197	431.820	2.192		
รวม	199	443.355			
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์					
ระหว่างกลุ่ม	2	30.048	15.024	4.585*	.011
ภายในกลุ่ม	197	645.472	3.277		
รวม	199	675.520			

** คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้าน พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ และด้านการจัดการแข่งขัน นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์

ส่วนด้านอื่นๆ อีก 7 ด้านไม่พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ และด้านสิทธิประโยชน์

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเป็นรายคู่ ของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามอายุของนักฟุตบอลอาชีพ พบผลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม เป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ

อายุ	N	\bar{X}	อายุ		
			ไม่เกิน 20 ปี (1)	21-25 ปี (2)	26 ปีขึ้นไป (3)
ไม่เกิน 20 ปี	21	3.06 (1)	-	-	*
21-25 ปี	104	2.88 (2)		-	*
26 ปีขึ้นไป	75	2.72 (3)			-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 กลุ่มสรุปได้ว่ากลุ่มนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมต่ำที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเป็นรายคู่ ของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยตามรายด้าน จำแนกตามอายุของนักฟุตบอลอาชีพ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 7-10

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ

อายุ	N	\bar{X}	อายุ		
			ไม่เกิน 20 ปี	21-25 ปี	26 ปีขึ้นไป
			(1)	(2)	(3)
ไม่เกิน 20 ปี	21	3.36 (1)	-	-	*
21-25 ปี	104	3.01 (2)		-	-
26 ปีขึ้นไป	75	2.73 (3)			-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 7 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีความ

คิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายกลุ่มจำแนกตามอายุ

อายุ	N	\bar{X}	อายุ		
			ไม่เกิน 20 ปี (1)	21-25 ปี (2)	26 ปีขึ้นไป (3)
ไม่เกิน 20 ปี	21	3.44 (1)	-	-	*
21-25 ปี	104	3.09 (2)		-	-
26 ปีขึ้นไป	75	2.92 (3)			-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 8 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายกลุ่มจำแนกตามอายุ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ

อายุ	N	\bar{X}	อายุ		
			ไม่เกิน 20 ปี	21-25 ปี	26 ปีขึ้นไป
			(1)	(2)	(3)
ไม่เกิน 20 ปี	21	2.67 (1)	-	-	*
21-25 ปี	104	2.38 (2)		-	-
26 ปีขึ้นไป	75	2.14 (3)			-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffé's Test)

จากตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์เป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ

อายุ	N	\bar{X}	อายุ		
			ไม่เกิน 20 ปี	21-25 ปี	26 ปีขึ้นไป
			(1)	(2)	(3)
ไม่เกิน 20 ปี	21	2.26 (1)	-	-	-
21-25 ปี	104	2.24 (2)		-	*
26 ปีขึ้นไป	75	1.84 (3)			-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffé's Test)

จากตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์เป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์สูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 2 นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 11 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.88	0.373	ปานกลาง
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.81	0.410	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.88) ซึ่งถือว่าสูงที่สุด รองลงมาคือ นักฟุตบอลอาชีพที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรีมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.81)

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา

	N	\bar{X}	S.D.	t	P
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.88	0.373	1.165	.245
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.81	0.410		
ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	3.29	1.880	-0.859	.391
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	3.36	1.800		
ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	3.07	2.100	-0.245	.807
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	3.09	2.187		
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	3.05	5.341	1.769	.078
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.85	5.754		
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	3.10	3.619	.761	.448
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	3.03	3.766		
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.55	1.834	-0.008	.994
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.55	1.695		

ตารางที่ 12 (ต่อ)

	N	\bar{X}	S.D.	t	P
ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.97	1.874	.924	.357
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.89	1.921		
ด้านสถานที่และอุปกรณ์					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	3.20	2.998	.517	.606
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	3.16	3.265		
ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.33	2.000	.904	.367
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.25	2.093		
ด้านการจัดการแข่งขัน					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.34	2.053	.378	.706
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.30	2.081		
ด้านสิทธิประโยชน์					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.36	1.400	.823	.411
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.27	1.566		
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	90	2.11	1.721	.292	.770
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี	110	2.08	1.943		

จากตารางที่ 12 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ไม่พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้าน ไม่พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้านทั้ง 11 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 3 นักฟุตบอลอาชีพที่มีลักษณะการประกอบอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 13 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามลักษณะการประกอบอาชีพ

ลักษณะการประกอบอาชีพ	N	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นด้วย	127	2.88	0.408	ปานกลาง
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่นด้วย	73	2.78	0.364	ปานกลาง

จากตารางที่ 13 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยจำแนกตามลักษณะการประกอบอาชีพ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นด้วยมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.88) ซึ่งถือว่าสูงที่สุด รองลงมาคือ นักฟุตบอลอาชีพที่เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่นด้วยมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.78)

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะการประกอบอาชีพ

	N	\bar{X}	S.D.	t	P
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.88	0.408	1.674	.096
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.78	0.364		
ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	3.34	1.894	.261	.794
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	3.32	1.739		
ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	3.09	2.069	.280	.780
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	3.08	2.281		
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	3.05	5.612	2.516*	.013
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.76	5.379		
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	3.14	3.757	2.402*	.017
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.93	3.464		
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.66	1.563	2.509*	.013
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.34	1.992		

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 14 (ต่อ)

	N	\bar{X}	S.D.	t	P
ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.93	1.919	-.054	.957
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.93	1.878		
ด้านสถานที่และอุปกรณ์					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	3.14	3.033	-1.013	.312
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	3.24	3.324		
ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.26	1.917	-.614	.540
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.32	2.273		
ด้านการจัดการแข่งขัน					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.37	1.947	1.525	.129
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.22	2.194		
ด้านสิทธิประโยชน์					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.32	1.451	.284	.777
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.29	1.572		
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์					
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียว	127	2.07	1.752	-.466	.642
เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น	73	2.13	2.000		

จากตารางที่ 14 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม ไม่พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีลักษณะการประกอบอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้าน พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียวมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย 3 ด้าน คือ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ และด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ สูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่นด้วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนด้านอื่นๆ อีก 8 ด้าน ไม่พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์

สมมติฐานที่ 4 นักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 15 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ

รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน	59	2.94	0.434	ปานกลาง
9,001-18,000 บาท/เดือน	72	2.84	0.348	ปานกลาง
18,001 บาทขึ้นไป/เดือน	69	2.77	0.391	ปานกลาง

จากตารางที่ 15 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยจำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.94) ซึ่งถือว่าสูงที่สุด รองลงมาคือ นักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.84) และนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.77)

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามรายได้
จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพใน ประเทศไทยโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	1468.971	734.486	3.018	.051
ภายในกลุ่ม	197	47942.224	243.362		
รวม	199	49411.195			
ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	3.275	1.638	.484	.617
ภายในกลุ่ม	197	666.750	3.384		
รวม	199	669.980			
ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	5.438	2.719	.589	.556
ภายในกลุ่ม	197	908.782	4.613		
รวม	199	914.220			
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล อาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	284.661	142.331	4.705**	.010
ภายในกลุ่ม	197	5959.894	30.253		
รวม	199	6244.555			
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล อาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	57.393	28.696	2.124	.122
ภายในกลุ่ม	197	2661.727	13.511		
รวม	199	2719.120			

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่ เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	32.228	16.114	5.472**	.005
ภายในกลุ่ม	197	580.152	2.945		
รวม	199	612.380			
ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	18.704	9.352	2.635	.074
ภายในกลุ่ม	197	699.051	3.548		
รวม	199	717.755			
ด้านสถานที่และอุปกรณ์					
ระหว่างกลุ่ม	2	44.473	22.236	2.281	.105
ภายในกลุ่ม	197	1920.322	9.748		
รวม	199	1964.795			
ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	2	10.555	5.277	1.258	.286
ภายในกลุ่ม	197	826.240	4.194		
รวม	199	836.795			
ด้านการจัดการแข่งขัน					
ระหว่างกลุ่ม	2	31.097	15.549	3.752*	.025
ภายในกลุ่ม	197	816.403	4.144		
รวม	199	847.500			
ด้านสิทธิประโยชน์					
ระหว่างกลุ่ม	2	.007	.004	.002	.998
ภายในกลุ่ม	197	443.348	2.250		
รวม	199	443.355			

** คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์					
ระหว่างกลุ่ม	2	19.191	9.595	2.880	.058
ภายในกลุ่ม	197	656.329	3.332		
รวม	199	675.520			

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพโดยรวม ไม่พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้าน พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ และด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ และนักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขัน

ส่วนด้านอื่นๆ อีก 8 ด้าน ไม่พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเป็นรายคู่ ของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยตามรายด้าน จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพของนักฟุตบอลอาชีพ พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลดังตารางที่ 17-19

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการ
การเล่นฟุตบอลอาชีพ

รายได้	n	\bar{X}	รายได้ (บาท/เดือน)		
			ไม่เกิน 9,000	9,001 – 18,000	18,001 ขึ้นไป
			(1)	(2)	(3)
ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน	59	3.15 (1)	-	-	*
9,001 – 18,000 บาท/เดือน	72	2.97 (2)		-	-
18,001 บาทขึ้นไป/เดือน	69	2.73 (3)			-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 17 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน และนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนก
ตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ

รายได้	n	\bar{X}	รายได้ (บาท/เดือน)		
			ไม่เกิน 9,000 (1)	9,001 – 18,000 (2)	18,001 ขึ้นไป (3)
18,001 บาทขึ้นไป/เดือน	69	2.79 (1)	*	-	-
9,001 – 18,000 บาท/เดือน	72	2.54 (2)		-	-
ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน	59	2.28 (3)			-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 18 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน มีความคิดเห็นด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน และนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ

รายได้	n	\bar{X}	รายได้ (บาท/เดือน)		
			ไม่เกิน 9,000	9,001 – 18,000	18,001 ขึ้นไป
			(1)	(2)	(3)
ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน	59	2.52 (1)	-	*	*
9,001 – 18,000 บาท/เดือน	72	2.24 (2)		-	-
18,001 บาทขึ้นไป/เดือน	69	2.23 (3)			-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี LSD Test)

จากตารางที่ 19 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน และนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 9,001-18,000 บาท/เดือน กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 กลุ่ม สรุปได้ว่ากลุ่มนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันสูงที่สุด

สมมติฐานที่ 5 นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

ตารางที่ 20 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	N	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ภาคราชการ	39	2.90	0.337	ปานกลาง
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.71	0.432	ปานกลาง
ภาคเอกชน	72	2.81	0.409	ปานกลาง
ส่วนท้องถิ่น	38	3.01	0.293	ปานกลาง

จากตารางที่ 20 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยจำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (3.01) ซึ่งถือว่าสูงที่สุด รองลงมาคือ นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.90) นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชนมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.81) และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง (2.71)

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	3487.578	1162.526	4.962**	.002
ภายในกลุ่ม	196	45923.617	234.304		
รวม	199	49411.195			
ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	21.477	7.159	2.164	.094
ภายในกลุ่ม	196	648.503	3.309		
รวม	199	669.980			
ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	24.095	8.032	1.769	.154
ภายในกลุ่ม	196	890.125	4.541		
รวม	199	914.220			
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	334.160	111.387	3.694*	.013
ภายในกลุ่ม	196	5910.395	30.155		
รวม	199	6244.555			
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	66.921	22.307	1.648	.180
ภายในกลุ่ม	196	2652.199	13.532		
รวม	199	2719.120			

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 21 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง					
กับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	32.041	10.680	3.607*	.014
ภายในกลุ่ม	196	580.339	2.961		
รวม	199	612.380			
ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	10.060	3.353	.929	.428
ภายในกลุ่ม	196	707.695	3.611		
รวม	199	717.755			
ด้านสถานที่และอุปกรณ์					
ระหว่างกลุ่ม	3	84.929	28.310	2.952*	.034
ภายในกลุ่ม	196	1879.866	9.591		
รวม	199	1964.			
ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
ระหว่างกลุ่ม	3	30.322	10.107	2.456	.064
ภายในกลุ่ม	196	806.473	4.115		
รวม	199	836.795			
ด้านการจัดการแข่งขัน					
ระหว่างกลุ่ม	3	56.060	18.687	4.628**	.004
ภายในกลุ่ม	196	791.440	4.038		
รวม	199	847.500			
ด้านสิทธิประโยชน์					
ระหว่างกลุ่ม	3	20.209	6.736	3.120*	.027
ภายในกลุ่ม	196	423.146	2.159		
รวม	199	443.355			

** คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 21 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	P
ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์					
ระหว่างกลุ่ม	3	51.268	17.089	5.366**	.001
ภายในกลุ่ม	196	624.252	3.185		
รวม	199	675.520			

** ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 21 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้าน พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขัน และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ และด้านสิทธิประโยชน์

ส่วนด้านอื่นๆ อีก 5 ด้านไม่พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเป็นรายคู่ ของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบผลดังตารางที่

ตารางที่ 22 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยรวมเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ส่วนท้องถิ่น	ภาคราชการ	ภาคเอกชน	ภาครัฐวิสาหกิจ
			(1)	(2)	(3)	(4)
ส่วนท้องถิ่น	38	3.01 (1)	-	-	-	*
ภาคราชการ	39	2.90 (2)		-	-	-
ภาคเอกชน	72	2.81 (3)			-	-
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.71 (4)				-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 22 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการ, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชนกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเป็นรายคู่ ของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยตามรายด้าน จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 23-28

ตารางที่ 23 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของ
สโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ส่วนท้องถิ่น (1)	ภาคราชการ (2)	ภาคเอกชน (3)	ภาครัฐวิสาหกิจ (4)
ส่วนท้องถิ่น	38	3.24 (1)	-	-	-	*
ภาคราชการ	39	3.06 (2)		-	-	-
ภาคเอกชน	72	2.87 (3)			-	-
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.72 (4)				-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 23 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการ, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชนกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่
จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ภาครัฐวิสาหกิจ (1)	ส่วนท้องถิ่น (2)	ภาคเอกชน (3)	ภาครัฐราชการ (4)
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.75 (1)	-	-	-	*
ส่วนท้องถิ่น	38	2.65 (2)		-	-	-
ภาคเอกชน	72	2.56 (3)			-	-
ภาครัฐราชการ	39	2.17 (4)				-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 24 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐราชการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐราชการ และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชนกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐราชการ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านสถานที่และอุปกรณ์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ภาคราชการ	ส่วนท้องถิ่น	ภาคเอกชน	ภาครัฐวิสาหกิจ
			(1)	(2)	(3)	(4)
ภาคราชการ	39	3.37 (1)	-	-	-	*
ส่วนท้องถิ่น	38	3.24 (2)		-	-	-
ภาคเอกชน	72	3.18 (3)			-	-
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.99 (4)				-

* ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 25 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสถานที่และอุปกรณ์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสถานที่และอุปกรณ์สูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาค รัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัด สโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคราชการกับนักฟุตบอล อาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับ นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วน ท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัด สโมสรฟุตบอลภาคเอกชนกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ มีความ คิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสถานที่และอุปกรณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ภคราชการ	ส่วนท้องถิ่น	ภาคเอกชน	ภาครัฐวิสาหกิจ
			(1)	(2)	(3)	(4)
ภคราชการ	39	2.56 (1)	-	-	-	*
ส่วนท้องถิ่น	38	2.51 (2)		-	-	-
ภาคเอกชน	72	2.23 (3)			-	-
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.12 (4)				-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 26 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันเป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภคราชการ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภคราชการกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชนกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านการจัดการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย
ด้านสิทธิประโยชน์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ส่วนท้องถิ่น	ภาคเอกชน	ภาครัฐ	ภาครัฐวิสาหกิจ
			(1)	(2)	(3)	(4)
ส่วนท้องถิ่น	38	2.45 (1)	-	-	-	*
ภาคเอกชน	72	2.39 (2)		-	-	*
ภาครัฐ	39	2.37 (3)			-	*
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	2.04 (4)				-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(ใช้วิธี LSD Test)

จากตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสิทธิประโยชน์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น สโมสรฟุตบอลภาคเอกชน และ สโมสรฟุตบอลภาครัฐ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสิทธิประโยชน์ สูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัด สโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอล อาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐ และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน กับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพใน ประเทศไทยด้านสิทธิประโยชน์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 4 กลุ่ม สรุปได้ว่า กลุ่มนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจมีความคิดเห็นต่อกีฬา ฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสิทธิประโยชน์ต่ำที่สุด

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

รูปแบบสโมสร	N	\bar{X}	รูปแบบสโมสร			
			ภคราชอาณาจักร	ส่วนท้องถิ่น	ภาคเอกชน	ภาครัฐวิสาหกิจ
			(1)	(2)	(3)	(4)
ภคราชอาณาจักร	39	2.37 (1)	-	-	-	*
ส่วนท้องถิ่น	38	2.28 (2)		-	-	*
ภาคเอกชน	72	2.13 (3)			-	-
ภาครัฐวิสาหกิจ	51	1.69 (4)				-

* คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ใช้วิธี Scheffe's Test)

จากตารางที่ 28 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์เป็นรายคู่ จำแนกตามรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภคราชอาณาจักรและสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์สูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภคราชอาณาจักรกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภคราชอาณาจักรกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน, นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน และนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชนกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อวิจารณ์

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอลอาชีพที่เล่นฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2007 จำนวน 200 คน เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.00 มีอายุ 26 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 37.50 และมีอายุไม่เกิน 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.50 กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.00 และมีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 45.00

กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการประกอบอาชีพ โดยเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 63.50 และเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพด้วย คิดเป็นร้อยละ 36.50 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ 9,001-18,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 36.00 มีรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ 18,001 บาทขึ้นไป/เดือน คิดเป็นร้อยละ 34.50 และมีรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 29.50 และกลุ่มตัวอย่างสังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน ร้อยละ 36.00 สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 25.50 สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐราชการ ร้อยละ 19.50 และสังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 19.00 ซึ่งผลการวิจัยมีประเด็นที่สามารถนำมาวิจารณ์เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย และเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในโอกาสต่อไป ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง

เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้านในระดับสูง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอล

อาชีพในประเทศไทยทั้ง 3 ด้านนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับน้อย และนักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นในระดับปานกลางจำนวนทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ และด้านการจัดการแข่งขัน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย 8 ด้านนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง

เมื่อแยกเป็นรายข้อ พบว่า นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายข้อในระดับสูง 14 ด้าน ในระดับปานกลาง 25 ด้าน และในระดับต่ำ 1 ด้าน โดยข้อที่มีคะแนนเฉลี่ย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อการประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับสูง (4.02) ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยรายข้อที่มากที่สุด รองลงมาได้แก่ มีความคิดเห็นต่อการจัดรูปแบบการแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับสูง (3.98) และมีความคิดเห็นต่อการฝึกซ้อมนักฟุตบอลด้วยระบบอาชีพของสโมสรฟุตบอลในระดับสูง (3.96) หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยทั้ง 3 ข้อนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับน้อย

ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ย 3 อันดับสุดท้าย ได้แก่ นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อมาตรฐานในการจัดการแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับปานกลาง (2.70) มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ในระดับปานกลาง (2.49) หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยทั้ง 2 ข้อนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง และมีความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่ของผู้ตัดสินในระดับต่ำ (2.24) ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยรายข้อที่น้อยที่สุด หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยข้อนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับสูง

จากผลการวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้านนั้น พบว่า นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแต่ละด้านว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับต่างๆ เช่น นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ในระดับสูง (3.91) หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับต่ำ เพราะว่าเป็นปัจจุบันสื่อมวลชนได้ให้ความสำคัญ

ต่อการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จาก มีการถ่ายทอดสดการแข่งขันทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง 11 และสถานีโทรทัศน์แบบบอกรับสมาชิก true vision เป็นประจำทุกสัปดาห์ มีสื่อสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยเฉพาะ ได้แก่ วารสาร “TPL Weekly” ซึ่งรายงานข่าวสารและความเคลื่อนไหวของการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยประจำสัปดาห์ เป็นต้น นอกจากนี้ทางสโมสรฟุตบอลเอง ก็ได้ให้ความสำคัญต่อการประชาสัมพันธ์สโมสรตนเองด้วย เช่น สโมสรฟุตบอล บีอีซี เทโรศาสน มีสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 เป็นสื่อประชาสัมพันธ์ของสโมสรตนเอง สโมสรธนาคารกรุงไทยและสโมสรฟุตบอลมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้ให้บริษัท สยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน) ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เสนอข่าวสาร ความเคลื่อนไหวของสโมสรตนเอง และหลายสโมสรฟุตบอลมีเว็บไซต์ประจำสโมสรตนเอง เป็นต้น

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ กฤษณะ ท้วมเพ็ง (2546: 56) ที่ได้ศึกษาการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ตั้งแต่ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 6 พบว่า นักฟุตบอลอาชีพส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประชาสัมพันธ์มีความเหมาะสมดี

และนักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในระดับปานกลาง (2.94) หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยด้านนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง เพราะว่างค์กรหลักที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ รัฐบาล โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ไม่ค่อยมีประสิทธิภาพในด้านการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ และการสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพ มักเกิดปัญหาต่างๆ ขึ้น เช่น ปัญหาการรวมการแข่งขันฟุตบอลอาชีพที่จัดโดยการกีฬาแห่งประเทศไทยและสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ เข้าด้วยกัน (รวมลีก) ต้องใช้ระยะเวลายาวนานนับตั้งแต่เกิดแนวคิดนี้ขึ้นมา เพราะเกิดปัญหาและอุปสรรคหลายประการ โดยเฉพาะเรื่องการประสานงานระหว่างการกีฬาแห่งประเทศไทยกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ และเรื่องงบประมาณในการจัดการแข่งขัน จนกระทั่งเพิ่งเริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการได้ในปี พ.ศ. 2550 และปัญหาเรื่องเงินสนับสนุนสโมสรฟุตบอลและเงินรางวัลประจำการแข่งขันฟุตบอลลีก ดิวิชัน 1 ประจำปี พ.ศ. 2549 ที่ทั้ง 12 สโมสรต้องรอเป็นระยะเวลา กว่า 8 เดือน มีการร้องเรียนหลายครั้งจึงได้รับเงินดังกล่าว (ฟุตบอลสยาม, 2550: 58) ซึ่งปัญหาทั้งสองตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า นอกจากการขาดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานขององค์กรที่เกี่ยวข้องแล้ว สาเหตุหลักประการหนึ่งคือ งบประมาณไม่เพียงพอ ซึ่งต้องเป็นหน้าที่รับผิดชอบขององค์กรที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549: 29-31) ที่ได้ศึกษาถึงสภาพความเป็นจริงของการแข่งขันฟุตบอลอาชีพที่จัดโดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (ไทยแลนด์ลีก) ว่าจากการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ทุกครั้งที่ผ่านมา พบว่ามีปัญหาที่เกิดขึ้น คือ รัฐบาลไม่ได้ให้การสนับสนุนและช่วยเหลืออย่างจริงจัง และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ มีปัญหาในการปฏิบัติงาน ได้แก่ การเตรียมความพร้อมในการจัดการแข่งขันยังไม่ดีพอ ไม่มีการวางแผนระยะยาว ไม่มีรายละเอียดต่างๆ ที่ชัดเจน เช่น การกำหนดจำนวนทีมที่ขึ้นชั้นและตกชั้น มีการวางโปรแกรมการแข่งขันที่ไม่ดี มักเกิดความซับซ้อนกับรายการแข่งขันของทีมชาติไทยหรือรายการแข่งขันที่สำคัญอื่นๆ ทำให้แต่ละทีมมีปัญหาเรื่องเวลาการเตรียมทีม และการขอตัวนักฟุตบอลไปเล่นทีมชาติไทย กฎระเบียบ กติกา และการลงโทษยังไม่มี ความเด็ดขาด ก่อให้เกิดปัญหาตามมาหลายครั้ง และเงินรางวัลในการแข่งขันไม่ค่อยมีการกระจายให้แก่ทีมที่มีลำดับลดหลั่นลงไป อาจก่อให้เกิดปัญหาการล้มบอลหรือสมยอมกันได้

จากผลการวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายชื่อนั้น พบว่า นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อการประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับสูง ซึ่งเป็นข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด เพราะว่าสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ซึ่งเป็นผู้จัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยได้จัดทำเว็บไซต์ www.fat.or.th ขึ้นในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งเป็นเว็บไซต์ประจำสมาคมฟุตบอลฯ โดยมีวัตถุประสงค์ส่วนหนึ่งเพื่อการรายงานข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย และต่อมาได้จัดทำเว็บไซต์ www.thaifootballleague.com ขึ้นในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นเว็บไซต์ประจำการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยเฉพาะ การมีเว็บไซต์ประจำการแข่งขันนั้น เป็นการขยายช่องทางสื่อสารไปสู่กลุ่มเป้าหมายได้อีกทางหนึ่งนอกเหนือจากการรับทราบข้อมูล ข่าวสารจากแหล่งอื่นๆ โดยสามารถสืบค้นข้อมูล ข่าวสารได้ตลอดเวลา ทันทต่อเหตุการณ์ และสามารถสืบค้นย้อนหลังได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว เช่น สามารถรับทราบผลการแข่งขันในขณะที่กำลังมีการแข่งขันอยู่ สามารถดูรายละเอียดของการแข่งขันแต่ละคู่ และสามารถดูตารางคะแนนประจำการแข่งขันได้ เป็นต้น ซึ่งเป็นการสื่อสารที่เหมาะสมกับสังคมยุคปัจจุบัน

จากผลการวิจัยความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายชื่อนั้น พบว่า นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่ของผู้ตัดสิน ซึ่งเป็นข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด เพราะว่านักฟุตบอลอาชีพส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่ผู้ตัดสินทำหน้าที่ตัดสินการแข่งขันได้ไม่ดี เช่น เกิดความผิดพลาดบ่อยครั้ง รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรม มีการเลือกปฏิบัติ และตัดสินเข้าข้างทีมใดทีมหนึ่ง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักวิทยาศาสตร์

การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549: 29-31) ที่ได้ศึกษาถึงสภาพความเป็นจริงของการแข่งขันฟุตบอลอาชีพที่จัดโดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (ไทยแลนด์ลีก) จากการจัดการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้ทุกครั้งที่ผ่านมา พบว่า มาตรฐานการตัดสินของผู้ตัดสินยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร มีการตัดสินผิดพลาดเป็นประจำ เพราะไม่ค่อยมีการอบรมผู้ตัดสินให้ได้มาตรฐาน และไม่ได้กำหนดคุณสมบัติผู้ตัดสินให้ชัดเจน โดยในการแข่งขันหลายครั้งเกิดเหตุการณ์ที่นักฟุตบอลและคณะผู้ฝึกสอนได้คัดค้านและแสดงความไม่พอใจต่อผลการตัดสินของผู้ตัดสิน จนบางครั้งทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในสนาม จากสภาพปัญหาดังกล่าว ปรัชญา เพิ่มพานิช รองประธานคณะกรรมการผู้ตัดสิน ได้ให้ความเห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก 1) นักฟุตบอลไม่ยอมรับความผิดพลาดของผู้ตัดสิน 2) นักฟุตบอลไม่มีความรู้เรื่องกติกาดีพอ 3) นักฟุตบอลไม่มีความเป็นมืออาชีพ และ 4) การลงโทษนักฟุตบอลไม่เด็ดขาดเพียงพอ ซึ่งในส่วนของผู้ตัดสิน หากผู้ตัดสินคนใดตัดสินผิดพลาดจริงก็มีมาตรการลงโทษผู้ตัดสินคนนั้นอยู่แล้ว และทางคณะกรรมการผู้ตัดสินมีโครงการที่จะส่งวิทยากรไปตามสโมสรฟุตบอลต่างๆ เพื่อให้ความรู้กับนักฟุตบอล และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ นักฟุตบอลต้องมีน้ำใจนักกีฬา (TPL Weekly, 2550: 9)

ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะอายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพมีความแตกต่างกัน ซึ่งเป็นผลมาจากความมุ่งมั่น ความกระตือรือร้นในการทำงาน รวมถึงประสบการณ์และการรับรู้

โดยจากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายคู่ นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีความมุ่งมั่นและความกระตือรือร้นกับการทำงานในฐานะนักฟุตบอลอาชีพสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป ประกอบกับนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และ

นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีประสบการณ์และการรับรู้ในปัญหาที่เกิดขึ้นน้อยกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป จึงมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับที่น้อยกว่า

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สวางน เลิศโชคชัย (2544: 161-162) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของพนักงานสายสารสนเทศและประชาสัมพันธ์ที่มีต่อนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของธนาคารแห่งประเทศไทย พบว่า พนักงานสายสารสนเทศและประชาสัมพันธ์ ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของธนาคารแห่งประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพนักงานกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มีความคิดเห็นต่อนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของธนาคารแห่งประเทศไทยโดยรวม และในเรื่องการส่งเสริมการเรียนรู้หรือให้ศึกษาต่อ การพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพ และการติดตามและประเมินผลการพัฒนา สูงกว่าพนักงานกลุ่มที่มีอายุ 46 ปีขึ้นไป เพราะพนักงานที่มีอายุน้อยกว่ามีความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำงาน และมองถึงอนาคตของตนเองได้มากกว่าพนักงานกลุ่มที่มีอายุมากกว่า

สมมติฐานที่ 2 นักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะระดับการศึกษาไม่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะนักฟุตบอลอาชีพนั้นได้จบการศึกษาแล้วหรือกำลังศึกษาอยู่ในระดับใดหรือสาขาใดก็ตาม วุฒิการศึกษาหรือสาขาวิชาที่นักฟุตบอลอาชีพได้ศึกษานั้น ไม่ได้เกี่ยวเนื่องหรือมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแต่อย่างใด ซึ่งส่งผลให้ความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมของนักฟุตบอลอาชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สิทธิพงษ์ สืบสายสวัสดิ์ (2538: 108) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของพนักงานการรถไฟแห่งประเทศไทยต่อการประเมินผลการปฏิบัติงาน ไม่พบว่า พนักงานการรถไฟแห่งประเทศไทยที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประเมินผลการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะการสื่อสารภายในองค์กรของการรถไฟแห่งประเทศไทย

ไทยมีระดับน้อย พนักงานจึงได้รับข้อมูลข่าวสารการประเมินผลการปฏิบัติงานน้อย ทำให้พนักงานที่สำเร็จการศึกษาทุกวุฒิการศึกษาได้รับข้อมูลข่าวสารที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 นักฟุตบอลอาชีพที่มีลักษณะการประกอบอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีลักษณะการประกอบอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะลักษณะการประกอบอาชีพไม่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะนักฟุตบอลอาชีพนั้นเล่นฟุตบอลเป็นอาชีพอย่างเดียวหรือประกอบอาชีพอื่นด้วย ลักษณะของการประกอบอาชีพนั้นไม่ได้เกี่ยวเนื่องหรือมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแต่อย่างใด ซึ่งส่งผลให้ความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมของนักฟุตบอลอาชีพที่มีลักษณะการประกอบอาชีพต่างกันไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 4 นักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่านักฟุตบอลอาชีพที่ได้รับรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะรายได้ที่ได้รับจากการเล่นฟุตบอลอาชีพไม่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะนักฟุตบอลอาชีพนั้นได้รับรายได้ในระดับใด ระดับของรายได้ที่ได้รับจากการเล่นฟุตบอลอาชีพไม่ได้เกี่ยวเนื่องหรือมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแต่อย่างใด ซึ่งส่งผลให้ความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมของนักฟุตบอลอาชีพที่มีรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพต่างกันไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สุขุมพร บุญ-หลง (2547: 64) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่มีต่อระบบการสรรหาและคัดเลือกเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ไม่พบว่า พนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่มีอัตราเงินเดือนต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการสรรหาและคัดเลือกบุคลากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะระบบการ

สรรหาและคัดเลือกบุคลากรไม่มีผลต่อการเลื่อนระดับเงินเดือน เนื่องจากเมื่อพนักงานเลื่อนตำแหน่งหรือระดับตำแหน่ง พนักงานผู้นั้นจะได้รับอัตราเงินเดือนเท่าเดิม เพราะอัตราเงินเดือนจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอายุงานมากกว่า

สมมติฐานที่ 5 นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน

จากผลการวิจัย พบว่า นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดอยู่กับสโมสรฟุตบอลที่มีรูปแบบต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัดเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพมีความแตกต่างกัน ซึ่งเป็นผลมาจากสโมสรต้นสังกัดของนักฟุตบอลอาชีพในแต่ละรูปแบบนั้น มีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น การบริหารสโมสร วัตถุประสงค์และเป้าหมายของสโมสร การจัดการด้านรายได้และสิทธิประโยชน์ การฝึกซ้อม และการให้ค่าตอบแทนและสวัสดิการแก่นักฟุตบอลต้นสังกัด เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยที่แตกต่างกัน

โดยจากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายคู่ นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรท้องถิ่นส่วนใหญ่เป็นนักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก เมื่อไม่นานมานี้หลังจากที่มีการรวมลีก เช่น นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลนครปฐมเพิ่งเข้าร่วมการแข่งขันเป็นปีแรก จึงมีความมุ่งมั่นและความกระตือรือร้นในการแข่งขันฟุตบอลรายการนี้มากกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ ที่มีนักฟุตบอลอาชีพหลายคนเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลในรายการนี้มาแล้วหลายปี เช่น นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรพนักงานยาสูบและสโมสรฟุตบอลการทำเรือแห่งประเทศไทย เป็นต้น ประกอบกับนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรท้องถิ่นมีประสบการณ์และการรับรู้ในปัญหาที่เกิดขึ้นน้อยกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ จึงมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับที่น้อยกว่า

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สุชาติ สารผล (2534: 138) ที่ได้ศึกษาปัญหาการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลด้วยพระราชทานประเภท ก. พบว่า สโมสรฟุตบอลภาครัฐบาลและสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจกับสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน มีปัญหาการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลที่เข้าแข่งขันฟุตบอลด้วยพระราชทานประเภท ก. ด้านสถานภาพส่วนตัว ด้านผู้ฝึกสอน และด้านสวัสดิการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะสโมสรฟุตบอลภาครัฐบาลและสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจมีโครงสร้างและรูปแบบการบริหารสโมสร และรูปแบบการฝึกสอนนักฟุตบอลที่แตกต่างกับสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย และเพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยตามปัจจัยส่วนบุคคล

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากร คือ นักฟุตบอลอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2007 จำนวน 400 คน จาก 16 สโมสร ใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 ถึงวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2550 คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ได้กลุ่มตัวอย่าง 200 คน และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการสุ่มจับฉลากแบบไม่มีการทดแทน (Without Replacement)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยได้รับการแนะนำจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีใช้ประชากรกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน นำมาทำการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยวิธี Cronbach's Alpha ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .891 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือตามหลักสถิติ โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลเกี่ยวกับการเป็นนักฟุตบอลอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย จำนวน 40 ข้อ

นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่า t-test ค่า F-test (ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธี Scheffe's Test และวิธี LSD Test โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 52.00 มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.00 เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 63.50 มีรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ 9,001-18,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 36.00 และสังกัดสโมสรฟุตบอลภาคเอกชน คิดเป็นร้อยละ 36.00 ซึ่งแสดงไว้ดังตารางที่ 1

2. ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายด้านในระดับสูง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกฎหมายกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสิทธิประโยชน์ และด้านสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยทั้ง 3 ด้านนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง จำนวน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านความนิยมในกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านรายได้ขององค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพ ด้านสวัสดิการของนักฟุตบอลอาชีพ ด้านสถานที่และอุปกรณ์ และด้านการจัดการแข่งขัน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยทั้ง 8 ด้านนี้ว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง ซึ่งแสดงไว้ดังตารางที่ 2

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยเป็นรายชื่อ 40 ข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันในระดับสูง (4.02) ซึ่งเป็นข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด หมายถึง มีความคิดเห็นต่อการประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับน้อย และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่ของผู้ตัดสินในระดับต่ำ (2.24) ซึ่งเป็นข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด หมายถึง มีความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่ของผู้ตัดสินว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับมาก ซึ่งแสดงไว้ดังตารางที่ 3

3. ผลการพิสูจน์สมมติฐาน

จากผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุและรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบอาชีพ และรายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ (ปัจจัยส่วนบุคคล)	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
	เป็นไปตามสมมติฐาน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
1. อายุ	✓	
2. ระดับการศึกษา		✓
3. ลักษณะการประกอบอาชีพ		✓
4. รายได้จากการเล่นฟุตบอลอาชีพ		✓
5. รูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด	✓	

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถเสนอข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะบางประการซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า นักฟุตบอลอาชีพมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมในระดับปานกลาง หมายถึง มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมว่ามีปัญหาและข้อบกพร่องในระดับปานกลาง โดยมีบางประเด็นที่นักฟุตบอลอาชีพซึ่งมีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยแตกต่างกัน ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องได้แก่ อายุและรูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด ดังนั้น จึงควรให้ความสนใจกับปัจจัยส่วนบุคคลดังกล่าว ดังนี้

1. อายุ

นักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี และนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 21-25 ปี มีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป จากผลการวิจัยนี้ องค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยต้องรับรู้ถึงปัญหาและจุดบกพร่องที่เกิดขึ้นกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวม โดยการอาศัยประสบการณ์และการรับรู้ของนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป เพราะนักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป มีประสบการณ์และการรับรู้มากกว่านักฟุตบอลอาชีพที่มีอายุน้อยกว่า เพื่อหาวิธีแก้ไขและวางแนวทางปฏิบัติให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ตัวอย่างของปัญหาและจุดบกพร่อง ได้แก่ เรื่องประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาอาชีพของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ที่เกิดปัญหาและอุปสรรคหลายประการในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น ปัญหาในการประสานงานกับการกีฬาแห่งประเทศไทย ปัญหาในการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพให้มีมาตรฐาน และปัญหาเรื่องงบประมาณ เป็นต้น สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ต้องรับรู้ถึงปัญหาและจุดบกพร่องดังกล่าว และเร่งดำเนินการแก้ไข เช่น ร่วมมือกับการกีฬาแห่งประเทศไทยโดยกำหนดหน้าที่ให้ชัดเจนว่าฝ่ายใดจะรับผิดชอบเรื่องใด การจัดการ

แข่งขันฟุตบอลอาชีพต้องมีมาตรฐานมากขึ้น โดยกำหนดระเบียบการและโปรแกรมการแข่งขันให้ชัดเจน จัดหางบประมาณให้เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ โดยขอความร่วมมือจากภาครัฐและภาคเอกชนเพิ่มขึ้น และจัดสรรการใช้งบประมาณเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

2. รูปแบบของสโมสรฟุตบอลต้นสังกัด

นักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลส่วนท้องถิ่นมีความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยรวมสูงกว่านักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ จากผลการวิจัยนี้ องค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย โดยเฉพาะสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ ต้องรับรู้ถึงปัญหาและจุดบกพร่องที่เกิดขึ้นกับกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยภาพรวม โดยอาศัยประสบการณ์และการรับรู้ของนักฟุตบอลอาชีพที่สังกัดสโมสรฟุตบอลภาครัฐวิสาหกิจ เพื่อหาวิธีแก้ไขและวางแนวทางปฏิบัติให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ตัวอย่างของปัญหาและจุดบกพร่อง ได้แก่ เรื่องการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสิน ที่เกิดปัญหาหลายประการในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น ผู้ตัดสินปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่มีมาตรฐาน ตัดสินผิดพลาดบ่อยครั้ง นักฟุตบอลมีความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรม มีการตัดสินแบบเลือกปฏิบัติหรือเข้าข้างทีมใดทีมหนึ่ง เป็นต้น สถาบันผู้ตัดสินฟุตบอลแห่งชาติต้องรับรู้ถึงปัญหาและจุดบกพร่องดังกล่าว และเร่งดำเนินการแก้ไข เช่น จัดอบรมผู้ตัดสินให้ได้มาตรฐานเป็นประจำ กำหนดคุณสมบัติของผู้ตัดสินให้ชัดเจน มีมาตรการลงโทษผู้ตัดสินที่ปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดหรือไม่เป็นธรรมอย่างจริงจัง และให้ความรู้เรื่องกติกาการแข่งขันกับผู้ฝึกสอนฟุตบอลอาชีพและนักฟุตบอลอาชีพ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น กลุ่มผู้บริหารสโมสรฟุตบอลอาชีพ กลุ่มผู้ฝึกสอน กลุ่มผู้ตัดสิน กลุ่มนักฟุตบอลอาชีพที่แข่งขันฟุตบอลอาชีพในรายการอื่น กลุ่มสื่อมวลชน และกลุ่มประชาชนที่สนใจกีฬาฟุตบอล เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย เช่น แรงจูงใจในการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ ความคาดหวังของนักฟุตบอลอาชีพ และคุณภาพชีวิตของนักฟุตบอลอาชีพ เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคของกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทยโดยตรง
4. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. 2547. **จิตวิทยาสังคม ภาควิชาการศึกษาและจิตวิทยาการศึกษา.**
กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2550. **ข่าวกีฬา (Online).** http://www.mots.go.th/tourism/index.php?section=news&category=news&cate_id=82&news_id=1763, 6 กันยายน 2550.
- กฤษณะ ท้วมเพ็ง. 2546. **การศึกษากิจการการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก.** วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทางการกีฬา, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กฤษณา ศักดิ์ศรี. 2530. **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: บำรุงสาสน์.
- กังวล เทียนกันท์เทศน์. 2535. **มนุษยศาสตร์อุตสาหกรรม.** กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริม
กรุงเทพ.
- คมชัดลึก. 2549. “รวมลีกกลมแฉะจังหวัดไม่เอา อ่างปีนึ่งไม่พร้อมตั้งเงินใจเริ่มปี51.” ใน **กีฬา**
(Online). http://www.komchadluek.net/2006/10/06/1001_53322.php?news_id=53322, 31 ตุลาคม 2549.
- จิรัฎฐ์ จันทะเสน. 2548. **ประวัติศาสตร์ฟุตบอลไทย.** ใน สมาคมประวัติศาสตร์ฟุตบอลแห่ง
ประเทศไทย (Online). <http://www.siamfootball.com/php/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=29>, 12 กันยายน 2549.
- จุกา ดิงศักทีย. 2540. **รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาตัวบ่งชี้การพัฒนากีฬาของไทย: การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ.**
- จำเรียง ภาวิจิตร. 2536. “สาธารณมติ.” **เอกสารการสอนชุดวิชาสังคมศึกษา 4 (เล่ม 2)**
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพมหานคร: สารมวลชน.

ฉวีวรรณ กินาวงศ์. 2533. การศึกษาเด็ก. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ชยุต วิทยพโลทัย. 2550. มุ่งไปสู่จุดหมาย. *TPL Weekly* (8): 3.

ทวีชัย ตรีเลิศวานิชย์. 2544. ปัญหาการจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์โปรวินเชียลลีก ครั้งที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทวีศักดิ์ สุทกวาทิน. 2546. ทฤษฎี ปรปศ. ใน *สรุปย่อทฤษฎีวิชา* (Online).

<http://www.geocities.com/mpa15nida/PA600/taweesak.doc>, 12 กันยายน 2549. อ้างถึง

Holland, J. L. 1973. *Making Vocational Choice: A Theory of Career*. New Jersey: Prentice-Hall.

ทิพย์ลาวัลย์ หลานไทย. 2545. ผลงานวิทยานิพนธ์. ใน *ผลวิจัยต่องานของเรา* (Online).

http://www.rakdee.net/wijai_krabi.doc, 12 กันยายน 2549. อ้างถึง Oskamp, S. 1977.

Attitudes and Opinion. New Jersey: Prentice-Hall.

ไทยรัฐ. 2550. กรุงเทพมหานคร: 2 มีนาคม 2550. หน้า 28.

นพมาศ ชีรเวคิน. 2542. *จิตวิทยาสังคมกับชีวิต*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นิพนธ์ พนมกาญจน์, (บรรณาธิการ). 2546ก. “ไทยแลนด์โปรวินเชียล ฟุตบอลลีก ก้าวต่อไปสู่ออนาคต...ลีกอาชีพ!” *วารสารกีฬา* 37 (4): 21-22.

_____. 2546ข. ““ปากน้ำโพธิ์” ยังแกร่ง แชมป์ฟุตบอลอาชีพ “โปรลีก” ครั้งที่ 4.” *วารสารกีฬา* 37 (8): 15-16.

นิรนาม. 2528. “ฟุตบอลชอคเกอร์ลีก.” *ฟุตบอลสยาม* (140): 25-26.

_____. 2532. *ศึกฟุตบอลโตโยต้าคัพ*. ม.ป.ท. (สูจิบัตรการแข่งขันฟุตบอลโตโยต้าคัพ ครั้งที่ 3).

- นิรนาม. 2537ก. **ฟุตบอลเม็กซิโก**. กรุงเทพมหานคร: อามิเนต ปริณส์ แอนด์ ดีชาย.
- _____. 2537ข. **การแข่งขันฟุตบอลยูคอม เอฟ.เอ.คัพ. ม.ป.ท.** (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอลยูคอม เอฟ.เอ.คัพ. ครั้งที่ 2).
- _____. 2540. **การแข่งขันฟุตบอลยามาฮา ไทยแลนด์คัพ . ม.ป.ท.** (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอลยามาฮา ไทยแลนด์คัพ ครั้งที่ 13 ประจำปี พ.ศ. 2540).
- _____. 2544. “บอลไทยแลนด์คัพคิงชีฟเตะ ม.ย.44.” **ฟุตบอลสยาม (965): 14.**
- _____. 2545. **ฟุตบอล (ฉบับปรับปรุงกติกา FIFA ล่าสุด).** พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สยามสปอร์ต ซินดิเคท.
- _____. 2548. **ไทยลีกเอ็กซ์ตรีว.** กรุงเทพมหานคร: กีฬาการพิมพ์.
- _____. 2549. **โครงการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ (Professional League “Proleague”)** ประจำปี 2549. ใน **ศูนย์อำนวยความสะดวกการแข่งขันฟุตบอลโปรลีก (Online).**
<http://www.proleaguefc.com/Policy.aspx>, 19 กันยายน 2549.
- _____. 2550ก. “สรุปข่าวฟุตบอลในรอบสัปดาห์.” **ฟุตบอลสยาม (1,066): 58.**
- _____. 2550ข. “เรื่องจากปก.” **TPL Weekly (7): 9.**
- บุญชม ศรีสะอาด. 2537. **พื้นฐานการวิจัย.** กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ. 2546. **คู่มือการวิจัย การเขียนรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์.** (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: จามจุรีโปรดักท์.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539. **วิธีวิจัยทางการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: พี.เอ็น. การพิมพ์.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535. จิตวิทยาการบริหารบุคคล. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ส่งเสริม.

พจมาลย์ ชมเดือน. 2539. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นด้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจกับขวัญ
กำลังใจในการทำงานของพนักงานองค์การทอผ้า กระทบวงกลาไหม. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2539. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นด้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจกับขวัญ
กำลังใจในการทำงานของพนักงานองค์การทอผ้า กระทบวงกลาไหม. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อ้างถึง
Foster, C. R. 1952. **Psychology for life Adjustment**. Chicago: American Technical
Society.

_____. 2539. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นด้านการแปรรูปรัฐวิสาหกิจกับขวัญ
กำลังใจในการทำงานของพนักงานองค์การทอผ้า กระทบวงกลาไหม. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อ้างถึง
Remmer, H. H. 1954. **Introduction to Opinion and Attitude Measurement**. New
York: Harper and Brother Publisher.

พรรณี ชูทัย เจนจิต. 2538. จิตวิทยาการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร:
คอมแพคท์พรีนซ์.

โยธิน ศันสนยุทธ และ จุมพล พูลภัทรชีวิน. 2529. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร:
ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

รังสฤษฎ์ บุญชลอ. 2545. เอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 14 (ปูซานเกมส์ 2002). กรุงเทพมหานคร:
สยามสปอร์ต ซินดิเคท.

รัชนีกร เศรษฐโฐ. 2528. สังคมวิทยาชนบท. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2526. **พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาอังกฤษ-ไทย**. กรุงเทพมหานคร:
อัมรินทร์ พรินตัง กรู๊ป.

_____. 2542. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

ลักขณา สรวิวัฒน์. 2544. **จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

วรุณี ภูขวัญเมือง, (บรรณาธิการ). 2549. “กทท.ร่วมใจรับมือ โครงสร้างใหม่ ปี 2549.”
วารสารกีฬา 40 (1): 23-24.

วิทยากร เชียงกูล. 2543. **อธิบายศัพท์การเมืองการปกครองสมัยใหม่**. กรุงเทพมหานคร:
เดือนตุลา.

สมาคมประวัติศาสตร์ฟุตบอลแห่งประเทศไทย. 2548. ปิยะพงษ์ ผิวอ่อน. ใน **นักฟุตบอลเอก**
(Online). <http://www.siamfootball.com/php/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=73>, 19 กันยายน 2549.

_____. 2548. วิทยา เลาทกุล. ใน **นักฟุตบอลเอก** (Online). <http://www.siamfootball.com/php/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=83>, 19 กันยายน 2549.

_____. 2549. เกียรติศักดิ์ เสนาเมือง. ใน **นักฟุตบอลเอก** (Online). <http://www.siamfootball.com/php/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=84>, 19 กันยายน 2549.

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. 2535. **ระเบียบการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ เชมปีโปรลีก**. ม.ป.ท. (คู่มือจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ เชมปีโปรลีก ประจำปี พ.ศ. 2535).

_____. 2539ก. **ระเบียบการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก**. ม.ป.ท. (คู่มือจัดการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ลีก ประจำปี พ.ศ. 2539).

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. 2539ข. ระเบียบการแข่งขันฟุตบอล
เอฟ.เอ.คัพ ประจำปี 2539. ม.ป.ท. (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอล เอฟ.เอ.คัพ ประจำปี
พ.ศ. 2539).

_____. 2540. ระเบียบการแข่งขันฟุตบอลจอห์นนี่ วอล์กเกอร์ ไทยแลนด์ลีก ประจำปี 2540.
ม.ป.ท. (คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอลจอห์นนี่ วอล์กเกอร์ ไทยแลนด์ลีก ประจำปี พ.ศ. 2540).

_____. 2543. ระเบียบการแข่งขันฟุตบอลคาลเท็กซ์ พรีเมียร์ลีก ประจำปี 2542. ม.ป.ท.
(คู่มือกรรมการแข่งขันฟุตบอลคาลเท็กซ์ พรีเมียร์ลีก ประจำปี พ.ศ. 2543)

_____. 2549ก. ประวัติสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. ใน สมาคม
ฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (Online). <http://www.fat.or.th/history.aspx>, 19 กันยายน 2549.

_____. 2549ข. ระเบียบการแข่งขันฟุตบอล “ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2006”. ใน สมาคม
ฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (Online). [http://www.fat.or.th/download/Thaileage-2006-
Policy.doc](http://www.fat.or.th/download/Thaileage-2006-Policy.doc), 19 กันยายน 2549.

_____. 2550. ข่าวประกาศ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ. ใน สมาคมฟุตบอล
แห่งประเทศไทยฯ (Online). <http://www.fat.or.th/Download/SATMemo.doc>,
8 กุมภาพันธ์ 2550.

สงวน เลิศโชคชัย. 2544. ความคิดเห็นของพนักงานสายสารสนเทศและประชาสัมพันธ์ที่มีต่อ
นโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของธนาคารแห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2543. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพมหานคร:
อักษรภาพพัฒนา.

สุขุมพร บุญ-หลง. 2547. **ความคิดเห็นของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่มีต่อระบบการสรรหาและคัดเลือกเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สิทธิ รัตนราษฎร์. 2540. **การศึกษากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2540. **การศึกษากีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อ้างถึง สวัสดิ์ เลขยานนท์. 2520. **ศตวรรษแห่ง
การกีฬา.** กรุงเทพมหานคร: พระจันทร์.

สิทธิพงษ์ สืบสายสวัสดิ์. 2548. **ความคิดเห็นของพนักงานการรถไฟแห่งประเทศไทยต่อการ
ประเมินผลการปฏิบัติงาน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุพิตร สมาชิกโต, ชัย นิมากร, และ นนชัย สานติบุตรกุล. 2547. **แนวทางการพัฒนานักกีฬาอาชีพ
ภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ : กรณีศึกษา
กีฬาเทนนิสอาชีพและกีฬาฟุตบอลอาชีพ.** รายงานเสนอสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
มีนาคม 2547. ม.ป.ท.

_____. 2547. **แนวทางการพัฒนานักกีฬาอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐ
และภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ : กรณีศึกษากีฬาเทนนิสอาชีพและกีฬาฟุตบอลอาชีพ.**
รายงานเสนอสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. มีนาคม 2547. ม.ป.ท. อ้างถึง วีระ มนัสวานิช.
2543. “การพัฒนากีฬา.” วารสารศึกษาศาสตร์: 1-9.

_____. 2547. **แนวทางการพัฒนานักกีฬาอาชีพภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมของภาครัฐ
และภาคเอกชนอย่างเป็นระบบ : กรณีศึกษากีฬาเทนนิสอาชีพและกีฬาฟุตบอลอาชีพ.**
รายงานเสนอสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. มีนาคม 2547. ม.ป.ท. อ้างถึง
ศุภพร มาพึ่งพงศ์. 2546. **เอกสารบรรยายพิเศษ.** ม.ป.ท. (อัดสำเนา).

- สุชาติ สารผล. 2534. ปัญหาการฝึกซ้อมของนักฟุตบอลด้วยพระราชทานประเภท ก..
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรพล คงลาภ. 2547. ภาษาลูกหนัง ฟุตบอลอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์
พับลิชชิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. 2550. มติ ครม. และหนังสือเวียน (Online).
http://www.opdc.go.th/content.php?menu_id=3&content_id=796, 6 กันยายน 2550.
- สำนักนายกรัฐมนตรื. 2544. แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่3 (พ.ศ. 2545-2549).
กรุงเทพมหานคร: นิเวศมิตรการพิมพ์ (1996).
- สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2549. รายงานการวิจัยเรื่อง โครงการจัดทำ
วิจัยและคู่มือการจัดตั้งสโมสรฟุตบอลอาชีพ.
- _____. 2549. รายงานการวิจัยเรื่อง โครงการจัดทำวิจัยและคู่มือการจัดตั้งสโมสรฟุตบอล
อาชีพ. อ้างถึง งามอาจ ก่อสินค้า. 2547. ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการแข่งขัน
ของสโมสรฟุตบอลไทยแลนด์ลีก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- Federation International Football Association. 2006. **Confederations** (Online).
<http://www.fifa.com/en/organisation/confederations/index.html>, September 12, 2006.
- King, I. 2006. FA of Thailand Cup. In **Thailand - List of Cup Winners** (Online).
<http://www.rsssf.com/tablest/thaicuphist.html>, August 20, 2006.
- Bobrowsky, J. and I. King. 2004. Johnnie Walker Thailand Soccer League 1996/97.
In **Thailand 1996/97** (Online). <http://www.rsssf.com/tablest/thai97.html>,
August 20, 2006.

Matsushima, Ken. 2006. History of the J.League. In **The Rising Sun News** (Online).

<http://www.wldcup.com/Asia/jleague/history.html>, August 20, 2006.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นของนักฟุตบอลอาชีพต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยถือเป็นความลับ จะใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการศึกษาเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล และข้อมูลเกี่ยวกับการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าตัวเลือกที่เป็นคำตอบของท่าน และเติมข้อความในช่องว่าง

1. อายุ (1) ไม่เกิน 20 ปี (2) 21-25 ปี (3) 26 ปีขึ้นไป
2. ระดับการศึกษาที่สำเร็จ (ไม่ใช่ระดับที่กำลังศึกษาอยู่)
 - (1) ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - (2) ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือสูงกว่าปริญญาตรี
3. ลักษณะการประกอบอาชีพของท่านคือ
 - (1) เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ประกอบอาชีพอื่น (รวมถึงนักฟุตบอลที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาด้วย)
 - (2) เล่นฟุตบอลเป็นอาชีพและประกอบอาชีพอื่น ได้แก่
4. ท่านได้รับรายได้ (เงินเดือนและค่าตอบแทนทั้งหมด เช่น เบี้ยเลี้ยง) จากการเล่นฟุตบอล
 - (1) ไม่เกิน 9,000 บาท/เดือน
 - (2) 9,001-18,000 บาท/เดือน
 - (3) 18,001 บาท/เดือน ขึ้นไป
5. ท่านสังกัดสโมสร

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อกีฬาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เป็นคำตอบของท่าน

ท่านมีความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้อย่างไร

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. สโมสรของท่านได้ทำการฝึกซ้อมนักฟุตบอลด้วยระบบอาชีพอย่างสมบูรณ์แบบ					
2. สโมสรของท่านไม่นิยมนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการพัฒนาความสามารถของนักฟุตบอล					
3. ในปัจจุบันนักฟุตบอลไทยมีความสามารถไม่ เกินระดับอาชีพ					

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
4. นักฟุตบอลอาชีพเป็นอาชีพที่คนไทยสนใจและต้องการประกอบอาชีพนี้เป็นอย่างมาก					
5. คนไทยไม่นิยมติดตามชมการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศ					
6. สโมสรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดตั้งแฟนคลับ					
7. คนไทยไม่นิยมเป็นแฟนคลับของสโมสรฟุตบอลในประเทศ					
8. สมาคมฟุตบอลฯ มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
9. การกีฬาแห่งประเทศไทยมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ด้านกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
10. สโมสรของท่านมีระบบการดำเนินงานที่เหมาะสมกับการเป็นสโมสรฟุตบอลอาชีพ					
11. รัฐบาลให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี					
12. สมาคมฟุตบอลฯ ให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี					
13. การกีฬาแห่งประเทศไทยให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี					
14. ภาคเอกชนให้การสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างดี					
15. นักฟุตบอลโดยรวมปฏิบัติตนได้เหมาะสมกับการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ					
16. ผู้ฝึกสอนชาวไทยมีความสามารถไม่ด้อยไปกว่าผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติ					
17. ผู้ตัดสินทำหน้าที่ตัดสินได้ดี					
18. ผู้บริหารสโมสรของท่านบริหารงานได้ดี					
19. บุคลากรของสมาคมฟุตบอลฯ บริหารงานด้านฟุตบอลอาชีพได้ดี					

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
20. บุคลากรด้านกีฬาอาชีพของ กกท. แห่งประเทศไทย บริหารงานด้านฟุตบอลอาชีพได้ดี					
21. สโมสรของท่านมีรายได้ น้อย					
22. นักฟุตบอลมีรายได้จากการ เล่นฟุตบอล น้อย					
23. สโมสรของท่านให้ความสำคัญกับเรื่องสวัสดิการนักฟุตบอลเป็นอย่างดี					
24. ไม่มีใครเห็นความสำคัญของการมีกองทุนหรือมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือนักฟุตบอลอาชีพ โดยเฉพาะ					
25. สโมสรของท่านใส่ใจต่อการช่วยเหลือนักฟุตบอลที่เลิกเล่นฟุตบอลอาชีพไปแล้วเป็นอย่างดี					
26. สโมสรของท่านขอมที่จะลงทุนในการสร้างสนามเหย้าของตนเอง					
27. อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขัน เช่น สกอร์บอร์ด เพลสนาม และชุดปฐมพยาบาล ได้มาตรฐาน					
28. สโมสรของท่านไม่สนใจที่จะปรับปรุงสภาพสนามฝึกซ้อมให้ดีกว่าเดิม					
29. สโมสรของท่านใช้อุปกรณ์การฝึกซ้อมที่ไม่ได้มาตรฐาน					
30. สโมสรของท่านไม่เห็นความสำคัญของการมีที่ทำการสโมสรแบบถาวร					
31. กฎหมายในปัจจุบันยังไม่เอื้อต่อการรองรับกีฬาฟุตบอลอาชีพ					
32. สโมสรของท่านยังไม่เห็นประโยชน์ของการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล					
33. ไม่มีใครเห็นความสำคัญของการจดทะเบียนเป็นนักฟุตบอลอาชีพแบบจริงจัง					
34. ฝ่ายจัดการแข่งขันเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแข่งขันจนขาดความต่อเนื่อง					
35. ฝ่ายจัดการแข่งขันจัดการแข่งขันอย่างมีมาตรฐาน					

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
36. ฝ่ายจัดการแข่งขันไม่สามารถจัดการแข่งขันให้เป็นที่สนใจของประชาชนได้					
37. ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้ความสนใจที่จะเป็นผู้สนับสนุนการแข่งขันฟุตบอลอาชีพน้อย					
38. ผู้สนับสนุนให้การสนับสนุนสโมสรของท่านในระยะเวลาสั้นเกินไป					
39. สื่อมวลชนให้ความสนใจกับการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศน้อย					
40. การประชาสัมพันธ์การแข่งขันของฝ่ายจัดการแข่งขันยังไม่มีประสิทธิภาพ					

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบคำถามเป็นอย่างดี

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล

นายวรภัทร เมฆขจร

วัน เดือน ปี ที่เกิด

6 กรกฎาคม พ.ศ.2524

สถานที่เกิด

จังหวัดชลบุรี

ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) เกียรตินิยม

อันดับ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รัฐศาสตรบัณฑิต (ทฤษฎีและเทคนิคทาง

รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช